ΤΟ ΝΕΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 45
19 ΑΥΓ. 1939 – Δ' –

Ἡ Νεολαία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Πίνακ. 334)

Ἰδιοκτ. Πρόεδρος Δημοσίου Δικαίου, Διοικητ. Ὑπ. Ἀναστάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου [illegible] τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ [illegible] «ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑξΑ» [illegible] Ἐπιτρόπου: ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ Ι. — ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β' ὄροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 45 — 19 Αὐγούστου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

	Μωλῶν καὶ μὴ μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ ('Εσωτερικοῦ)	Δρ. 160 — 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ »	» 80 — 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ »	» 40 — 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:	Λίρ. Ἀγγλίας 1
	Ἀμερικῆς Δολ. 6
	Αἰγύπτου Λίρ. 1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας):
ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Γεν. Γραμματείαν Ε.Ο.Ν., Πλατ. Συντάγματος

Διὰ τὰς πληροφορίας κρίνει νὰ λαμβάνητε ἀπὸ δείξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς Ε.Ο.Ν.

Νέοι τῆς Ἑλλάδος

Ἡ «Νεολαία» εἶναι τὸ μοναδικὸν περιοδικόν, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς πλουσίας ὕλης του, τῆς ἐθνικῆς, ἱστορικῆς καὶ ἐγκυκλοπαιδικῆς, τῶν ψυχαγωγούντων ἀλλὰ καὶ ἠθικοποιούντων ἀναγνωσμάτων του, δὲν ἀπομακρύνει τὸν ἀναπαυόμενον μαθητὴν ἀπὸ τοῦ σχολικοῦ κύκλου, ἀλλὰ τούναντίον τονώνει καὶ τὰς γνώσεις καὶ τὸ πνεῦμα του, ὥστε ἀκόπως νὰ συνεχίζῃ τὰς σπουδάς του.

Ἐπίσης οἱ Φαλαγγῖται καὶ οἱ Σκαπανεῖς, αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ αἱ Σκαπάνισσαι μὲ τὴν «Νεολαίαν», ἐκτὸς τῶν ἄλλων, διατηροῦσι πλήρη τὸν πνευματικὸν των σύνδεσμον πρὸς τὴν ὅλην Ὀργάνωσιν, τὴν κίνησιν τῆς ὁποίας εἰς ὅλα τὰ πεδία τῆς δράσεώς της παρέχει μὲ τόσην ἐνημερότητα ὡς ἐπίσημον ὄργανόν της.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐργαζομένη νεότης εἰς τὴν «Νεολαίαν» εὑρίσκει ἐκεῖνο ἀκριβῶς, τὸ ὁποῖον τὴν προάγει πνευματικῶς καὶ ἠθικῶς καὶ τὴν ἐνισχύει εἰς τὸ κύριον ἔργον της.

Ἡ «Νεολαία» εἶναι τὸ περιοδικὸν τὸ ὁποῖον συνιστᾷ ὁ Ἀρχηγὸς ὡς τὸν πολύτιμον πνευματικὸν σύντροφον ὅλων τῶν Νέων τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ Νεολαία

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ, ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

ΣΤΟ ΓΥΡΙΣΜΑ ΤΗΣ 4ΗΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Ἡ ἐξέλιξι ἑνός λαοῦ. — Ὁ μαρασμὸς τοῦ λαϊκοῦ δεντρου. — Παλιὰ καὶ νέα Ἑλλάδα. — 25 Μαρτίου καὶ 4 Αὐγούστου. — Ἐποχὴ τῆς ἀναγεννήσεως.

Ἡ ἐξέλιξι ἑνός λαοῦ σημαίνει τὴ βλάστησί του. Με τὴ βλάστησι ἑνός λαοῦ ἐννοοῦμε ὅτι αὐξάνει ὁ ἀριθμός του, βαθύνονται οἱ ἱκανότητές του καὶ δεύνεται τὸ ἐνστικτό του. Ἡ βλάστησι αὐτὴ—ὅπως καὶ ἡ αὔξησι κάθε ἄλλου ζῶντος ὀργανισμοῦ, γιατὶ καὶ ὁ λαὸς πρέπει νὰ μείνῃ ζωντανὸς ὀργανισμός — γίνεται κάποτε ὁρμητικὴ καὶ κάποτε ἀδιόρατη. Ἀνάμεσα στὰ δύο αὐτὰ ὅρια ὑπάρχουν περίοδοι φυσιολογικῆς αὐξησης. Ἀκριβῶς ἡ δική μας γενεὰ εἶδε καὶ ἔζησε τέτοια σημεῖα. Ζήσαμε τὴν ἡσυχη ἐκείνη περίοδο τῆς πρὸ τοῦ πολέμου ἐποχῆς κι' ἔπειτα τὴν μεταπολεμική, ποὺ σταμάτησε ἡ λαϊκὴ αὔξησι. Δεκαετηρίδες πέρασαν μέσα σὲ κομματικοὺς ἀγῶνες, χρόνια διέρρευσαν σὲ ἔριδες καὶ ἐμφυλίους πολέμους. Τὸ λαϊκὸ δέντρο δὲν εἶχε δυναμικότητα, ἔπαψε νὰ μεγαλώνῃ σὲ βάθος, πλάτος καὶ ὕψος, γιατὶ τοῦ εἴχανε λείψει οἱ χυμοί. Τὸ χῶμα του ἔγινε σπανὸ καὶ φτωχὸ καὶ κανεὶς δὲν ἐφρόντιζε νὰ τὸ καλλιεργήσῃ, νὰ τοῦ ρίξῃ τὴν ἀναγκαία τροφή. Ἀντὶ νὰ ὑψώνωνται τὰ βλαστάρια του πρὸς τὸν γαλανὸ οὐρανό, ἔφθινε, κιτρίνιζε καὶ κρέμαγε τὰ κλωνιά του χαλαρωμένα. Εἶχαν ἔρθει τὰ δίσεχτα ἔτη τῶν πληγῶν τοῦ Φαραώ, ποὺ δὲν ἄφηναν τὸ στάχυ νὰ μεστώσῃ καὶ τὰ μαστάρια τῆς ἀγελάδας νὰ γεμίσουν γάλα. Κάποιο σκουλῆκι ἔτρωγε τὸ λαὸ αὐτὸ ὀργανικὰ καὶ ψυχικά.

Ἀπὸ αὐτὸ τὸ σκουλῆκι, ποὺ ἐδημιούργει ὁ ἀτομικισμός, εἶχε σταματήσει τὸ μεγάλωμα, ἡ αὔξησι τοῦ ἐθνικοῦ δέντρου. Κι' ἂν κάποτε κάποιος κακομοιριασμένος καρπὸς κρέμονταν μελαγχολικὸς ἀνάμεσα στὰ κλωνιά του, ἤτανε κούφιος, γιατὶ εἶχε στὴν καρδιά του τὸ ἴδιο θανατηφόρο σκουλῆκι. Τὰ ἑφτὰ ἔτη τῆς ἀφορίας καὶ πείνης καὶ οἱ ἑφτὰ ἰσχνὲς ἀγελάδες τοῦ Φαραὼ ἤτανε τὰ σύμβολα τοῦ Κράτους. Καὶ οἱ ἐν τοῖς πράγμασι σήκωναν τοὺς ὤμους παρηγορούμενοι πῶς ἡ Ἑλλάδα εἶναι Χώρα φτωχή, μητέρα ἀνίκανη νὰ θρέψῃ τὰ παιδιά της, ψωρο-Ἑλλάδα, ὅπως τὴν ἔλεγαν οἱ παλιοί. Μὰ ἤτανε ἄρά γε ἡ Ἑλλάδα φτωχὴ ἢ οἱ τὴν Ἑλλάδα ἰθύνοντες φτωχοὶ τῇ θελήσει καὶ τῷ πνεύματι γιὰ εὐρεῖς ὁρίζοντας; Καὶ γιὰ νὰ τὸ ποῦμε καθαρά: Τοὺς κυβερνοῦσε μόνο ἡ σκέψι τοῦ μικροῦ ἑαυτούλη τους.

Στὰ χρόνια ἐκεῖνα τοῦ πολιτικοῦ μαρασμοῦ ἤτανε

ανθίζουν παρανάνη καὶ ἡ διάβαση τοῦ δημιουργοῦν-τος ἀνθρώπου, ἀπὸ ὅλν δὲν ἀπαγορεύεται τὴν ἄξια του. Ἐπιμονὴ καὶ ἡ παρατηρητικὴ καὶ ἡ βιομηχανία, μὲ τὰς ὁποίας μυστικὰ εἶναι συνδεδεμένες οἱ ἀνάγκες καὶ οἱ ἐπιθυμίες ἑνὸς Λαοῦ καὶ ἐπομένως καὶ ἡ ἐξέλιξή του. Σὲ πολιτισμοὺς ποὺ ἡ ἐξέλιξη γίνεται μὲ ἅλματα, παρουσιάζονται οἱ ἀνάγκες καὶ οἱ ἐπιθυμίες πιὸ ἐντατικὲς παρὰ σὲ πολιτισμοὺς ποὺ ἡ ἀξίωσι εἶναι βραδεία καὶ σταθερὰ μένη. Ἀπὸ τὰς ἐπιθυμίες καὶ οἱ ἀνάγκες κατοπιν τὸ δημιουργικὸ πνεῦμα καὶ τὸ σπρώχνουν γιὰ μεγαλείτερη ἐξέλιξη. Ὅ,τι χρειάζεται καὶ ἐπιθυμεῖ ἕνας Λαὸς ποὺ ἔχει τάσι πρὸς μεγάλωμα, τὸ ἀπιτυγχάνει, τὸ κατορθώνει, τὸ ἀνεύρίσκει. Ἀλλοίμονον ὅμως σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ θέση τὴ βλάστησι ἑνὸς λαοῦ ταχύτατα σὲ φυσικοὺς δρόμους. Θὰ ἀποδειχθοῦν οἱ λίγο στρωτὲς αἱ μέθοδοι τῆς οἰκονομίας του, τῆς πολιτικῆς του καὶ γενικὰ θὰ ἀποδειχθῆ στραβὴ καὶ ἡ ζωή του.

Μιὰ τέτοια ἐποχὴ εἶχε παρουσιασθῆ κι' ἄλλοτε στὴν Ἑλλάδα. Πολιτικισμός, τοπικισμός, ἀδιαφορία γιὰ τὸ κοινὸ καλό, κατάχρησι, θεσιθηρία, ἀνόητος, ἀγελαστικὸς καὶ ἐλαστικὸς κρατικὸς μηχανισμός, ἀθλία οἰκονομία, μερολήπτικη νομοθεσία, δημαγωγία, κατάπτωσι συνειδήσεων, ἠθικὴ παραλυσία, ἀπέναντι πρὸς τὶς ἀξίες καὶ τὶς ἀρχές, γενικὸ ξεχαρβάλωμα, ποὺ ἀπειλοῦσε νὰ παρασύρη ὅλα καὶ ὅλους ἐκείνους, ποὺ σὰν ἀνόητοι παλιάτσοι ἔβαιναν γελῶντας καὶ «καρυδατιῶντες» — ὡς λεχθῆ στὴν τότε ἐποχὴ — πρὸς τὴν καταστροφή.

Δὲν μιλᾶμε μόνον γιὰ τὴν πρὶν τῆς 4ης Αὐγούστου ἐποχή. Μιλᾶμε καὶ γιὰ μιὰ πολὺ παλιά, πρὶν ἀπὸ χιλιάδες χρόνια Ἑλλάδα. Μὰ οἱ δυὸ αὐτὲς ἐποχὲς δὲν ἔγιναν διαφορὰ στὰ γεγονότα, ποὺ τοὺς ἔδωσαν τὴν ὀνομασία. Διαφέρουν μόνον ὁ χρόνος καὶ τὰ πρόσωπα. Τότε ἦταν τὰ γελοιάρια τῆς κλυδωνιζομένης πολιτείας ἕνας ξεχωριστὸς Ἕλληνας ποὺ ὀνομάζετο Σόλων καὶ τώρα ἕνας Ἴδιος μὲ τὸ ὄνομα Μεταξᾶς. Ὅσον ὁμοιότητα ὑπάρχει στὶς ἐποχὲς καὶ στὰ πρόσωπα αὐτά, θὰ νοιώση μόνον ἐκεῖνος ποὺ ἐμπερόλητα, βαθειὰ, μεταφυσικὰ τὰ παρεβάλλει.

Δὲν εἶναι ἡ ἀναιδεστέρα τότε καὶ τὰ ἀγροτικὰ ἐπιμελήματα τώρα ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα; Δὲν εἶναι ἡ ὀργάνωσι τῆς νεολαίας ὅμοια; Δὲν εἶναι τὸ ἀνέδαφος τοῦ δημιουργοῦντος καὶ ἱκανοῦ ἀνθρώπου ἀπαρέλλαχτο ἄπιος καὶ τότε; Δὲν εἶναι ἡ ἰσχυροποίησι τοῦ Ἔθνους τὸ ἴδιο; Δὲν εἶναι ἡ κατάπαυσι τοῦ ἀπαίσιου κομματισμοῦ ἀναφορὰ ἐπὶ τὸ αὐτό; Ἂν προσέξη κανεὶς τὸ ὅμοιον τὴν αὐτουσία τῆς ψυχικῆς βάσεως ἑνὸς Λαοῦ μέσῳ τῶν αἰώνων, δὲν μπορεῖ νὰ μὴ νὰ παραδεχθῆ πὼς μιὰ 4η Αὐγούστου τοῦ 20οῦ αἰῶνα εἶναι ἐπανάληψι τῆς μέρας ἐκείνης ποὺ φάνηκε ὁ Σόλων καὶ δημηγόρησε τὶς γερὲς ἀπόψεις του στὴν Ἀγορὰ τῶν Ἀθηναίων στὸν 7ον αἰῶνα πρὸ Χριστοῦ καὶ πὼς ὁ Μεταξᾶς δὲν εἶναι παρὰ μιὰ ἐπανάληψι τοῦ Σόλωνα ἐκείνου πάνω στὴν κληρονομικὴ μεταφυσικὴ βάσι τῆς ψυχῆς, ποὺ καμμιὰ ἐπιστήμη καὶ κανένας νοῦς δὲν μπορεῖ νὰ αἰτιολογήση μὲ ὑλικὰ παραδείγματα καὶ μαθηματικὲς ἐξισώσεις, κι' οὔτε καμμιὰ θεωρία μπορεῖ νὰ σβύση καὶ νὰ δημιουργήση, ἂν δὲν ὑφίσταται «δεδομένος», a priori, ὅπως λένε οἱ σοφοί.

Ἤτανε λοιπὸν μοιραῖο νὰ παρουσιασθῆ στὸν σημερινὸν Ἑλληνικὸ Λαὸ ἡ 4η Αὐγούστου γιὰ νὰ σώση τὴν Ἑλλάδα, τὴν ἀθάνατη καὶ αἰώνια, ἀπὸ τὸ πέσιμο στὸν γκρεμνό. Κι' ὅταν μερικοὶ λένε πὼς τὸν σημερινὸ τοῦ Ἔθνους Ἀρχηγὸ δημιούργησαν οἱ περιστάσεις, κάνουν ἕνα σπουδαῖο ψυχολογικὸ λάθος. Εἶναι τὸ ἴδιο σὰν «τὸ αὐγὸ τοῦ Κολόμβου». Κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ τὸ στήση ὀρθό, παρὰ μόνον ἐκεῖνος ποὺ τὸ χτύπησε μὲ δύναμι στὸ τραπέζι καὶ τσάκισε τὴν κορφή του. Τὸν Ἀρχηγὸ αὐτὸ ἔχει ὁρίσει ἡ Θεία Πρόνοια, ποὺ ὅ,τι γράφει στὸ χρυσό της βιβλίο δὲν ξεγράφεται, ὡς ὁδηγὸ καὶ τὴν 4η Αὐγούστου ὡς τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ποὺ θὰ κάνη τὴν ἑλληνικὴ ψυχὴ νὰ φροντίση πάλι γιὰ τὸ παραπέρα βλάστημα καὶ δυνάμωμα τοῦ δέντρου, ποὺ λέγεται Ἑλληνικὸς Λαός.

Τὰ λίγα χρόνια τῆς Ἐθνικῆς ἀναγεννήσεως ἔδειξαν μὲ ἔργα πὼς αὐτὴ ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ δὲν γελάστηκε, ὅπως πρίν, στὴν ἀπαντοχὴ καὶ στὴν κατοπινή της ἀφοσίωσι. Τὰ βάλτα, ποὺ κόλλαγαν πληθωρικὰ τὰ βατράχια τοῦ μίσους καὶ τοῦ ἐμφυλίου σπαραγμοῦ, ἐξυγίανε ὁ ζωογόνος ἄνεμος τῆς 4ης Αὐγούστου. Τὰ ἔλη, ποὺ φώλιαζαν οἱ χοντρὲς χελώνες τῆς Ἰδιοτέλειας καὶ τοῦ ἀτομικισμοῦ, ἀποξηράνθηκαν μὲ τὴ γερὴ σκαπάνη τῆς 4ης Αὐγούστου. Ὁ πνιχτὸς ἀγέρας, ποὺ μυριάδες κουνούπια ψεύτικων ὑποσχέσεων καὶ ξένων συστημάτων βοοῦζαν καὶ θόλωνα τὸ μυαλὸ τοῦ Ἕλληνα ἐργάτη, παρασύρθηκαν ἀπὸ τὴ δροσερὴ βροχὴ τῆς 4ης Αὐγούστου. Τὸ δηλητήριο, ποὺ φαρμάκωνε τὸν ἑλληνικὸ ὀργανισμό, ἐξουδετερώθηκε μὲ τὴν ἀποφασιστικὴ ἀντίδοτο ἔνεσι τῆς 4ης Αὐγούστου. Στὴ βλάστησι τοῦ λαϊκοῦ δέντρου καὶ στὴν καρποφορία του δὲν στέκει πιὰ κανένα ἐμπόδιο. Ἡ κορφή του τείνει τώρα τολμηρὴ πρὸς τὸν Ἑλληνικὸ οὐρανὸ μ' ὅλες τὶς προϋποθέσεις καὶ ὅλους τοὺς χυμοὺς, ποὺ τοῦ χρειάζονται γιὰ μιὰ ἀληθινὴ ἐξέλιξη.

Ἂν ἡ 25η Μαρτίου 1821 εἶναι ἡ μοιραία ἡμέρα τῆς Ἑλληνικῆς ἀπελευθερώσεως ἀπὸ τὴ δουλεία μακρῶν αἰώνων, ἡ 4η Αὐγούστου 1936 εἶναι ἡ θέλησι τῆς Θείας Προνοίας γιὰ τὸ ἐξακλάδωμα τῆς συνειδήσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ ἀπὸ τὴν ταπεινοσύνη τοῦ ἐμφυλίου μίσους καὶ τὴ μικροπραγμοσύνη τοῦ ἀτομικισμοῦ.

Μόνο ἡ 4η Αὐγούστου ξαναδώσε τὴν αὐτοπεποίθησι καὶ τὴ συναίσθησι τῆς ἰδίας του ἀξίας. Καὶ μόνο μ' αὐτὰ τὰ ἐφόδια λέγεται ἕνας Λαός ἀληθινὰ ἐλεύθερος καὶ εἶναι σὲ θέσι ν' ἀνεβῆ τὶς βουνοκορφὲς στὸν ἱστορικό του δρόμο.

Σ. Κερ.

ΥΠΟΘΗΚΑΙ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

«Θὰ συμπληρώσωμεν τὸ πρόγραμμα τῆς ἐκπαιδεύσεως αὐτοῦ ὥστε νὰ παρέχωμεν εἰς τὰ παιδιὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ εἰς τὰ κορίτσια τῶν Ἑλλήνων τὴν πνευματικὴν τροφήν, ἡ ὁποία ἀνταποκρίνεται πρὸς τοὺς σκοποὺς καὶ τὸ μέλλον τοῦ Ἔθνους καὶ πρὸς τὴν εὐτυχίαν καὶ εὐημερίαν αὐτῶν τῶν ἰδίων τῶν παιδιῶν».

◆

«Μὴν τὸν ζητήσετε τὸν πολιτισμὸν αὐτὸν εἰς τὰ ξένα περιοδικὰ καὶ εἰς ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα σᾶς ἔρχονται ἀπὸ ἔξω. Ζητήσατε αὐτὸν μέσα εἰς τὴν ψυχήν σας. Νὰ εἴσθε βέβαιοι ὅτι τὸ Κράτος τὸ σημερινόν, τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου, θὰ σᾶς εἶναι ὁδηγός, διότι τὸ Κράτος αὐτὸ εἶναι Κράτος δημιουργὸς πολιτισμοῦ».

◆

«Κοινωνία ἡ ὁποία δὲν ἐμπορεῖται ἀπὸ τὸ αἴσθημα τῆς ἀλληλεγγύης ἀπὸ τοῦ πρώτου μέλους αὐτῆς μέχρι τοῦ τελευταίου. Κοινωνία ἡ ὁποία δὲν συναισθάνεται βαθέως ὅτι ἀποτελεῖ σύνολον. Κοινωνία μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ὑπάρχουν τάξεις αἱ ὁποῖαι ἀδιαφοροῦν διὰ τὴν κατάστασιν τῶν ἐνδεῶν καὶ δυστυχῶν, εἶναι Κοινωνία ἡ ὁποία δὲν δύναται νὰ ζήση καὶ ἡ ὁποία θὰ καταποντισθῆ καὶ θὰ ἐξαφανισθῆ μίαν ἡμέραν μέσα εἰς τὰς φλόγας καὶ εἰς τὰ κύματα».

◆

«Καὶ ζητήσατε ὁ καθένας σας μέσα εἰς τὴν ψυχήν σας τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἠμπορεῖτε νὰ διαθέσετε καιρὸν καὶ κόπους καὶ χρῆμα διὰ νὰ κάμετε ὅ,τι πρέπει, ἐπειδὴ εἶσθε παιδιὰ μᾶς καὶ τῆς αὐτῆς φυλῆς, ἐπειδὴ μία γλῶσσα μᾶς συνδέει ὅλους καὶ ὅλας, ἐργαζόμενοι ὁ εἷς παράλληλα πρὸς τὸν ἕνα καὶ ὅλοι μαζί. Κατ' ἐπείδη μιὰ καὶ κοινὴ εἶναι ἡ κατάστασή σας, θὰ τὸ εὕρετε ὅλα αὐτὰ ἐργαζόμενοι ὁ εἷς παράλληλα πρὸς τὸν ἕνα καὶ ὅλοι μαζί. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐργαζόμενοι θὰ βάλετε τὴν βάσιν τοῦ νέου πολιτισμοῦ τῆς Ἑλλάδος».

Μεταξᾶς

ΠΙΣΤΙΣ, Η ΑΙΤΙΑ..

Γι' τη διατήρησι καὶ τὸ μεγάλωμα ἑνὸς λαοῦ ἀρχική προϋπόθεσι εἶναι ἡ ὑπαρξι τῆς ἀλαθινῆς πίστεως πρὸς ὅλες ἐκεῖνες τὶς λαϊκὲς δυνάμεις ποὺ χωρὶς αὐτὲς δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ καμμία ἀναγέννησι.

Μέσα ἀπὸ τὴν προϋπόθεσι αὐτὴ καὶ ἀπὸ τὰ ἐφόδιά της στὸ σύνολο τῶν φυχῶν βλαστάνει ὁ ἐνθουσιασμός, ποὺ ἐκδηλώνεται δυνατὰ καὶ αὐθόρμητα πρῶτα ἀπὸ τὴ νεολαία.

Ὁ λαός μας συνῆλθε, ξέχασε τὸν ἀγῶνα τῶν τάξεων, θυμήθηκε τὴν ἴδια του δύναμι, ἤγειρε τὴν ἀπαίτησι γιὰ ἀληθινὸ σοσιαλισμό, ξεπέρασε τὸν ξένο ψευδοπολιτισμό, δημιούργησε μιὰ δική του ζωῆς καὶ κόσμου θεωρία, βρῆκε τέλος τὸ δρόμο πρὸς τὸν ἑαυτό του. Τὰ γεγονότα τῶν τελευταίων τριῶν ἐτῶν μᾶς ἔδωσαν τὴν ἀναμφισβήτητη ἀπόδειξι ὅτι ἡ Ἑλλάδα ἔπρεπε κι' ἦτανε ἀνάγκη ἢ νὰ ἐγχειρηθῇ γιὰ νὰ ζήσῃ ἢ νὰ πεθάνῃ. Ἡ ἀποφασιστικὴ χειρονομία τῆς 4ης Αὐγούστου τοῦ 1936 ἔσωσε τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ μιὰ γάγγραινα, ἀπὸ τὸ λαϊκὸ θάνατο. Εἶναι βέβαιο ὅτι ἕνα κίνημα, ποὺ ἐπέτυχε νὰ σώσῃ ἕνα λαό, ἕτοιμο νὰ τσακιστῇ, κρύβει μέσα του ἀλαθινὰ τὰς δυνάμεις ἐκείνας νὰ διατηρήσῃ τὸ λαὸ αὐτὸν ζωηῆ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κάθε κοσμοθεωρία καὶ κάθε ποιητικὴ κίνησι ἔχει ἀνάγκη, γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς ἰδεολογίας της, νὰ νικήσῃ καὶ νὰ πάρῃ τὴ δύναμι. Ἡ σφαλερὴ τοῦ μαρξισμοῦ διδαχὴ ἐπέτυχε νὰ πάρῃ τὴν κυριαρχία, ὅμως κατ' οὐσία δὲν μπόρεσε νὰ στερεώσῃ τὴ νίκη του μέσα στὴ λαϊκὴ φυχή. Γιατὶ μιὰ ἰδεολογία μπορεῖ νὰ διατηρήσῃ τὴ νίκη της μόνο μὲ ἀνάλογα πρὸς τὴν ἀξία καὶ τὴ δύναμί της μέσα. Δηλαδὴ πρέπει νὰ εἶναι ἐσωτερικὰ τόσο δυνατή, νὰ ἐκτινοβολῇ ὁ πυρήνας της τέτοιες δυνάμεις μορφωτικές, νὰ εἶναι σὲ θέσι νὰ μεταδίδῃ τόση θερμότητα πίστεως, ποὺ νὰ μὴν εἶναι δυνατὸ νὰ εἰσχωρήσῃ κανένας ἄλλος παράγων ἀνάμεσα σ' αὐτὴ καὶ στὴ λαϊκὴ φυχή.

Ἡ ἐπανάσταση τῆς 4ης Αὐγούστου

ΑΠΗΧΗΣΙΣ

Σὰν τὶς ἀκραῖες στροφὲς ἑνὸς μεγαλόπνοου τραγουδιοῦ ἀντηχοῦν στ' αὐτιά μας καὶ στὶς φυχές μας οἱ ἑορταστικὲς ἠχὲς τοῦ ἐφετεινοῦ πανηγυρισμοῦ τῆς 4ης Αὐγούστου.

Ἕνα συμπέρασμα μποροῦμε νὰ βγάλουμε ἀπὸ ὅλα τὰ πολλὰ καὶ μεγάλα ποὺ μᾶς παρουσιάστηκαν τὶς μέρες αὐτές. Πῶς μὲ τὸν ἀπολογισμὸ τοῦ τρίτου ἔτους τοῦ Νέου Κράτους φαίνεται ὁ μεγάλος δυναμισμός, ποὺ κυλᾷ τὸ ρέμα τῆς ἐκπληρώσεως τῶν ὑποσχέσεών του, δοσν ἀφορᾷ τὴν προσπάθειαν διὰ τὴν λαϊκὴν εὐημερίαν (κι' ἐπειτὰ πῶς ὁ δρόμος, τὸν ὁποῖον ἀκολούθησε, ἦτανε ὁ σωστός, γιατὶ μόνο ἡ ἐπιτυχία ἑνὸς σκοποῦ ἀποδεικνύει τὴν ὀρθότητα τῆς θέσεως τοῦ σκοποῦ τούτου).

Ἀκόμη κάτι ἄλλο μᾶς κάνει νὰ κρατήσουμε μέσα μας, στὴν γλυκειὰ καὶ μακρινὴ μελῳδία, ὡς ποὺ νὰ ἔλθῃ πάλι τὸ γύρισμα τοῦ χρόνου καὶ μᾶς φτερώσῃ ξανὰ ἡ νέα 4η Αὐγούστου τοῦ 1940 μὲ τὶς νέες τοῦ ἔτους ἐπιτυχίες καὶ τὶς νέες πραγματοποιήσεις δυείρων: "Οτι μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ εἶναι βαθειὰ χαραγμένη ἡ εἰκόνα Ἐκείνου, ποὺ δημιούργησε τὴ μέρα αὐτὴ καὶ μαζὶ μ' αὐτὴ ἐπέτυχε τὴ σωτηρία καὶ τὴν εὐημερία τοῦ Λαοῦ αὐτοῦ.

Ἡ αὐθόρμητή του συμμετοχὴ στὸν ἑορτασμὸ τῆς ἡμέρας, ὁ ἐνθουσιασμός του καὶ ἡ ἐκδήλωσι τῆς χαρᾶς του, πάντοῦ ὅπου παρουσιάζετο ὁ Κυβερνήτης Ἀρχηγός, φανερώνουν ὅτι ὁ Ἄνθρωπος καὶ ἡ Ἡμέρα εἶναι ἄρρηκτα συνδεδεμένα καὶ βαθειὰ στερεωμένα μέσα στὴ λαϊκὴ ψυχὴ καὶ κανεὶς ἄνεμος καὶ καμμιὰ μπόρα, ἀπὸ ὁπουδήποτε κι' ἂν ἔρχεται, δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ ταράξῃ τὴν δυάδα αὐτή, ποὺ ἔχει κατανήσει συμβολικὸ γιὰ τὸν Ἑλληνικὸ Λαό: 4η Αὐγούστου — Ἰωάννης Μεταξᾶς.

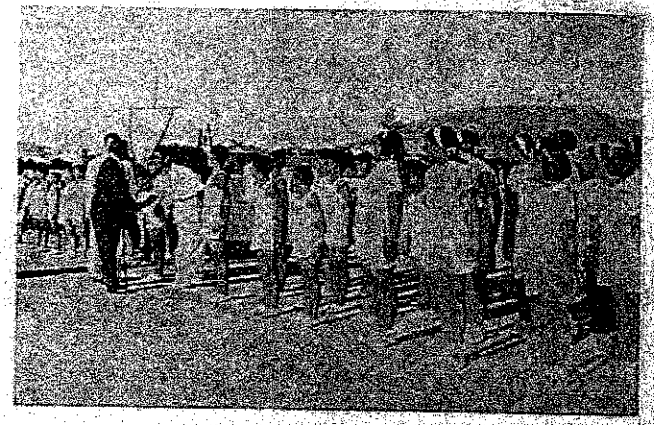

Μικροὶ ἀθλητὰὶ καὶ ἀθλήτριαι κατέχουν ἀπηχαρισμένοι ἀπ' τὸν Ἀρχηγό

τοῦ 1936 δὲν πῆρε τὸ δρόμο τῆς καταστροφῆς, παρὰ τράβηξε τὸ δρόμο τῆς διατηρήσεως καὶ τῆς ἀναδημιουργίας. Ὅτι τῆς στεκόνταν στὸ δρόμο δὲν τὸ χάλασε, δὲν τὸ τσάκισε ἀλλὰ τὸ κέρδισε μὲ τὴν μετάδοσι τῆς πίστεως, ποὺ ἐπήγαζε ἀπὸ τὴν ἐσωτερική της δύναμι. Ἔτσι ἡ πίστι αὐτὴ ἀγκάλιασε τὸ λαό, γίνηκε τὸν ἐνθουσιασμό κι' ἔφερε τὴ νίκη. Μὲ τὴν ἴδια αὐτὴ ἐσωτερικὴ δύναμι θὰ διατηρήσῃ τὴ νίκη, γιατὶ δὲν τοσ-

..ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ ΜΑΣ

ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΕΠΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ

«...Ἀλλὰ ἐκεῖνο, τοῦ ὁποίου ἔχομεν ἀνάγκην πρὸ παντὸς σήμερα καὶ διὰ πολὺ καιρὸν ἀκόμα, εἶναι ἡ στερέωσις τῶν δσων ἤδη ἐπετύχαμεν ὁλικῶς καὶ ἰδιαιτέρως τῶν δσων ἀπεκτήσαμεν ἠθικῶς...» Εἶναι ἡ νέα ἐντολὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ, μὲ τὴν ὁποίαν προγραμματίζει τὴν ἐργασίαν ποὺ ἔχομεν νὰ ἐπιτελέσωμεν μὲ τὴν ἔναρξιν τοῦ 4ου ἔτους εἰς τὸ ὁποῖον εἰσέρχεται ἡ Ἐθνικὴ ἀποδιοδρομία τοῦ Νέου Κράτους.

Στερέωσις τῶν δσων ἐπετεύχθησαν, ὄχι μόνον εἰς τὸ ὑλικὸν πεδίον, ἀλλὰ πρὸ πάντων εἰς τὸ ἠθικόν.

Τὰ μέλη τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας Ἰδιαιτέρως, τὰ ὁποῖα ὑπῆρξον ἐκ τῶν ἐνεργῶν χειρῶν δράσεως ὁλικῆς καὶ φυσικῆς διὰ τὴν ἐπιτευξιν τῶν μεγάλων σήμερον κερδηθέντων, ἐνοοῦν καλλίτερον παντὸς ἄλλου τὴν βαθυτέραν ἔννοιαν τῶν ἀνωτέρω λόγων τοῦ Ἀρχηγοῦ. Καὶ εἰς τὸ πλαίσιόν των θὰ ἐκπληρώσουν μὲ τὴν ἔναρξιν τῆς νέας περιόδου εἰς τὴν πραγματώσιν τοῦ προγράμματος, τὸ ὁποῖον ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος μὲ τόσον ἐνθουσιασμὸν ζητεῖ εἰς τὸν λόγον του ὁποῖον ἐξεφώνησεν εἰς τὸ ἑστιατόριον «Ἀθηνᾶ», ἀπευθυνόμενος πρὸς τὰς ἐπιφανεῖς σχηματισμὸς προκειμένου γιὰ τὰς ἀποχρεώσεις ποὺ ἡ Ε. Ο. Ν. ἀντικρύζει τὸ τέταρτον ἔτος.

«...Ὁ χρόνος αὐτὸς εἶναι ὁ κρίσιμος τῆς Ὀργανώσεως. Εἶναι ἐκεῖνος ποὺ θὰ χρειασθῇ νὰ ἐνταξινόμεν ὅλες μας τὶς δυνάμεις μέχρι τοῦ σημείου τῆς πλήρους ἐξαντλήσεως, γιὰ νὰ κατορθώσωμεν νὰ στερεώσωμεν καὶ νὰ ὁλοκληρώσωμεν αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἐδημιούργησεν ἡ τόλμη τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ ἡ αὐτοθυσία καὶ ἡ πίστις τῶν καλυτέρων τῆς Ἑλλάδος».

Ἡ ἀγάπη τοῦ Ἀρχηγοῦ τὸν σώζει

κὰν καὶ [illegible] ἀλλὰ μόνο. Ἀλλὰ ἡ Αὐγούστου [illegible] λαϊκὴ διατήρησι [illegible] φόνοι καὶ [illegible] [illegible] ἡ [illegible] ἡ [illegible] ἡ

ΑΙ ΥΠΟΘΗΚΑΙ ΤΟΥ ΤΥΡΤΑΙΟΥ

Ο [illegible] ἀρχαιότητος τῶν [illegible] Τυρταῖος ὁ Ἀθηναῖος, ἔγραψε [illegible] ὅτιος εἶναι γνωστός, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Ἐλεγείαν καὶ τὴν «Ὑποθήκας», ποὺ [illegible] ἀνδρειοβίου παιδεύματος τῶν Σπαρτιατῶν, ὅταν [illegible] Μεσσηνίων. Ἀπὸ τὴν «Ὑποθήκας» ἐσώσθησαν τρεῖς, ἀπὸ τὴν [illegible] ἡ μεγαλυτέρα Σῶρος Μεσσηνίοις [illegible] ἀποσπάσματα μεγάλου [illegible]

[illegible] τῶν παιδιῶν ἡ διαφορά, [illegible] τὴν κωμῳδοποιΐαν καὶ τὴν γρα[illegible] Κελτίδων [illegible] τὴν Θρᾴκην [illegible] τὴν Βοιωτίαν [illegible] τὴν γῆν, [illegible] ὅλαι [illegible] Ἀδριατικὴν [illegible] ἔφυνον, [illegible] ἐνδοξ[illegible] [illegible] ἐν ὅλῳ [illegible] τοῦ κόσμου [illegible] ἐν ὅλῳ μπορῇ [illegible] ἐν ὅλῳ [illegible] ἐν ὅλῳ [illegible] ἐν ὅλῳ

Από τη Βυζαντινή Εποποιία

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

Υπό : Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια εκ τοῦ προηγουμένου)

—Ποιός εἶναι ὁ πατέρας σου; ρώτησε ἡ κυρὰ Σταύραινα καὶ τὸν κοίταξε ἀπὸ τὴν κορφὴ ὡς τὰ πέδια... προσπαθώντας ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου καὶ τὴν κορμοστασιά νὰ καταλάβει.

Χωρὶς ν' ἀπαντήσει ἐθυμάλε ἀπὸ τὸν κόρφο του ἕνα πετάκια καὶ τέθωσε στὴν κυρὰ Σταύραινα, ποὺ δὸρο τὴ γιανε ἀπορῶντας περισσότερο...Ὁ νέος ἦταν φτήλος, μελιχρὸς μὲ σγουρὰ μαλλιὰ... Τὰ μάτια του κάτι τῆς θύμιζαν, κάτι κουμμένο ἴσως βαθειὰ στὴ μνήμη της ἀπὸ τὰ χρόνια ποὺ πέρασαν... κάτι ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ ξεχωρίσει, μ' ὅλο ποὺ ξανάτρεχε στὰ περασμένα καὶ περνοῦσαν μπροστά της σαν ἀστραπὴ πρόσωπα καὶ πράματα...

Αὐτὸς τὴν κοίταξε μ' ἕνα χαμόγελο ὅλο εὐχαρίστηση, ὅπως κοιτάζει κανεὶς κάποιον ποὺ πιθυμοῦσε νὰ γνωρίσει καὶ στὴ φαντασία του τὸν ἔπλασε ἔτσι, τὸν ἔπλασε ἀλλοιώς, καὶ τώρα νὰ ποὺ στέκει ἐκεῖ ὁλοζώντανος μπροστά του καὶ μπορεῖ νὰ χορτάσει τὴν περιέργεια ποὺ τὸν ἔκαιγε...

«Μὰ δὲν εἶναι σωστὸ» σκέφθηκε ἡ κυρὰ Σταύραινα ἐνὰ στέκει ὁ ἄνθρωπος μπρὰς στὴν πόρτα μου...

—Πέρασε, τοῦ εἶπε, ἀπὸ μέσα...Κάτι μοῦ θυμίζεις, παιδί μου, κάπου μοῦ φαίνεται πὼς σὲ εἶδα... μὰ ποῦ καὶ πότε... Νὰ μὲ συμπαθᾶς... γέρασα πιά, καθὼς βλέπεις, καὶ σκοτίσηκε μαθὲς τὸ μυαλό μου...

—Δὲ μὲ εἴδες ποιδενὰ γιατὶ ἔρχομαι πρώτη φορὰ στὴ Θεσσαλονίκη. Τὰ μάτια σου σὲ γελᾶνε, κυρὰ μου... Κάτι ἄλλο βαθύτερα κιλᾶ μέσα σου, ἡ καρδιὰ σου, τὸ αἷμα σου...

—Ποιός εἶμαι, γυιέ μου; ξαναρώτησε ἡ κυρὰ Σταύραινα μὲ λαχτάρα... Ὡς τόσο κάθισε... μπορεῖ νὰ σοῦ κοσταμίνος... Ἔφτασες ἀπὸ θαλασσινὸ ἢ στεριανὸ δρόμο; Ἔσερες καὶ περιπάτεις μαζὶ ἢ μονάχα γιὰ νὰ προσκυνήσεις τὴ χάρη του;...

Λέγοντας τοῦτα καὶ χωρὶς νὰ περιμένει ἀπάντηση τοῦθωσε σκαμνὶ νὰ κοβεῖ κάτω ἀπὸ τὴν κλιματαριὰ τῆς αὐλῆς καὶ μπῆκε μέσα στὴν ἡμέρα γιὰ νὰ παρανγγείλει στὴ βανίτσα νὰ ἑτοιμάσει κάτι νὰ πιῆ ὁ ἄνθρωπος ἕνα νερό... Ἤτανε σίγουρη πὼς ἕνας παλιὸς φίλος, μπορεῖ καὶ συγγενής, ποὺ ξεντύτηκε τώρα καὶ χρόνια, τῆς ἔστειλε τὸ βλαστάρι του.

Ἡ κυρὰ Σταύραινα ἔλλεινε πιὰ τὰ ἐδδουήτια... πολλοὶ τέτοιοι φίλοι καὶ συγγενεῖς μάκρυνε ἀπὸ κοντά της κι' ἀφίσιαν μὲ τὸν καιρὸ σὲ μιὰ θαμπάδα ποὺ πύκνωνε ὁλόενα... σὰν τὸ πον ἀνασημένοι ποὺ ἀφίνει κανεὶς πασκινημένος ἀπὸ τὴν ἀνάγκη, μὰ τοὺς λαχταρᾶ. Ὡς τόσο φτάνει νὰ τοῦ δώσοιν τὸ ἐλεήτερο μιὰ στιγμὴ οἱ καημοὶ καὶ οἱ ἔγνιες ποὺ μᾶς τοκυρίζουν πάντα σὰ βουερὸ μελισσολόϊ.

Ἄμα τελείωσε πῆρε ἕνα ὅλλο σκαμνὶ καὶ κάθισε ἀπέναντί του, ὅλο χαρούμενη προσοχία, κρατῶντας τὸ πιτάκιο στὸ χέρι. Δὲν ἤξερε νὰ διαβάζῃ κι' ἔτσι ἀπὸ τοῦτο, τοὐλάχιστο γιὰ τώρα, δὲν ἦταν μπορετὸ νὰ σωτιστῆ...

—Πολὺ κόπιασα νὰ σ' εὕρω, κυρά μου, κι' ἀν σοῦ πῶ πὼς τρεῖς μέρες ρωτᾶω καὶ ἀναρωτάω ἐδῶ στὰ γύρω γιὰ τὴν ἀρετνιά σου, μπορεῖ καὶ νὰ μὴ μὲ πιστέψῃς... Καινούργιος κόσμος ἤρθε, καθὼς φαίνεται, στὴν πολιτεία, καὶ οἱ παληοὶ ἢ πέθαιναν πιὰ ἢ δὲν ἀναθυμοῦνται τὰ περασμένα... Ὡς τόσο δὲν ἔχουν κι' ἄδικο... γιατὶ ἀπὸ τότε πέρασαν σωστὰ πενῆντα πέντε χρόνια....

—Πενῆντα πέντε χρόνια; εἶπε ἡ κυρὰ Σταύραινα κι' ἀνοίξε τὰ μάτια της ἀπὸ τὸ ξάφνιασμα... δσο μποροῦσαν ν' ἀνοίξουν τὰ μικρὰ τῆς ματάκια.

Μὰ στὸ μέρος αὐτὸ πρέπει νὰ κόψουμε γιὰ νὰ ἱστορήσουμε μὲ λίγα λόγια ἕνα σοβερὸ περιστατικό, ποὺ ἔκαμε ὅλη τὴν αὐτοκρατορία νὰ θρηνήσῃ καὶ τόσο βαθειὰ πλήγωσε τὴν καρδιὰ τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἀπόφευγαν καὶ νὰ τ' ἀνιστορήσουν ἀκόμα. «Τότες ποὺ...» ἔλεγαν μονάχα καὶ τὰ πρόσωπά τους σκοτείνιαζαν...

Τὸν Ἰοῦλη τοῦ 904... Ζεστὸ ἀπομεσήμερο... Στὸ λιμάνι τῆς Θεσσαλονίκης ἀράζει ἕνα ἐμπορικὸ καράβι....Ἡ προκυμαία εἶναι ἔρημη... Μερικοὶ ὁρμοροὶ τοκυρίζουν κάτω ἀπὸ τοὺς ἐμβόλους τῆς μεγάλης δημόσιας ἀποθήκης ποὺ σωρεύανε προσωνιὰ τὶς πρακάτειες γιὰ νὰ τὶς κοτάξουν οἱ κομερκιάριοι νὰ ὁρίσουν τί κομέρκι πρέπει νὰ πληρώσουν καὶ νὰ τὶς σφραγίσουν.

Ὅλος ὁ ὅλλος κόσμος πασκίζει νὰ βρῇ ἀνακούφιση στὸν ἴσκιο τοῦ σπιτιοῦ. Ὁ καραβοκύρης κατεβαίνει, τρέχει βιαστικὰ στὸν ἔπαρχο νὰ τοῦ φέρῃ τὸ μαντάτο πὼς οἱ Σαρακηνοὶ ξεκίνησαν γιὰ κούρσος μὲ ὁλόκληρο στόλο ἀπὸ τὴν Κρήτη, πὼς ρημάξαν κιόλας μερικὰ νησιὰ τῆς Ἀσπρης Θάλασσας καὶ πὼς κατὰ τὸ δρόμο ποὺ ἀκολουθοῦν φαίνεται πὼς κοπιάζουν κατὰ δῶ....

—Τοὺς εἶδες μὲ τὰ μάτια σου; ρωτᾶ ὁ ἔπαρχος ποὺ σηκώθηκε ἀγουροξυπνημένος καὶ κακόκεφος... Μὴν εἶσαι μεθυσμένος, κακομοίρη, καὶ μοῦ κουβάλησες ἐδῶ πέρα λόγια τῆς πολέμας γιὰ νὰ κάνῃς τὸν κόσμο ἄνω κάτω; Ἀλλοίμονό σου!

—Ἐνδοξότατε, γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, πάρε τὰ μέτρα σου... Μανάγια ἡ καλή μου τύχη μὲ βοήθησε καὶ ἔφυγα ἀπὸ τὰ νύχια τους.

Ὁ ἔπαρχος ὅμως ποστῆμησε νὰ περιμένῃ δυὸ τρεῖς μέρες ὅς ποὺ νὰρθοῦν μηνύματα πιὸ σίγουρα... Κι' ἄμα φτάσανε κι' ἄλλα καράβια ἀκόμα ποὺ κατάφερναν νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὸ μπλοκάρισμα τῶν κουρσάρων καὶ βεβαιώσανε τὰ ὅσα εἶχε πῆ ὁ πρῶτος, ἀποφάσισε νὰ ζητήσῃ βοήθεια ἀπὸ τοὺς στρατηγοὺς τῶν κοντινῶν θεμάτων καὶ βάλθηκε συνάμα νὰ ἐπιδιορθώσῃ τοὺς πύργους καὶ τὶς πολεμότρες καὶ νὰ συμμαζέψῃ τὴ φρουρὰ μέσα στὸ κάστρο. Αὐτὰ ὅμως ὅλα, νὰ πούμε ἔτσι, γιὰ κάθε ἐνδεγόμενο γιατὶ ἀλήθεια ποτὲ δὲν πίστεψε πὼς οἱ κουρσάροι θὰ τολμοῦσαν νὰ χτυπήσουν τὸ σημαντικότερο κέντρο τῆς Αὐτοκρατορίας ὄστερα ἀπὸ τὴ Βασιλεύουσα. Τώρα καὶ διακόσια χρόνια κανεὶς δὲν ἀποκότησε κάτι τέτοιο, μὰ καὶ πολὺ τὸν ἔκτο ὡς τὸν ὄγδοο αἰώνα, μήπως μπορέσανε νὰ κατασέρουν τέσσαρα οἱ κουμερκιάριοι νὰ ὁρίσουν τί κομέρκι πρέπει νὰ πληρώσουν καὶ νὰ τὶς σφραγίσουν.

Ὅλος ὁ ὅλλος κόσμος πασκίζει νὰ βρῇ ἀνακούφιση στὸν ἴσκιο τοῦ σπιτιοῦ. Ὁ καραβοκύρης κατεβαίνει, τρέχει βιαστικὰ στὸν ἔπαρχο νὰ τοῦ φέρῃ τὸ μαντάτο πὼς οἱ Σαρακηνοὶ ξεκίνησαν γιὰ κούρσος μὲ ὁλόκληρο στόλο ἀπὸ τὴν Κρήτη, πὼς ρημάξαν κιόλας μερικὰ νησιὰ τῆς Ἀσπρης Θάλασσας καὶ πὼς κατὰ τὸ δρόμο ποὺ ἀκολουθοῦν φαίνεται πὼς κοπιάζουν κατὰ δῶ....

—Τοὺς εἶδες μὲ τὰ μάτια σου; ρωτᾶ ὁ ἔπαρχος ποὺ σηκώθηκε ἀγουροξυπνημένος καὶ κακόκεφος... Μὴν εἶσαι μεθυσμένος, κακομοίρη, καὶ μοῦ κουβάλησες ἐδῶ πέρα λόγια τῆς πολέμας γιὰ νὰ κάνῃς τὸν κόσμο ἄνω κάτω; Ἀλλοίμονό σου!

—Ἐνδοξότατε, γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, πάρε τὰ μέτρα σου... Μανάγια ἡ καλή μου τύχη μὲ βοήθησε καὶ ἔφυγα ἀπὸ τὰ νύχια τους.

Ὁ ἔπαρχος ὅμως ποστῆμησε νὰ περιμένῃ δυὸ τρεῖς μέρες ὅς ποὺ νὰρθοῦν μηνύματα πιὸ σίγουρα... Κι' ἄμα φτάσανε κι' ἄλλα καράβια ἀκόμα ποὺ κατάφερναν νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὸ μπλοκάρισμα τῶν κουρσάρων καὶ βεβαιώσανε τὰ ὅσα εἶχε πῆ ὁ πρῶτος, ἀποφάσισε νὰ ζητήσῃ βοήθεια ἀπὸ τοὺς στρατηγοὺς τῶν κοντινῶν θεμάτων καὶ βάλθηκε συνάμα νὰ ἐπιδιορθώσῃ τοὺς πύργους καὶ τὶς πολεμότρες καὶ νὰ συμμαζέψῃ τὴ φρουρὰ μέσα στὸ κάστρο. Αὐτὰ ὅμως ὅλα, νὰ πούμε ἔτσι, γιὰ κάθε ἐνδεγόμενο γιατὶ ἀλήθεια ποτὲ δὲν πίστεψε πὼς οἱ κουρσάροι θὰ τολμοῦσαν νὰ χτυπήσουν τὸ σημαντικότερο κέντρο τῆς Αὐτοκρατορίας ὄστερα ἀπὸ τὴ Βασιλεύουσα. Τώρα καὶ διακόσια χρόνια κανεὶς δὲν ἀποκότησε κάτι τέτοιο, μὰ καὶ πολὺ τὸν ἔκτο ὡς τὸν ὄγδοο αἰώνα, μήπως μπορέσανε νὰ κατασέρουν τέσσαρα οἱ Σλαβοὶ μ' ὅλες τὶς ἐκστρατεῖες ποὺ ἔκαιαν καὶ τὰ φουσάτα τοὐρριξαν σὰν κύμματα ἀγριεμένης θάλασσας τὸ ἕνα πίσω ἀπὸ τ' ὅλλο γιὰ νὰ πατήσουν τὴν πολιτεία; Ἴσα ἴσα τότες κατάλαβε ὁλόκληρος ὁ κόσμος πὼς ἡ Θεσσαλονίκη δὲν εἶχε μόνο τοὺς γενναίους κατοίκους της μὰ καὶ τὸν παλιοῦρο τῆς ἅγιο. Δημήτρη ποστάκε ἄγγυνος προστάτης καὶ ὑπερασπιστής... Ἔγιορτοι καὶ φίλοι τὴν ἔβλεπαν καβαλάρη στὸ ἄσπρο του ἄλογο νὰ τρέχῃ ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη ὅς τὴν ἄλλη, ἀκόμα κι' ἀπάνω σὲ θάλασσα... κι' ἔλαμπε τὸ πρόσωπό του σὰν τὸν ἥλιο, τόσο ποὺ ὅλοι κοιτοῦσαν ἀπὸ κάμπος, σκόπιες καὶ κάστρα νὰ μὴ μποροῦν νὰ γυρίσουν κατ' ἀπάνω... «Μὲ ἔβαλαν ἐπὶ γενεᾶς γενεᾶς, μὲ τὸ αἷμα τῆς πεμίας κοῦτοῦ πλευρᾶς, θεμελιώνει ὁ ὑπερέβοδος Μεγαλομάρτυς θαύμαστον τὴν πόλιν ἐν τῇ πόλει αὐτοῦ...»

Ἔτσι ἔνοιωσαν οἱ χρονογράφοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης... Καὶ μὲ ποὺ εἶχαν λοιπὸν τέτοιο ἐσύμπονο, γιατὶ νὰ φοβηθοῦνε; Δὲ θάνταν ἀλλοιότερα; Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο φαίνεται ἀκέριακον καὶ οἱ στρατηγοὶ τοῦ κάλεσε σὲ βοήθειά του ὁ ἔπαρχος, γιατὶ οἱ μέρες περνοῦσαν κι' οὔτε κἂν ἀπάντη-

Οἱ σαλπιγκιαὶ βάρεσαν νὰ βοοῦν

ση δὲν δόσανε στὸ κάλεσμά τοῦ...

Στὶς τελευταῖες τοῦ Ἰοῦλη φάνηκαν μέσα ἀπὸ τὴν πρωινὴ καταχνιὰ κάτι μεγάλα καράβια νὰνεβαίνοιν κατὰ τὸ λιμάνι... νὰ σιωποῦν κιόλας, τόσο ποὺ οἱ Θεσσαλονικεῖς κατάλαβαν ἐπάθος ἀπὸ τὸ σκορπὶ τους, ἀπὸ τὰ τουμπανα καὶ τὶς ἄγρες φωνὲς κι' ἀπὸ τὰ φλάμπουρα ποὺ ἀνεμίζανε στὸ φιλὶ τοὺς κατάστιχα πὼς ἤτανε κουρσάροιοι. Βάρεσαν λοιπὸν τὰ βοῦκινα γιὰ νὰ τρέξοιν οἱ ἀστραπόστες ἀπὸ πάσια κοῦτοῦς ἀνοίξαν τὶς ἐκκλησιὲς γιὰ νὰ προσευχηθῆ ὁ κόσμος καὶ νὰ παρακαλέσῃ γονατιστὸς τὸν προστάτη ἅγιο νὰ τρέξῃ βοήθεια.

Μερὰ καὶ χύρτα τὰ γυνεκόπαιδα καὶ οἱ γέροι κάτινε μπροστὰ στὴ χρόνη δεσποτοστόλιστη εἰκόνα μου...

«Μεγαλομάρτυρα τῶν θείων ἄθλων! Σὺ ποὺ εἶχες ἀπὸ σάβωμα καὶ τὸ καύχημα καὶ ὁ ὑπερασπιστὴς σπίκας τῆς πολιτείας τοῦ κόσμου κόμματα μεγάλα ἀπὸ τὸ γένος καὶ σκόρπιες τὰ ἀποφάσια τους καὶ κέρε τὰ νὰ σπίρνοιν σὰν καρδιόλοιπα κάτω ἀπὸ τὴν πολιτεία τοῦ ἀλόγου. Ἔτσι ποὺ κάνοιν ἡ ἀθάνατοι σπουδὲ καὶ ἄλλοιν»

Τοῦ κόσμου ὅμως ποστῆμησε νὰ σιωπᾶ καὶ τὰ νειὰ εἶναι θαμμένες κάτω ἀπὸ χῶμα. Ὁ ἄγιος ὀπίκα ἀπὸ ἀλλοῦ ἀπὸ τὸ λαμπάδιον ἀλίντος, ἀφίνει νὰ τοῦ κρατᾶ τὸ χέρι ἀμίλητα μιὰ ἀνάτερη κρασταντίνη καὶ δὲν μπορεῖ νὰ διακοπτῆσῃ τὸν ἀγωνισμένο τοῦ λαοῦ.

Ὡς τόσο ἀκολούθησαν περιστατικὰ ἀλλοιέλα θρυλικὰ ἐκεῖνα.

Τὰ κουρσάροιοι ἤτανε πενῆντα τέσσερα κι' ἀπὸ μιὰ ἀνάκοιαν κοιβοφερὸ στὸ κόβδυλο... φαστὰ ἀνδρεικὰ γιαλάδες ἐλιωσαμένα θέρμα.

Ἐμβὸς κιόλας πατρογυρίσοιν τὴν πολιτεία ἀπὸ τὴν ἀπέναντι τῆς θάλασσας ἐλιόσαν τὸ πιὸ θρλιτὸ μέρος βιγαδίνιν ἀπὸ ρημὰ καὶ κείθε πασκίζοιν νὰ σκαρφαλώσοιν στὸ κάστρο. Τὴν πρώτη μέρα ἀν κατεβάνοιν τὰ πόρτα κι' ἀνεγκλείσοιν τὰ τρωθήντοιτα πίσω.

Τί νὰ κάνοιν; Τί θὰ κάνοιν; Σκαρφίζοιν μηχανές.

Φορτώνοιν κάνοιν σὲ μεγάλα ἀμάξια, βάρκες, πέτρες γιὰ μὲ ὅλα ἀφίνοιν τὸ γένος τοῦ ἀλόγου πάνω καὶ βάζοιν ἀγάνοιν πάνω καὶ τὶς σπρώχνοιν μὲ ἀλαλαγμοὺς καὶ τὶ βάνοιν στὸ κόκκινο, σπροσβάλοιν μὲ σκόπιν νὰ τὰ κάψοιν. Κεῖνος κάπος...!

Βάζοιν σ' ἐνέργεια ὅλα σχέδια...

Τὴν παρασκευὴ τὴν 1 Αὐγούστου ὅλη τὴ νύχτα οἱ Θεσσαλονικεῖ δὲν κλείνοιν μάτι. Τρεμίζοιν μὲ ἀγωνία τὰ κουρσάροιοι ποὺ εἶναι ἀπρονοήτα σὲ ἀγωνία. Ἀκόμα γιὰ μιὰ φορὰ ἀνεμίζοιν τὰ φλάμπουρα τοῦ ἀλόγου τὸ τρέχῃ ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη ὅς τὴν ἄλλη, ἀκόμα κι' ἀπάνω σὲ θάλασσα... κι' ἔλαμπε τὸ πρόσωπό του σὰν τὸν ἥλιο, τόσο ποὺ ὅλοι κοιτοῦσαν ἀπὸ κάμπος, σκόπιες καὶ κάστρα νὰ μὴ μποροῦν νὰ γυρίσοιν κατ' ἀπάνω... «Μὲ ἔβαλαν ἐπὶ γενεᾶς γενεᾶς, μὲ τὸ αἷμα τῆς πεμίας κοῦτοῦ πλευρᾶς, θεμελιώνει ὁ ὑπερέβοδος Μεγαλομάρτυς θαύμαστον τὴν πόλιν ἐν τῇ πόλει αὐτοῦ...»

Ἔτσι ἔνοιωσαν οἱ χρονογράφοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης... Καὶ μὲ ποὺ εἶχαν λοιπὸν τέτοιο ἐσύμπονο, γιατὶ νὰ φοβηθοῦνε; Δὲ θάνταν ἀλλοιότερα; Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο φαίνεται ἀκέριακον καὶ οἱ στρατηγοὶ τοῦ κάλεσε σὲ βοήθειά του ὁ ἔπαρχος, γιατὶ οἱ μέρες περνοῦσαν κι' οὔτε κἂν ἀπάντη-

ΤΟ ΑΥΡΙΑΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟν

Ἐκείνον τὸν καιρὸν κάποιος ὅπου ἔπαιρνε τὸ Ἰησοῦν εἶπεν εἰς αὐτόν: Κυρὲ μου διδάσκαλε, ἐγὼ θὰ ἀκολουθήσω σοῦ καὶ μοίρασε ὅπου πᾶς ἐπ' ἐμένα καὶ ἀπὸ τὴν εἰς τοὺς σταυρὸς καὶ τότε θὰ γίνῃς ἄξιος εἰς τὸν οὐρανὸν γιὰ πολὺ παρασόστερα ὅπου δὲ τὰ κάμῃς αὐτὰ ἀκολουθηστε σε. Ἀφοῦ ὅμως ἤκουσε αὐτὰ ἐκεῖνος ἔφυγε γιατὶ ἔτυχε νὰ ἔχῃ πολλὰ κτήματα.

Ὁ Ἰησοῦς τότε εἶπε εἰς τοὺς μαθητάς του.: Σᾶς λέγω μεγάλη ἀλήθεια, ὅτι εἶναι πάρα πολὺ δύσκολο πράγμα ἕνας πλούσιος νὰ γίνῃ ἄξιος τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Σᾶς ξαναλέγω δὲ ὅτι εἶναι νὰ περάσοιν ἕνα χοντρὸ σχοινὶ ἀπὸ τὴν τρύπα τοῦ βελονιοῦ πάρα νὰ πλούσιος νὰ γίνῃ ἄξιος τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Σᾶς ξαναλέγω δὲ ὅτι πιὸ εὔκολο εἶναι νὰ περάσοιν ἕνα χοντρὸ σχοινὶ ἀπὸ τὴν τρύπα τοῦ βελονιοῦ πάρα πλούσιος νὰ γίνῃ ἄξιος τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Σᾶς ξαναλέγω δὲ ὅτι πιὸ εὔκολο εἶναι νὰ περάσοιν ἕνα χοντρὸ σχοινὶ ἀπὸ τὴν τρύπα τοῦ βελονιοῦ πάρα πλούσιος νὰ γίνῃ ἄξιος τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Τὰν τὰ ἀκούσοιν αὐτὰ οἱ μαθηταὶ τοῦ ἔκαμαν πολὺ ἀπορεῖοιν κι' ἔλεγαν: Τότε ποιός λοιπὸν θὰ μπορέσῃ νὰ σωθῆ; Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀφοῦ τοὺς κοίταξε τοὺς εἶπε: Βέβαια γιὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο, ἀλλὰ γιὰ τὸ Θεὸ ὅλα εἶναι δυνατά.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Μὲ τὸ αὐριανὸ τοῦ Ἔφη γίνεται ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς μᾶς δίδει ἕνα πολὺ μεγάλο μάθημα. Τὰ λόγια ποὺ εἶπε ὁ αὐτὸν ποὺ ἤθελε κοντὰ του καὶ τὸν ρώτησε μὲ τὶ τρόπο θὰ γίνῃ ὅλοι γιὰ νὰ κληρονομήσῃ τὴν ἐξωκοσμικὴ ζωή, τὰ εἶπε ὅτι γιὰ νὰ κάνῃ ὁ αὐτὸν ἕνα μεγάλο μάθημα θὰ γιὰ νὰ δίνῃ ὅλους μας βέβαια ὅτι καὶ κοιλιὰ τὸ νὰ μὴ κατεβάσῃ τὰ πλὰ ἀκόμα τοὺς ἄλλους μ' ἀφιλοκερδεία τὴν ἀγάπη τὸν ἀλλὰ ἔχει πολὺ πιὸ μεγάλο κόπο νὰ ἀφοσιωθοῦμε νὰ βοηθοῦμε τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ἀπὸ ὅλες τὶς ἀπόψεις. Ὁ Θεὸς ἀπὸ ἀλλοῦ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴν φέρῃ πρόσωπο μὲ ἀκόμα τὸν ἀνθρώπο ἀπὸ τὸν ἀνθρώπο ἀπὸ τὸν ἀνθρώπο ἀπὸ

ΣΤΟΝ ΑΓΥΡΙΣΤΟ

Τὸ νησί, ἁπλωμένο μέσα στὸ μακρινὸ πέλαο, χαιρότανε τὴ χαρὰ τῆς θάλασσας, ποὺ ἡμερη ἔξανε τὰ περιγιάλια του, ἔγλυφε καὶ τραγουδοῦσε τὶς ἀχτές του καὶ τὸ δρόσιζε μὲ τὶς ἀδρες του.

Κάτω στὸ Ἐμπὰ τοῦ λιμανιοῦ στὸν κάδο καὶ ὅπου τὸ κῦμα μοῦγκριζε στὴ νοτιὰ καὶ σηκωνότανε στὴ σορκάδα σὰ βουνὸ νὰ τὸν κατσπῇ, εἶναι μέρες τώρα, ποὺ ὁ Ντάλ-Παναγιώτης, ὁ νοικοκύρης τοῦ νησιοῦ, ὁ γνωστὸς ψαρᾶς καὶ «κεφάλιας» τοῦ τόπου, πιάνοντας τὸ μικρό του ἀγοράκι ἀπὸ τὸ χέρι, πρὶν ἀκόμα καλὰ-καλὰ φέξῃ, πήγαινε καὶ καθίζοντας πάνω στὰ φαγωμένα ἀπὸ τὸν ἀφρὸ βράχια, ἀγνάντευε ὧρες κι' ὧρες τὸ πέλαο: Γιομάτος λύπη, ἀξόριστος, μὲ τὰ μάτια ἀγρά, μὲ τὸ πρόσωπο κατοῦφιασμένο, δίχως κέφι, δίχως ζωή. Ἀπὸ κεῖ, καθισμένος, στήλωνε τὸ βλέμμα του στὸ βάθος τῆς θάλασσας, ὅπου θάλασσα κι' οὐρανὸς σμίγουνε τόσο, ποὺ δὲν ξεχωρίζεις ποῦ τελειώνει ἡ θάλασσα καὶ ποῦ ἀρχίζει ὁ οὐρανός. Ἀπὸ κεῖ ἀγνάντευε τὰ πλεούμενα, ποὺ ἔσχιζαν τὸ κῦμα κι' ἀβλάκωναν τὸν ἄγρο δρόμο τῆς ἀπονης θάλασσας. Κυττοῦσε τὶ καράβι περνᾷ, ποῦ τραβᾷ, ποῦ πάει καὶ λαχταροῦσε νὰ μαντέψῃ τὴ σκούνα τοῦ Καταστρόφα, ποὺ θάρχότανε ἀπὸ τ' ἀντικρινὰ ἀκρογιάλια τῆς Ἀρτάκης, φέρνοντας πεταχτὸ στάρι καὶ ψωμί. Κι' ὅταν μακριὰ σὰ μπαμπακάκι στὸν ὁρίζοντα φαίνονταν κανένα πανί, ἀγρίευαν τὰ μάτια του λαχταριστά.

—Ἀρά γε νἄναι τοῦτο, ρωτιοῦνταν, ὥσπου μεγαλώνοντας τὸ πανὶ στὸν ὁρίζοντα, τὸν ἀπέλπιζε.

Ὁ Καταστρόφας εἶχε μέρες πολλὲς ποὺ ὄψωσε πανὶ κι' ἀβλάκωσε τὴ θάλασσα τοῦ Μαρμαρᾶ μέσα στὴν Προποντίδα, σβέλτος. Πήγαινε γιὰ στάρια κι' ἄλεῦρι καὶ τοῦτη τὴ φορά. Γυρίζοντας πάλι μὲ τὸ πολύτιμο φορτιό του, γιὰ νὰ ὄψωση τὶς τιμές, θὰ διέβιδε, ἀπαράλλαχτα ὅπως τὸν παλιὸν καιρὸ τοῦ Λυσία, καταστροφὲς καραβιῶν, πνίξιμο γαλερῶν, σωμὸ σταριοῦ, αἰχμαλωσίες, πειρατές, γιὰ νὰ ὄψωση τὴν τιμὴ αὐτοῦ ποὺ ἔφερνε ὁ ἴδιος καὶ νὰ βγάλῃ κέρδος πιότερο, ἄνομο, μὰ ποθητό. —Πάει, πάει, δὲν ἔμεινε ἄλλο στάρι. Τὸ ὀστερνὸ ποὺ βρῆκα, ὁ-ποιος προλάβῃ πράλαβε. Βιαστῆτε, νοικοκυραῖοι, διαλαλοῦσε γιὰ νὰ μοσχοπουλήσῃ τὸ φορτιό του, καὶ γι' αὐτὸ ἀπὸ τὸ λαὸ λογιῶθηκε «Καταστρόφας», ποὺ φέρνει τὴν καταστροφὴ καὶ τοῦμεινε τὸ παρατσούκλι: ὁ Καταστρόφας!

Ὁ Καταστρόφας, ἕνας ἡλιοκαμένος καὶ σβέλτος θαλασσινός, ξερὸς καὶ ρουφηγμένος ἀπὸ τὴ θάλασσα σὰ Μαυροθαλασσίτικος τσίρος, εἶχε λαμπρὸ καράβι, ποὺ ἀβλάκωνε σίγουρα τὸ κῦμα καὶ ὁ στάντζος του φούσκωνε στέριος στοὺς ἀνέμους καὶ τὶς κακοθαλασσιές. Ταξίδευε κάθε λίγο καὶ λιγάκι κι' ἐμπορευότανε. Στὸ ὀστερνό του ταξίδι, παίρνοντας μαζὶ του τὸν Καραμανλῆ μὲ τ' ἀγύριστο κεφάλι, τὸ πεισματάρικο καὶ τὸν Μαστραγιαλιαγάλια ποὺ διορθώνοντας τὶς βρύσες σιγὰ-σιγά, πάντα ἔλεγε: «γιὰ γιὰ γιὰ γιὰ ἡ ἀγουρίδα γίνεται μέλι», ὀνομάστηκε μ' αὐτὸ τὸ παρατσούκλι, ἔσυρε σὰ μὲ δόλωμα καὶ τ' ἀγόρι—τὸ δελφίνι τοῦ νησιοῦ—τοῦ Ντάλ-Παναγιώτη, τὸ ξανθὸ παλληκαράκι, ποὺ τὸ θαμαζε ὅλο τὸ νησὶ γιὰ τὴν κλίσι του στὴ θάλασσα ἀπὸ μωρό, ὅταν ὁ πατέρας του τὸ μάθαινε νὰ βουτᾷ καὶ πετοῦνταν τὸ κουπὶ βαθεὰ στὸ κῦμα, τὸ πρόσταζε γιὰ τοῦ τὸ φέρῃ! Πιάσε τὸ κουπί! Καὶ τοῦτο σὰ δελφίνι βουτοῦντας—ἕξη χρονῶ μωρὸ—ἔφερνε πίσω τὸ κουπί, ὅπως ὁ βουτηχτὴς τοῦ Σίλλερ τὴ χρυσὴ κοῦπα ἀπ' τὸν ἄπατο βυθό!

Καὶ σηκώνοντας τὸ στάντζο, ἐξάνοιξαν τὴν ἀνοιχτὴ θάλασσα κατάΐσα γιὰ τὰ ἀντίπερ' ἀκρογιάλια, ὅπου ἡ γῆ πλούσια ἔδινε καρπὸ καὶ χορταίνοντας τοὺς ντόπιους, γιόμιζαν μ' ἐὐκολία τὰ καράβια τῶν γειτονικῶν νησιῶν, ποὺ ἔξόν ἀπὸ τὸ ψάρι καὶ τσιμπέλι, τίποτ' ἄλλο δὲν εἶχαν νὰ φᾶν. Ἀπὸ τὸν κάδο οἱ συγγενῆδες τους τοὺς ξεπροβόδησαν, ὅπως πάντα, σειῶντας τὰ μαντήλια τους καὶ τοὺς εἶπαν τὶς χίλιες εὐχές τους: καλοτάξιδοι, καλογύριστοι, μὲ τὸν Ἁγιονικόλα μαζί, ἡ Παναγιὰ δεξιὰ καὶ τόσες ἄλλες.

Ὅπως πάντα, τὸ ταξίδι τους θὰ κρατοῦσε μιὰ βδομάδα. Θὰ γιομίζαν τ' ἀμπάρια στάρι, θ' ἀγόραζαν μερικὰ πράγματα ποὺ ἔλειπαν ἀπὸ τὸν τόπο, λίγα σταμνιά, κουμάρια νεροῦ, τεντζερέδες καὶ γκιουβέτσια ὡραῖα τῶν Δαρδανελλίων καὶ νά, σ' ὀχτὼ μέρες θ' ἀντίκρυζαν τὸ νησί τους, ἥμερο καὶ ἥσυχο τώρα καλοκαιρία, ποὺ ἔλειπε ἡ νοτιά, καὶ γυαλὶ τὸ πέλαο. Ἦταν γλέντι καὶ χαρὰ κι' ἀπόλαυσι. Ὅμως ἄλλα καράβια πήγαν καὶ ἤρισαν καὶ ἡ σκούνα τοῦ Καταστρόφα ποῦ νὰ γυρίσῃ... Τὴν εἶδαν νὰ φορτώνῃ, τὴν εἶδαν περήφανη νὰ σαλεύῃ καὶ νὰ καμαρώνῃ στὸ λιμάνι μέσα, μὰ δὲν τὴν ξανάειδαν στὴ φουρτουνιασμένη θάλασσα νὰ φανῇ, οὔτε τὸ στάντζο της νὰ δέρνεται μὲ τὸ δυνατὸ νοτιά, ποὺ ἔπιασε τὶς μέρες κεῖνες.

Τί νὰ εἶχε πάθει; Ποιὰ θάλασσα, ποιὸ κῦμα νὰ τὴν κατάπιε, νὰ τὴν ἔρριξε σὲ στεριὰ γιομάτη κοφτεροὺς βράχους, νὰ τὴν ξεχαρβάλωσε, νὰ τὴν ἀναποδογύρισε: Ποιός ξέρει; Ὅ,τι δὲ δῆς, δὲ μπορεῖς νὰ τὸ πῆς. Ὅμως δὲν ξαναφάνηκε. Τὰ κομμάτια της δὲν τἄφερε τὸ κῦμα στὸ γιαλό, τὰ πνιμένα κουφάρια δὲν τὰ ξέρασε τὸ ἀρμυρὸ κῦμα. Ἀπορία!

Μέσα στὸν καφενὲ τοῦ Γκεβεζὲ κουβέντιαζαν οἱ θαλασσινοὶ ἡλιοκαμένοι:

—Δὲ μπορεῖ, κάπου θὰ φανῇ· μπορεῖ ὁ Καταστρόφας κάπου νὰ τόβαλε γι' ἄλλο λιμάνι καὶ νὰ βρῆκε κάπου ἄλλοῦ συφέρο καὶ τράβηξε.

—Ὄχι, τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου ποὺ ἄπλωνε τὰ πανιὰ καὶ ἔβγαινε στ' ἀνοιχτὰ κατὰ δῶ.

Πῶς χαροπάλεψε τὸ καράβι τοῦ Καταστρόφα, κανεὶς δὲν τὸειδε. Μόνο ὁ οὐρανὸς μποροῦσε νὰ μαρτυρήσῃ καὶ τάστρα τὸ χαμό του. Ἔτσι πέρασε μιά, πέρασαν δυὸ καὶ τρεῖς καὶ πέντε μέρες καὶ δὲν ἀγνάντευε κανεὶς ἀπὸ μακρυὰ τὸ πανί της, ἐτὸ «πούπουλο», νὰ βγαίνῃ σχίζοντας οὐρανὸ καὶ θάλασσα καὶ νὰ μεγαλώνῃ σιγὰ σιγὰ καλοπλεούμενο κι' ὁλοφούσκωτο—μεγαλεῖο μαναγό! Δὲν γράφτηκε στὸν ὁρίζοντα ἡ κομψὴ καὶ λυγερὴ σιλουέττα του ξανά.

Στὰ ὀστερνὰ ὁ Ντάλ-Παναγιώτης ἀπελπίστηκε. Καὶ παλαιβόντας ἀνάμεσα ἀπελπισμοῦ κι' ἐλπίδας ἔβγαινε στὸν κάδο σύνταχα μὲ τὸ μικρό του γυιὸ ἀπ' τὸ χέρι πιασμένον καὶ καθισμένος πολλὲς ὧρες πρόσμενε μὲ τὸ μάτι καρφωμένο νὰ δῇ τὸ πλεούμενο τοῦ Καταστρόφα νὰ σχίζῃ τὴ θάλασσα καὶ νὰ μπαίνῃ στὸ λιμάνι τοῦ νησιοῦ μὲ τὸ πλούσιο ἐμπόρευμά του καὶ τὸ γυιό του στὸ κατάρτι νὰ λύνῃ καὶ νὰ δένῃ τὸ πανί.

Κυττοῦσε ὧρες καὶ τὸ μάτι του κουραζότανε καὶ σὰν ἀποβλακωμένο ἔβλεπε ἀόριστα καὶ ἡ ἀγωνία του μεγάλωνε καὶ ἡ σιωπὴ πλάκωνε τὴν καρδιὰ του σὰν πλάκα τάφου. Μάταια πόδομενε, μὰ πρόσμενε πάντα.

—Μπορεῖ, ἔλεγε, νὰ φανῇ τὸ «πούπουλο», ὅπως ὀνόμαζε τὸ πανὶ φουσκωμένο στὸ κατάρτι, μπορεῖ νὰ μᾶς παρηγορήσῃ.

Δώδεκα μέρες τίποτε δὲ φάνηκε. Γυρίζοντας κάθε βράδυ ἀπελπισμένος, σκυφτός, πικραμένος, ἔλεγε στὴ γυναίκα του: —Πάει καὶ σήμερα...

Ὁ πόνος, ἡ πίκρα, τῶν δώδεκα ἡμερῶν τὸ κατσέρι, ἡ ἀπαντοχή, ἡ ἀπελπισία, ποὺ τὸν ἔπιανε, ὅταν ὁ ἥλιος βυθιζότανε καὶ τὸ σκοτάδι μαῦρο ἄπλωνε τὰ φτερά του, ὅλ' αὐτὰ μὲ τὴ λύπη καὶ συλλογὴ τοῦ παιδιοῦ του, τὸ ἔλυωναν, τὸν σκότωναν. Ἔμεινεν ὁ μισός, ρουφηγμένος σὰ τὸ κερί στὸ μανουάλι τῆς ἐκκλησιᾶς.

—Καλὰ τὸ παιδὶ πνίγηκε, δὲ χωρᾷ τίποτ' ἄλλο, πάει μὲ τὸν Καταστρόφα, μὰ γιὰ μὴ τὸ ξέρᾳση ἡ θάλασσα;

Ἰσν ἔδερνε, τὸν τυραγνοῦσε ὁ πόθος νὰ βρῇ τὸ παιδί του. Ἔπειτα ἤξερε σπιθαμὴ-σπιθαμή, λιθάρι-λιθάρι τ' ἀκρογιάλια τοῦ νησιοῦ, ἤξερε τοὺς πνιγότοπους, τὶς ρουφῆχτρες, τοὺς ἀνέμους, τ' ἀπάνεμα μέρη καὶ τοὺς καιρούς.

—Θὰ βγῶ νὰ τοὺς βρῶ, εἶπε μιὰ μέρα ὀστερ' ἀπὸ τὶς δέκα, ποὺ μάταια πρόσμενε στὸν κάδο καὶ ἦταν βέβαιος πιὰ γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ παλληκαριοῦ του.

Καὶ κάποια μεσάνυχτα μὲ τὸ μισοφέγγαρο χτύπησε τὸ κουπὶ στὸ κῦμα, πηδῶντας στὴ μεγάλη του βάρκα. Μόνος, κατάμονος πήγαινε νὰ φάξῃ, νὰ ἐρευνήσῃ τὴ θάλασσα. Μπῆκε σὲ δρίμους, σὲ σπηλιὲς ἀκροθάλασσες, προσπέρασε γιαλοὺς ἤμερους, πῆγε ὅπου ἤξερε, ποὺ τὸ κῦμα ἀποθέτει τὰ ναυάγια καὶ τὰ θρύψαλα τῶν ναυαγίων, κι' ἀγνάντεψε παντοῦ μὲ τὸ κοφτερό του μάτι. Κάπου εἶδε στὸ κῦμα ἄλαφρο κάτι νὰ πηγαινοέρχεται, σὰν σὲ κοῦνια παιδιοῦ ποὺ τὸ νανουρίζουν. Ἔνοιωσε χτύπο δυνατὸ στὴν καρδιά, γλώμιασε, καὶ τὸ χέρι του παράλυσε στὸ κουπί, μὰ δὲν ἤτανε ἄλλο ἀπὸ ἕνα στρῶμα ἀχυρένιο. Καὶ μ' ἄλο ποὺ ἤταν βέβαιος πῶς τὸ παιδί του τόχε καταπιῇ ἡ θάλασσα καὶ τώρα τόχε ξεράσει, ὅμως ἀπὸ μέσα του δὲν ἤθελε νὰ πιστέψῃ οὔτε νὰ βγάλῃ τὴ μιὰ σταλαγματιὰ ἐλπίδα ποὺ τοῦμεινε καὶ τὸν παρηγοροῦσε καὶ τοῦ ἄπαλυνε τὸν πόνο. Καὶ παρηγορήθηκε πῶς τὸ πλεούμενο ἦταν στρῶμα, ποὺ τὸ λίκνιζε ἡ θάλασσα στὸ πρωινὸ τοῦ ἥλιου ρόδισμα. Τὸ στρῶμα τοῦτο τοῦ βυνάμωσε τὴ σκέψι πῶς ἐκεῖ γύρω θὰ βρισκόντανε τὰ ναυάγια καὶ τὰ συντρίμματα τοῦ κασαβιοῦ τοῦ Καταστρόφα.

Καὶ γονατιστὸς ἔκλαψε μὲ τὸ πόνο τοῦ πατέρα.

Καὶ προχωροῦσε μὲ τὸ κουπὶ στὸ χέρι, σιγὰ σιγὰ ψάχνοντας τοὺς βυθούς, τὴ θάλασσα, ποὺ ὅλο γαλήνευε, μεσημέρι τώρα, καὶ γινότανε καθρέφτης. Τὸ χέρι του ἔτρεμε, ἡ καρδιά του χτυποῦσε, ἱδρωτας τοῦ ἔλουζε τὸ μέτωπο τὸ θαλασσοδαρμένο, καὶ φόβος τοῦ πλημμυροῦσε τὴ σκέψι πῶς κάπου γρήγορα θὰ βρισκότανε κοντὰ τὸ κορμὶ τοῦ παιδιοῦ του, πῶς μάταια δώδεκα μερόνυχτα ἀπάντεχε καρφωμένος στὸν κάδο καὶ τώρα μιᾶς νύχτα καὶ μιᾶς μέρα ἔψαξε νὰ τὸ ξεθάψῃ μέσ' ἀπὸ τὸ κῦμα, μέσ' ἀπὸ τὰ φύκια ἄμυχο κουφάρι καὶ φριχτό. Νηστικὸς καὶ βαρύθυμος ἀκόμα ἔψαγνε. Ὅταν πιὰ ὁ ἥλιος ἄρχισε τὸν κατήφορο κι' ἀπακούμπησε θαρρεῖς στὴν κορφὴ τῆς ψηλῆς ράχης κι' ἄρχισε νὰ βυθίζεται λίγο-λίγο καὶ τὸ λιμάνι μὲ τὸ χωριὸ νὰ ἰσκιώνῃ καὶ νὰ δροσίζῃ. Ἡ θάλασσα μάτωσε καὶ κοκκίνισε, ὀστέρα ρόδισε, σκούρεψε καὶ ἄρχισε νὰ βυθίζεται στὸ ἄλαφρὸ σκοτάδι.

Ἀπελπισμένος δεότανε: Κάνε Ἁγιονικόλα, κάνε τὸ θάμα σου, κάνε νὰ βρῶ τ' ἀγόρι μου, πρὶν σβήσῃ ἡ μέρα πρὶν ἡ μαῦρη νύχτα μὲ πλακώσῃ. Δάκρυα βούρκωσαν τὰ μάτια του καὶ περιχύθηκαν τὰ μαγουλά του τὰ βαρμένα ἀπὸ τὴν ἀρμύρα. Ὅταν σκουπίζοντας μὲ τὴ ράχι τῆς ἀπαλάμης του τὸ ποτάμι τοῦτο τῶν δακρύων του βλέπει πάνω στὴν ἀκρογιαλιὰ μέσα στὰ φύκια καὶ τὰ σάπια γορτάρια τοῦ γιαλοῦ, ποὺ ξεβράζει ἡ θάλασσα βασεριωμένα, ἕνα κουφάρι μπερδεμένο ἄλοτα μ' ἕνα σκοινί, ποὺ σὰ νεροφίδα ἁπλωνότανε, ἡ μιὰ του ἄκρη στὴν ἐπιφάνεια καὶ μετακινότανε μὲ τὸ κῦμα αὐτόματο ἀπαλό. Ἀφροὶ ἁπαλοὶ ἔλουζαν καὶ μύρωναν τὸ κουφάρι καὶ τὸ στεφάνωναν καὶ τὸ λίκνιζαν θαρρεῖς κι' ἕνα χέρι ἀόρατο μέσα ἀπὸ τὸ κῦμα μὲ μπαμπάκια τοῦ ἔπαιρνε τὸν πόνο, τὸν ἱδρωτα, τὸν πυρετό, κι' ἕνα ἄλλο τὸ νεκροστόλιζε μ' ἀφράτα ἄσπρα γιασεμιὰ κι' ἄλλα λουλούδια τῆς ἀνοιξῆς καὶ τῆς νεότητος.

—Βοήθα Ἁγιονικόλα μου, ψιθύρισε μέσα στὰ μουστάκιά του κι' ἄφῆκε τὸ κουπὶ ἀπὸ τ' ἀτσαλένιο του χέρι. Ἡ βάρκα του ἀγγιξε καὶ βύθισε τὴ πρῶρα της στὸν ἄμμο.

Μ' ἕνα πηδήμα πάτησε στὴν ἀμμουδιὰ καὶ στάθηκε μπροστὰ στὸ θαλασσοδαρμένο κορμὶ ποὺ κοῦμπαιο σωστὸ πιά, βρεγόταν ἀπὸ τὸ παιγνίδισμα τῆς θάλασσας. Οὔτε τὰ δίχτυα τὰ πολύπλοκα, οὔτε τὰ πιὸ μπερδεμένα σχοινιὰ τῆς θηλιᾶς ποὺ αἰχμαλωτίζει τὸ λιοντάρι θὰ μποροῦσαν νὰ δέσουν καλύτερα τὰ γνῶ κορμὶ τοῦ ξανθοῦ παιδιοῦ, ποὺ πάει χαμένο καὶ θλιμμένο.

Ὁ Ντάλ-Παναγιώτης, κίτρινος σὰ λεμόνι καὶ κλαίοντας ἀπαηγόρητα μὲ τὰ δάκρυα ποτάμι στὰ μάγουλα τ' ἀβλακωμένα ἀπὸ τὰ βάσανα τῆς θαλασσινῆς ζωῆς, ἀναγνώρισε τὸ παιδί του.

—Ὠχ, παιδί μου, μουρμούρισε κλαμένος, τὸ στῆθος του ἀνεβοκατέβαινε κι' ἔκλεισε τὸ πρόσωπό του ἀνάμεσα στ' ἀτσαλένια χέρια του. Τὰ μάτια του ἔγιναν πηγή. Τὸ δάκρυ ποτάμι.

Ἦταν μπροστά του τὸ ξανθό του ρωμαλέο ἄνδρι. Καὶ πῶς τοῦ ἔμοιαζε! Μὲ τὸ μαλλὶ σὰ χαϊτὴ χυτὸ στὸ πρόσωπο τὸ πληγιασμένο καὶ μαυριρμένο ἀπὸ τὸ θαλασσοδαρμό. Ἁπλωμένο μὲ τὰ ποδάρια ἀλύγιστα, τὰ χέρια τεντωμένα, θαρρεῖς καὶ κοιμόταν τὸν ὕπνο τοῦ μεσημεριοῦ στὸ ἡλιόκαμα, πλάγι στὸ κῦμα, ποὺ τοῦ μουρμούριζε καὶ τοῦ τραγουδοῦσε:

Ἐλίγια μόλι γιάσα
Ἰσα γώω!
Στὴν Κερασιὰ βολάέαμε
πιάσαμε κολλιαρούδια
ἔσα γιαλέσα
ἐλιγιαμόλι γιάσα.

Ἔσκυψε ὁ δύσμοιρος, γονάτισε καὶ πῆρε τ' ἀλατισμένο του κορμὶ στὴν ἀγκαλιά του βουβό, βρεμένο, κρύο. Τοῦ φλησε τὰ γέρια βουβός, τοῦ κόλλησε τὰ γέλη του στὸ κορτέλο καὶ πάλι τ' ἀπίθωσε στὸν ἄμμο νεροστάλαχτο.

Καὶ γονατισμένος ἔτσι ἔκλαψε μὲ τὸν πόνο τοῦ πατέρα πικρά, πολὺ πικρὰ φιθυρίζοντας: —Ἀγόρι μου, παιδί μου, παλληκάρι μου. Ὅλα τὰ καλὰ λόγια, ποὺ τοῦ χάριζε στὴ ζωή. Καὶ σκουμένος ἔτσι πέρασε κατεβατὸ-κατεβατὸ ὅλη τὴ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ του ἀπὸ τὴ σκέψι του. Ἡ θύμησί του ἱστόρησε ὅλες τὶς λεπτομέρειές της καὶ χτύπησε ἀπὸ τὸν καημὸ τὸ στῆθος του κι' ὁ πόνος του ἔκχεῖλισε σὲ κλάμα.

Καὶ παίρνοντας ἀπὸ τὴ βάρκα του τὴν τσάπα ποὺ σκάλιζε τ' ἀμπέλια του, γρήγορα γρήγορα σκάλισε τὴν ἀμμουδιά. Τοῦ τσίμασε τὸν τάφο πλάγι στὴ θάλασσα.

Καὶ σὰν ἔσκαψε τὸ μνημοῦρι ἔσκυψε κι' ἔχωσε τὰ γερά του γέρια κάτω ἀπὸ τὸ ἀλύγιστο κορμί του, ποὺ ἤταν μπερδεμένο μὲ σχοινιὰ καὶ βότσαλα, τὸ σήκωσε ἀγκαλιὰ βαρὺ σὰν μολύβι καὶ ὅπως στὴν ταφὴ τοῦ Πάτροκλου τ' ἀπόθεσε στὸν ὑγρὸ τάφο. «Ἂς μὴ τὸ δῇ ἡ μάννα τοῦ», εἶπε καὶ πέσῃ τοῦ θανάτου.

Τώρα καλὰ ἡ μαῦρη νύχτα πλάκωσε. Τ' ἀστέρια ἔπαιζαν στὸν οὐρανὸ τὸ τρεμοῦλιασμά τους καὶ τῆς θάλασσας τὸ φλοΐδισμα ἀτελείωτο ἔφεγγε τὸ συγχώρι του.

Μαζεύοντας τὴ ζωὴν του τὴν πέτσινη—τὸ μόνο σημάδι τοῦ παιδιοῦ του τώρα—ποὺ τὴ ζωνότανε νὰ συμμαζεύῃ τὸ κοντοβράκι του καλὰ στὴ μέση του, ὅταν ἤταν νὰ μπῇ στὴ βάρκα, ἔσυρε τὴ βάρκα του κι' ἀπὸ κεῖ λάμνοντας στὸ σπίτι του, νὰ δῇ ἡ γυναίκα του τὸ σημάδι τοῦ χαμοῦ τοῦ παιδιοῦ της. Σιγαλιά. Μόνο τὸ κουπὶ του πλατάγιζε ρυθμικά.

Τὴν ἄλλη μέρα στὸ γαγιάτι τοῦ σπιτιοῦ γύρω στὰ ρούχα τὰ γιορτερὰ τοῦ παλληκαριοῦ καὶ τὴν πέτσινη ζώνη του εἶχε σταθῆ τὸ μοιρολόγι. Οἱ καλὲς θαλασσινὲς μοιρολογοῦσαν τὸ ἀδικοπνιγμένο ἄνδρι τοῦ Ντάλ-Παναγιώτη, ποὺ χάθηκε μὲ τὸν Καταστρόφα ἀνάμεσα Κυζίκου καὶ Μαρμαρᾶ στὴν πρώτη του ἄθησι.

Παλύδ. Παπαχριστοδούλου

Ἦταν τὸ δελφίνι τοῦ νησιοῦ.

ΣΑΝΤΟΡΙΝΗ

Μιά φορά κι' ἕνιαν καιρό ὑπῆρχε ἕνα ὄμορφο νησί σάν ξεχωριστό ἀπ' τίς ἄλλες Κυκλάδες. Ἀπό μακρυά φαινόταν σάν ἕνας πράσινος κόνος κι' οἱ βλυσταράνιες πλαγιές του ἔπαιρναν ἁρμονικά δίς τ' ὀκρογιαλιά. Πεδιάδες κατάφυτες ἀπό ἐλιές, ἀμπέλια καί ἀέρινα σπαρτοφόρα θέλαρα μέ τούς γλυκούς καρπούς των λιγερές κουρμαδιές ἁπλωναν κάτω ἀπ' τό γαλάζιο οὐρανό τό πλούσιο καί ἰδιότροπο ὀλλίωμά των μέ τήν τόση ἐξωτική του χάρι. Χωράφια μέ ἄφθονα σπαρτά, πού στό φόσημα τοῦ μελτεμιοῦ μοιάζαν σάν μιά χρυσή θάλασσα. Ἦνιαι ἐλληγημένο νησί. Τό ἐμπόριο πού ἀνεπτύχθη ἐκεῖ ὁπήρξι μιά πηγή πλούτου καί εὐτυχίας, καί συντέλεσε στήν ἀνάπτυξι τοῦ πολιτισμοῦ τῶν κατοίκων. Τεχνίτες ἱκανοί καί σημαδιάνοι κατεγίνοντο στήν ἐπεξεργασία τοῦ χρυσοῦ καί ἄλλων μετάλλων. Οἱ κόρες τοῦ νησιοῦ ὕφαιναν στούς ἀργαλειούς τους ὑφάσματα. Οἱ κάτοικοι εἶχαν μεγάλη ἐπίδοσι στήν ἀγγειοπλαστική, ὅπως φαίνεται κι' ἀπό σχετικά ἔργα, πού σώζονται ἴς τώρα. Ὁ πλεύτος αὐτός κι' ἡ πολυτέλεια ἐπέτρεπαν στούς κατοίκους νά ζοῦν εὐτυχισμένοι, ἀλλά συντέλεσε στή διαφθορά τους, ὥστε νά τούς κάνουν νά ἀπομονήσουν καί πασαμελήσουν τά θρησκευτικά τους καθήκοντα καί νά χάσουν τόν σεβασμόν πού ὤφειλαν στούς θεούς. Αὐτό προκάλεσε κάποτε τήν ὀργή τ' οὐρανοῦ.

Καί μιά ὀραία ἡμέρα, πού οἱ κάτοικοι κατεγίνοντο ἀμέριστοι στίς ἐργασίες τον, ἕνα μαῦρο σύννεφο ἐπροβάλε στόν ὀρίζοντα καί δέν ἄργησε νά καλύψη μέ τό σκοτάδι του τό κατάπράσινο νησί. Μιά τρομερή βροντή ἐτάραξε τήν ἡσυχη ἀτμόσφαιρα καί τό νησί ἐσείσθη ὁλόκληρο. Ὁ κεραυνός τοῦ Διός ἔπεσε μέ ὀργή πάνω στό βουνό καί ὁ Ἥφαιστος ἐπότισε μέ τήν καυτερή του λάβα τις κατάφυτες πλαγιές ἀπ' τόν κρατῆρα ἐβγαιναν πέτρες καί φλόγες. Τό πάρνο κῦμα πού ἀργοκυλοῦσε, ἔκοψε τά πάντα στό πέρασμά του καί μετέβαλε σ' στάχτη σπίτια, δάση καί φυτείες. Οἱ γραφικές πλαγιές, πάνω στίς ὁποῖες ὡργιάζε πρίν τό πράσινο, παρουσιάζαν τώρα τή θλιβερή εἰκόνα τῆς πιό ἀγρίας καταστροφῆς. Οἱ κάτοικοι ἔντρομοι ἐγκατέλειπαν τά χωριά καί σάν θλαλοι ἔτρεχαν χωρίς νά ξέρουν ποῦ πήγαιναν. Καί μέσα σ' αὐτή τήν κόλασι τοῦ πυρός καί τοῦ θορύβου, ἀνοιξε ἔξαφνα ἡ γῆ κι' ἡ κορυφή τοῦ βουνοῦ κατεβυθίσθη. Αὐτή εἶναι ἡ ἱστορία, σάν νά ἦτο παραμύθι τῆς νήσου Θήρας.

* * *

Μετέφερα τῆς Θεσσαλίας — Σαντορίνη — τά δυό φυσικά φαινόμενα τῆς Ἑλλάδος πού προκαλοῦν τό ἐνδιαφέρον καί τόν θαυμασμόν. Τό νησί σχηματίζει ἕνα πέταλο. Οἱ ὀπόκρημνες ἀκτές του μέ τά φαντασιόδη κ' ὄγρια σχήματά τον, προκαλοῦν τήν πιό ζωηρή ἐντύπωσι. Τά γραφικά χωριουδάκια μέ τά κατάλευκα θολωτά των σπίτια, σχηματίζουν μιά ἄσκρη γραμμή πάνω στίς ἀπότομες πλαγιές τοῦ μαύρου βράχου. Τό μέσον τοῦ πετάλου εἶναι ἕνας κόλπος, ὅπου ἀπ' τίς διάφορες ἀκρήξεις φάνηκαν καί χάθηκαν νησίδες. Σήμερα ὑπάρχει ἡ μεγάλη κι' ἡ μικρή Καυμένη. Ἀπ' τό μικρό λιμανάκι (σκάλα) ἡ πρωτεύουσα ἀνέβαινε μισή ὥρα περίπου, χτισμένη στήν κορυφή τῆς ἀποκρήμνου ἀκτῆς, μέ μοναδική θέα σ' ὅλο τό Αἰγαῖο. Ἡ πόλις αὐτή παρουσιάζει ἕνα ἰδιαίτερον χαρακτῆρα. Νομίζει κανείς ὅτι βρίσκεται σ' ἀφρικανική πόλι μέ τούς στενούς της δρόμους, πού μερικοί εἶναι ἀπ' τά παλιά χρόνια θολοσκέπαστοι. Θυμίζουν πολύ τ' ἀράπικα πεζόδρομα μέ τά μικρά καί λιγοπότιστα μαγαζάκια τους. Ὁ κεντρικός δρόμος μέ τίς ὀραίες οἰκοδομές του, ἀποτελεῖ μιά χαριτωμένη ἐντύπωσι. Τό μουσεῖο περιέχει πλουσία συλλογή ἔργων ἀγγειοπλαστικῆς καί γλυπτικῆς πού τόσο πολύ οἱ τέχνες αὐτές καλλιεργήθηκαν στό ὄμορφο αὐτό νησάκι τοῦ Αἰγαίου.

Ἐκτός ἀπ' τά Ἑλληνικά σχολεῖα, ὑπάρχουν καί δύο Καθολικά. Ἡ ὀρθοδοξία καί θρησκευτική αὐτή πόλις στέκει σάν μιά κόρόνα στή βραχώδη ράχη, ἀγκαλιασμένη μ' ἕνα πολιό βλαστανό κῆπο. Ἀπ' ἐκεῖ πάνω οἱ Πολεμαῖοι φρουρούσαν τό Αἰγαῖο πέλαγος. Αὐτό τό νησί μέ τήν ὄγρια μορφή, πού τοῦ προσδίδουν οἱ ἀπότομοι βράχοι, πού μέ' ὀπυῖς κάλπους του βράζει ἡ λάβα, ἔχει μ' ὅλα ταῦτα τίς πιό γραφικές ἔποχές σκεπασμένες μέ τήν πιό πλούσια ὕλη. Οἱ πλαγιές τοῦ Προφήτη Ἠλία καί τοῦ Μεσσοβούνου, κατάφυτες ἀπό ἀμπέλια, θεκορόζουν τό μάτι, κι' ἡ πλούσια αὐτή βλάστησις ἀνανεοῦσεται ἴσονα ὡραῖα τήν ὀργή τοῦ Ἡφαίστου. Ἀπ' τήν ταράτσα τῆς Μονῆς τοῦ Προφήτη Ἠλία, χτισμένη στήν κορυφή τοῦ βουνοῦ, πίνοντας ἕνα ποτηράκι τοῦ φημισμένου Σαντορινιάνικου κρασιοῦ, θαυμάζει κανείς τ' ὡραῖα φαλάσσια χρώματα τῆς θαλάσσης, ἐνῶ κάτω ἀπό δάσος διακρίνονται σάν ὄραματα οἱ γραμμές τῶν Κρητικῶν βουνῶν.

Μέ τίς τελευταῖες ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου τά φαντασιακά σχήματα τῆς μεγάλης καί μικρῆς Καυμένης ποτίσουν μιά ὄγρια ὅμως γεμάτη ἀνεπίτρεπτη γραφικότητα. Τό θέαμα εἶναι ἀπρόσκοπτο καί ἀπάνω κι' ἀπράο.

Αὐτό τό νησί τ' ἀποχαιρετισμένο ἀπό τίς ὅλλες Κυκλάδες, μέ τίς ἀπότομες γραμμές του καί μέ τήν ὄγρια ὄψη του, ἐχει κάποια γοητεία πρό ἀπόν ἐπιβίωση πού τό ἐπισκέπτεται ἀφίνοντας μεγάλη ἐντύπωσι.

Α. Δ. Ι—ς

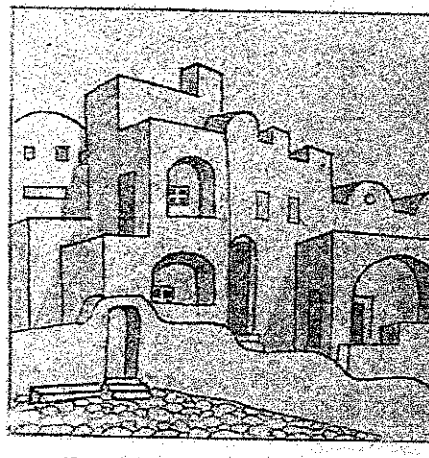

Ἕνα ἀπ' τά ἰδιόρρυθμα σπιτάκια τῆς Σαντορίνης.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΠΕΝΗΝΤΑ ΑΙΩΝΩΝ

Εἰς τήν Ἑλλάδα ὑπῆρχαν ὄχι ἑκατοντάδες ἀλλά χιλιάδες τοπικά ἐνδιαφέροντα, κάθε τόπος, κάθε νησί, κάθε μικρή περιφέρεια εἶχε τήν τοπική της ἐνδιαφέρον. Ὄχι μόνο μέ τά ἀρχαία καί βυζαντινά μνημεῖα, ἀλλά καί μέ τά ἔθιμα, τά τραγούδια, τίς παραδόσεις, τίς ἀστικές ἀρετές καί τά ἐλαττώματα τῶν κατοίκων. Ἡ ἱστορία τῆς Ἑλλάδος ἀπό τήν ἐποχή τῆς ἀλώσεως μέχρι τῆς ἀπελευθερώσεως ἀποτελεῖ ἕνα ἀνεξάντλητο ἀρχεῖο ἐθίμων καί ἀρετῶν τῶν Ἑλλήνων. Ἡ ἱστορία αὐτή ἀρχίζει ἀπό τήν ἄλωσι τῆς Κωνσταντινουπόλεως καί τελειώνει μέ τήν ἀπελευθέρωσι τῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἱστορία αὐτή ἀρχίζει μέ τήν ἀνάπτυξι τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως καί τελειώνει μέ τήν ἀνάπτυξι τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως καί τῆς Τουρκοκρατίας μέχρι τοῦ 1821 πού ἔγινε ἡ Ἑλληνική Ἐπανάστασις πάλι ὁ Ἑλληνικός πολιτισμός διατηρεῖται, μολονότι εἶχε πεσοφρόνη. Τά γράμματα τά διατηροῦν ὅμως οἱ ἱερεῖς καί ἄλλοι λόγιοι ἄνδρες ἤκμασαν. Καί ἐπιμένησαν καί ἀνεπτύθησαν καί τά δημοτικά τραγούδια καί οἱ χοροί καί οἱ ἐθιμοτυπίαι καί οἱ ἀρετές τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἔστω καί ἀν εἶχαν χάσει τήν πρώτην τῶν ἀρετῶν καί τήν ἐπιμονήν.

Ὑπάρχει λοιπόν ἕνας πολιτισμός μιά ἱστορία ἀπό 3 χιλ. χρόνια τοῦ κρυστοῦ ἕνας πλούσιος. Πλήρες χιλιάδες χρόνια ἔλαμψε γλυκεπρίβεις. Ἐπιμένησε σώνει.

Λόγος ὁ πολιτισμός μας μέ ὅλας τίς ἀρετοῦς καί κατορθώσεις διατηρεῖται ἀκόμα ἀπό τίς ἀκαθάστατα τοῦ σκοτεινοῦ. Καί εἰς τοῦς γάμους καί εἰς τά χρονοφάρα καί εἰς τίς ἐθιμοτυπίαις καί εἰς τήν ἀλάνη τῶν γενικοῦ καί εἰς τίς ἐκδηλώσεις τῆς τοπικῆς καί ὀλοφάνερα κρίνεις ὅρους καί ἀπαρεμπόδιστα πολλά πράγματα στή ἑλλάδα.

Εἶναι μία ἀρετοῦ ἀπαρεμπόδιστη, πού δεν κρύεται κι' χαλᾶ.

Ἰσως δέν πρέπει νά χαθοῦν τί τά ἀκόμα ἀρχαῖοπρεπεῖς καί οἱ τοπικοί χοροί καί τά τοπικά τραγούδια. Καί τό πιό μικρό κομμάτι πρέπει νά φυλάξη αὐτήν τήν πατρογονικήν κληρονομιά. Ἔχει κάποιο μέρος.

Λίγοι δέν πρέπει νά χαθοῦν τί τά ἀκόμα ἀρχαῖοπρεπεῖς καί οἱ τοπικοί χοροί καί τά τοπικά τραγούδια. Καί τό πιό μικρό κομμάτι πρέπει νά φυλάξη αὐτήν τήν πατρογονικήν κληρονομιά. Ἔχει κάποιο μέρος.

Λίγοι δέν πρέπει νά χαθοῦν τί τά ἀκόμα ἀρχαῖοπρεπεῖς καί οἱ τοπικοί χοροί καί τά τοπικά τραγούδια. Καί τό πιό μικρό κομμάτι πρέπει νά φυλάξη αὐτήν τήν πατρογονικήν κληρονομιά. Ἔχει κάποιο μέρος.

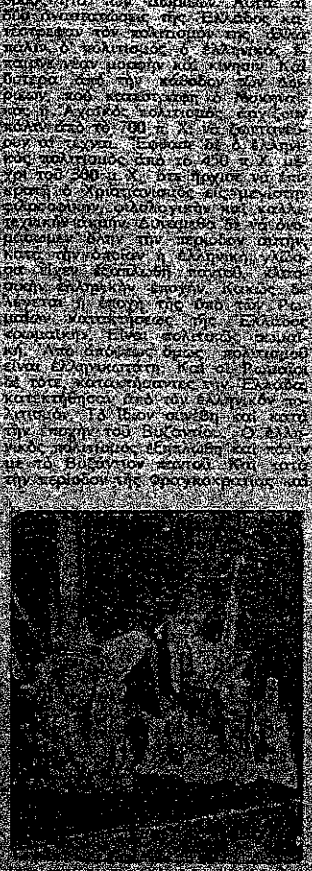

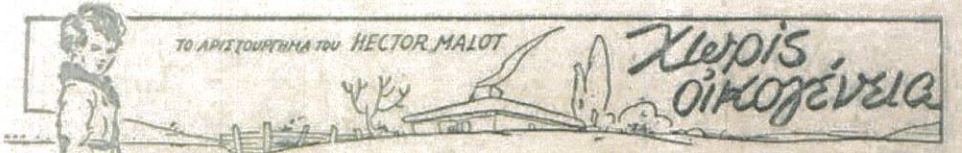

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Μ' ἐνοσήλευε πρόθυμα, ὑπομονητικά, μεθοδικά, σάν ἀληθινή νοσοκόμα, χωρίς ποτέ νά βαριέται ἢ νά ξεχνάει τό παραμικρό. Ὅταν ἀναγκάζουνταν νά μ' ἀφίνῃ, γιά νά κάνῃ τίς δουλειές τοῦ σπιτιοῦ, τήν ἀντικαθιστοῦσε ἡ Λίζα καί πολλές φορές, στόν πυρετό μου, τήν εἶδα καθισμένη στά πόδια τοῦ κρεββατιοῦ, νά μέ κυττάζῃ μέ τά μεγάλα, ἀνήσυχα μάτια της. Στήν παραίσθησι τοῦ μεγάλου πυρετοῦ, μοῦ φαίνονταν πώς ἦταν ὁ φύλακας ἄγγελός μου, καί τῆς μιλοῦσα ὅπως θά μιλοῦσα σέ ἄγγελο, λέγοντάς της τούς πόθους καί τίς ἐλπίδες μου. Ἀπό τότε συνήθισα νά τήν θεωρῶ, χωρίς νά θέλω, σάν πλάσμα ἰδανικό, στολισμένο μέ φωτοστέφανο· κι' ἀποροῦσα πού τήν ἔβλεπα νά ζῇ σάν καί μᾶς τούς ἄλλους, ἐκεῖ πού περίμενα, ἀπεναντίας, νά τήν ἰδῶ νά πετᾷ μέ μεγάλες ἀσπρες φτερούγες.

Ἡ ἀρρώστεια μου ἦταν μακριά, βαρειά, ἰδιότροπη, μέ πολλές ὑποτροπές, πού ἴσως καί συγγενεῖς ἀληθινοί θ' ἀπάκαιναν. Τῆς Στεφανίας ὅμως οὔτε ἡ ὑπομονή κουράσθηκε, οὔτε ἡ ἀφοσίωσι. Πολλές νύκτες ἀναγκάσθηκε ν' ἀγρυπνήσῃ κοντά μου, γιατί τό στῆθός μου ἦταν σέ τέτοιον τρόπο φλογισμένο, πού κινδύνευα νά πνιγῶ ἀπό στενοχώρια σέ στενοχώρια. Μά κι' ὁ Ἀλέξης κι' ὁ Βενιαμίν μ' ἐφύλαγαν κι' αὐτοί μέ τή σειρά τους.

Ἐπί τέλους μπῆκα στην ἀνάρρωσι. Μά κι' αὐτή μακρινή κι' ἰδιότροπη σάν τήν ἀρρώστεια. Γιά νά βγῶ ἀπό τό σπίτι, ἔπρεπε νά περιμένω νά ξανάρθῃ ἡ ἄνοιξι καί νά πρασινίσουν τά λειβάδια τῆς Γκλασιέρας.

Τότε ἡ Λίζα, πού δέν ἐργάζουνταν ἀκόμα, πῆρε τή θέσι τῆς Στεφανίας κι' αὐτή μ' ἐβγαζ' ἔξω καί μέ σεργιανοῦσε στίς ὄχθες τοῦ Μπιέβρα. Βγαίναμε κατά τό μεσημέρι, ὅταν ὁ ἥλιος ἦταν στή δόξα του. Καί περπατοῦσαμε σιγά-σιγά, ἀκολουθοῦμενοι ἀπό τόν Κάπη. Ἡ ἄνοιξι, ἐκεῖνο τό χρόνο, ἦταν γλυκειά κι' ὁμορφη,—ἡ τοιαύτη μοῦ ἄφησε γλυκειά κι' ὁμορφη ἀνάμνησι, πού εἶναι τό ἴδιο.

Δέν εἶναι πολύ γνωστή στούς Παρισινούς ἡ ἐξοχική αὐτή συνοικία, πού βρίσκεται ἀνάμεσα Μαιζόν-Μπλάνς καί Γκλασιέρας. Ξέρουν ἀόριστα, πώς κάπου-ἐκεῖ ὑπάρχει μιά μικρή κοιλάδα· ἐπειδή ὅμως τό ποτάμι πού τήν ποτίζει εἶναι ὁ βρωμερός Μπιέβρας, φαντάζουνται πώς δέν ὑπάρχει χειρότερο μέρος στά περίχωρα τοῦ Παρισιοῦ. Μά δέν εἶν' ἔτσι. Ὁ Μπιέβρας γίνεται βρωμερός πάρα-κάτω, στό πρόσαστεο Σαίν-Μαρσέλ, ὅπου τόν χρησιμοποιεῖ ἡ βιομηχανία· ἐκεῖ-πάνω ὅμως ρέει καθαρός, ἀνάμεσα σέ πυκνές ἰτιές, καί στίς ὄχθες του ἁπλώνουνται κατατρασνα λειβάδια, πού ἀνεβαίνουν σιγά-σιγά σέ κάτι λοφίσκους, στολισμένους μέ σπίτια καί περιβόλια. Τήν ἄνοιξι, τό νέο χορτάρι σχηματίζει σμαραγδένια χαλιά, κεντημένα μέ ἄσπρες μαργαρίτες, καί στίς ἰτιές πού νεύνονται μέ φύλλα, πετοῦν ἕνα σωρό πουλιά, πού μέ τά γλυκά τους κελαϊδήματα σοῦ λένε πώς βρίσκεσαι στήν ἐξοχή κι' ὄχι στήν πόλι.

Ἔτσι ἐγνώρισα ἐγώ τή μικρή ἐκείνη κοιλάδα,—πού ἀπό τότε ἀλλοιάξε πολύ,—κι' ἡ ἀντύπωσί της εἶναι ζωηρή στή μνήμη μου, ὅπως τήν ἡμέρα πού τήν πρωτοείδα. Ἂν ἤμουν ζωγράφος, θά μποροῦσα νά σᾶς τήν ζωγραφίσω τώρα, χωρίς νά ξεχάσω οὔτ' ἕνα της δένδρο. Νά ἐκεῖ πάνω ὁ ἀνεμόμυλος... νά ἐδῶ κάτω ἡ Ἀγία Ἑλένη, ὅπου κάθουνται ὅλο πλύστρες... νά καί τά τσαμπάκια, πού βρωμίζουν τό νερό τοῦ ποταμοῦ... νά κι' ἡ Ἁγία Ἄννα, τό μεγάλο ἀγροκήπιο-φρενοκομεῖο, πού τό καλλιεργοῦν δυστυχισμένοι τρελλοί...

Στούς περιπάτους μας ἡ Λίζα φυσικά δέν μιλοῦσε· ἀλλά—παράξενο πρᾶγμα!—δέν εἴχαμε ἀνάγκη ἀπό λόγια. Κυτταζόμαστε μόνο καί καταλαβαινόμαστε τόσο καλά μέ τά μάτια, ὥστε κατάντησε νά μή τῆς μιλῶ πιά οὔτ' ἐγώ.

Δυνάμωνα ὁλοένα καί θά μποροῦσαν σέ λίγο νά μέ μεταχειρισθοῦν στίς ἐργασίες τοῦ περιβολιοῦ. Μέ μεγάλη ἀνυπομονησία περίμενα αὐτή τή στιγμή, γιατί βιαζόμουν νά κάμω κι' ἐγώ γιά τούς ἄλλους ὅ,τι ἔκαμαν κι' ἐκεῖνοι γιά μένα. Ποτέ μου ὅς τώρα δέν εἶχα ἐργασθῆ ἀληθινά. Οἱ μακρινές πεζοπορεῖες, ὅσο κι' ἂν εἶναι κουραστικές, δέν εἶναι καί πραγματική ἐργασία, ἐξακολουθητική, πού ν' ἀπαιτῇ θέλησι καί ζῆλο. Μοῦ φαινόταν ὅμως πώς θά ἐργαζόμουν καλά, ὅπως κι' ἐκεῖνοι πού ἔβλεπα νά ἐργάζουνται γύρω μου.

Ἦταν ἡ ἐποχή πού οἱ βιολέττες ἀρχίζουν νά φθάνουν στ' ἀνθοπωλεῖα τοῦ Παρισιοῦ, καί βιολέττες καλλιεργοῦσε αὐτή τή στιγμή ὁ κύρ Πέτρος. Τό περιβόλι μας ἦταν γεμάτο. Εἶχε κόκκινες, ἄσπρες, μενεξελίες, ἀραδιασμένες κατά χρώματα καί χωρισμένες μέσα σέ γυαλόσπιτα. Ἔτσι ἔβλεπες ἀπό δῶ γραμμές ὅλο ἄσπρες, ἀπό κεῖ γραμμές ὅλο κόκκινες, κι' αὐτό ἦταν πολύ ὄμορφο. Τό βράδυ-βράδυ, πρίν κλεισθοῦν τά γυαλιά, ὁ ἀέρας μοσχοβολοῦσε ἀπό τήν εὐωδία τόσων λουλουδιῶν.

Ἡ ἐργασία πού μ' ἔβαλαν νά κάνω, — ἀναλογη μέ τίς μικρές μου ἀκόμη δυνάμεις,—ἦταν νά σηκώνω κάθε πρωΐ, ἀφοῦ περνοῦσε ἡ παγωνιά, αὐτά τά γυαλιά καί νά τά κλείνω τό βράδυ, πρίν νά ξανάρθῃ. Στό διάστημα πάλι τῆς ἡμέρας, ὅταν ἦταν πολύς ὁ ἥλιος, ἔπρεπε ν' ἀπλώνω φάθες ἀπάνω στά γυαλόσπιτα, γιά νάχουν τά λουλούδια σκιά. Αὐτά δέν ἦταν οὔτε δύσκολα, οὔτε πολύ κουραστικά. Ἀπαιτοῦσαν ὅμως καιρό καί προσοχή. Γιατί πολλές ἑκατοντάδες γυαλιά ἔπρεπε νά μετακινῶ δυό φορές τήν ἡμέρα καί νά προσέχω πάλι νά τά σκεπάζω ἢ νά τά ξεσκεπάζω, ἀναλόγως τοῦ ἡλιου.

Ἡ Λίζα κάθουνταν συνήθως κοντά στό μαγγανοπήγαδο, πού ἔβγαζε νερό γιά τό πότισμα. Κι' ἄμα ἡ γέρικη φοράδα μέ τήν πέτσινη μάσκα στά μάτια, κουράζουνταν νά γυρίζῃ καί κοντοστέκουνταν, ἡ Λίζα τήν ἔκανε πάλι νά ξεκινᾷ, σκάζοντας στόν ἀέρα τό καμτσίκι της. Ὁ Ἀλέξης ἀβειαζε τούς κουβάδες πού ἀνέβαζε τό μάγγανο κι' ὁ Βενιαμίν βοηθοῦσε τόν πατέρα του. Ἔτσι καθένας εἶχε τήν ἐργασία του καί κανένας δέν ἔχανε τόν καιρό του.

Ἡ Λίζα δούλευε στό μαγγανοπήγαδο.

Εἶχα ἰδῆ χωρικούς νά δουλεύουν στό χωριό μου, δέν εἶχα ὅμως ἰδέα τῆς ἐργασίας πού κάνουν οἱ κηπουροί στά περίχωρα τοῦ Παρισιοῦ. Σηκάνουνται πολύ πρίν βγῇ ὁ ἥλιος, πέφτουν πολύ πρίν νά δύσῃ καί δέν στέκουνται στιγμή ὅλη αὐτή τήν πολύωρη ἡμέρα. Εἶχα ἰδῆ ἐπίσης νά καλλιεργοῦν τή γῆ, δέν εἶχα ὅμως ἰδέα τοῦ τί μπορεῖ νά δώσῃ μέ μιά τέτοια ἀκούραστη ἐργασία. Στό περιβόλι τοῦ Πέτρου Ἀκκέν ἔβλεπα καί μάθαινα πολλά.

Δέν μέ μεταχειρίζουνταν μόνο στά γυαλόσπιτα. Μ' ἔβαζαν τώρα καί νά σκάβω καί νά φυτεύω. Ἄ, τί εὐχαρίστησι νά χώνης κάτι στή γῆ κι' ὕστερα νά τό βλέπῃς νά φυτρώνῃ καί νά μεγαλώνῃ! Τό φυτό ἐκεῖνο τό θεωρεῖς πιά δικό σου, ἔργο σου, δημιούργημά σου, κι' αἰσθάνεσαι περηφάνεια. Νά πού ἤμουν τώρα κι' ἐγώ ἱκανός γιά κάτι! Τό ἔδειχνα καί—ἀκόμα πιό γλυκειά εὐχαρίστησι,—τό συναισθανόμουν. Αὐτό, σᾶς βεβαιῶ, μ' ἀποζημίωνε γιά ὅλους μου τούς κόπους.

Γρήγορα συνήθισα τήν καινούργια μου ζωή, ἄν καί τόσο διαφορετική ἀπό κείνη πού ζοῦσα ὡς τώρα. Ἀντί νά γυρίζω ἔξω ἐλεύθερος, χωρίς ἄλλον κόπο παρά νά πηγαίνω ἴσια μπροστά μου στό δρόμο, ἔπρεπε τώρα νά μένω κλεισμένος στούς τέσσερες τοίχους ἑνός περιβολιοῦ κι' ἀπ' τό πρωΐ ὡς τό βράδυ νά δουλεύω ἀκατάπαυστα, μέ τό πουκάμισο βρεμμένο στή ράχη, μέ τά πατιστήρια στά δυό μου γέρια καί μέ τά ποδάρια γυμνά στά λασπωμένα δρομάκια. Γύρω μου ὅμως καθένας ἔκανε τήν ἴδια τραχειά κι' ἀκατάπαυστη ἐργασία. Τά ποτιστήρια μάλιστα τοῦ πατέρα ἦταν ἀκόμα πιό βαρειά ἀπ' τά δικά μου, καί τό πουκάμισό του ἀκόμα πιό ἰδρωτοβρεγμένο ἀπ' τά δικά μας. Δέν ὑπάρχει μεγαλείτερη ἀνακούφισι στόν κόπο ἀπό τήν ἰσότητα. Ἔπειτα κεῖ-μέσα εὕρισκα ἐκεῖνο πού ἐνόμιζα πώς τό εἶχα χάσει γιά πάντα: Τήν οἰκογενειακή ζωή. Δέν ἤμουν πιά μόνος· δέν ἤμουν πιά τό ἀπαρατημένο κι' ἔρημο παιδί. Εἶχα δικό μου κρεββάτι, εἶχα δική μου θέσι στό τραπέζι πού μᾶς ἑμάζευε ὅλους. Ἂν τήν ἡμέρα, καμμιά φορά, ὁ Ἀλέξης ἢ ὁ Βενιαμίν μοῦδιναν καί κανένα μπατσάκι, τόν ξεχνοῦσα μόλις ξαναπέρασε τό χέρι τους, ὅπως κι' ἐκεῖνοι ξεχνοῦσαν ἀμέσως τούς δικούς μου· καί τό βράδυ, γύρω στό τραπέζι, ξαναβρισκόμαστε φίλοι κι' ἀδελφοί.

Γιά νά πῶ τήν ἀλήθεια, ἡ ζωή μας δέν ἦταν ὅλο κόπος καί δουλειά. Εἴχαμε κι' ὧρες γι' ἀνάπαυσι καί διασκέδασι, λίγες βέβαια μά γι' αὐτό ἀκόμα πιό γλυκειές.

Κάθε Κυριακή, τ' ἀπόγευμα, μαζευόμαστε κάτω ἀπό τήν κληματαριά, πού ἦταν ἀπ' ἔξω ἀπ' τό σπίτι. Ἔπαιρνα τήν ἄρπα μου ἀπό τό καρφί, ὅπου ἔμενε κρεμασμένη ὅλη τήν ἑβδομάδα, κι' ἔπαιζα γιά νά χορεύουν τά παιδιά. Οὔτε τά δυό ἀγόρια, οὔτε τά δυό κορίτσια ἤξεραν χορό· κάποτε ὅμως εἶχαν πάει σ' ἕνα γάμο κι' εἶχαν ἰδῆ νά χορεύουν καντρίλιες. Τό χορό ἐκεῖνο προσποιοῦσαν τώρα νά μιμοῦνται, ὅσο κι' ὅπως θυμοῦνταν τά βήματα καί τίς φιγοῦρες του· κι' ἄμα κουράζουνταν, μ' ἔβαζαν νά τούς τραγουδῶ τά τραγούδια πού ἤξερα. Ἡ καποιτάνικη καντσονέττα μου:

Fenesta vascia e patrona crudele

συγκινοῦσε πάντα τή Λίζα, ὅπως τήν πρώτη φορά, καί ποτέ δέν ἔρθανα στήν τελευταία στροφή, χωρίς νά ἰδῶ τά μάτια της δακρυσμένα.

Γιά νά τήν διασκεδάσω, ἔπαιζα τότε καμμιά ἀστεία σκηνή μέ τόν Κάπη. Καί γι' αὐτόν ἐπίσης οἱ Κυριακές μας ἦταν ἡμέρες χαρᾶς· τοῦ θύμιζαν τά τερασμένα κι' ἄτσαν τελειώνε τό ρόλο του, ἦταν πάντα πρόθυμος νά τόν ξανακάνῃ.

Γιά μένα, οἱ Κυριακές αὐτές ἦταν καί σά μνημόσυνα τοῦ Βιτάλη. Ἔπαιζα ἄρπα καί τραγουδοῦσα σά νάνταν μπροστά κι' ἐκεῖνος. Πῶς τόν θυμόμουν τόν καλό μου τόν Βιτάλη! Ὅσο μεγάλωνα, μεγάλωνε κι' ὁ σεβασμός πού εἶχα γιά τή μνήμη του. Γιατί καταλάβαινα καλλίτερα τί εὐεργέτης τῆς στάθηκε γιά μένα.

Δυό χρόνια, δυό ὁλόκληρα χρόνια πέρασαν ἔτσι. Κι' ἐπειδή ὁ πατέρας συχνά μ' ἔπαιρνε μαζί του στίς ἀγορές, ὅπου δίναμε χοντρικῶς τά λουλούδια μας,—στήν Προκυμαία τῶν Ἀνθέων, στή Μαγδαληνή, στό Σατώ-Ντώ ἢ στά διάφορα ἀνθοπωλεῖα,—γνώρισα σιγά-σιγά τό Παρίσι καί κατάλαβα πώς ἄν δέν ἦταν μιά χώρα ἀπό μάρμαρο ὅλη καί χρυσάφι, ὅπως τήν φανταζόμουν μιά φορά, δέν ἦταν ὅμως καί τό λασποχώρι ἐκεῖνο πού μοῦ παρουσιάσθηκε τόσο ἀπογοητευτικό, ὅταν πρωτομπήκαμε ἀπό τό Σαραντόν στή συνοικία Μουφφετάρ.

Εἶδα τίς Ἐκκλησιές καί τά Παλάτια τοῦ Παρισιοῦ, μπῆκα σέ μερικά, περπάτησα στίς προκυμαίες τοῦ Σηκουάνα, στά Βουλεβάρτα, στόν κῆπο τοῦ Λουξεμβούργου, στόν κῆπο τοῦ Κεραμεικοῦ, στά Ἠλύσια Πεδία. Εἶδα ἀγάλματα. Στάθηκα μέ θαυμασμό μπροστά στήν κίνησι τοῦ πλήθους. Πῆρα μιά ἰδέα πῶς εἶναι ἡ ζωή μιᾶς μεγάλης πρωτεύουσας.

Δέν διδασκόμουν ὅμως μόνο ἀπ' ὅ,τι ἔβλεπα στούς περιπάτους μου μέ' στό Παρίσι. Πρίν γίνῃ περιβολάρης γιά λογαριασμό του, ὁ Πέτρος Ἀκκέν ἦταν κηπουρός στό Βοτανικό Κῆπο· κι' ἐκεῖ γνωρίσθηκε μέ γεωπόνους κι' ἀνθοκόμους ἐπιστήμονες, πού ἡ συναναστροφή τους τοῦ ἔδωσε τήν περιέργεια νά διαβάζῃ καί νά μαθαίνῃ. Γιά πολλά χρόνια, ἐξώδευε τίς οἰκονομίες του γιά νά ἀγοράζῃ βιβλία καί τίς ὧρες τῆς ἐλευθερίας του γιά νά τά διαβάζῃ. Ὅταν πανδρεύθηκε κι' ἔκαμε παιδιά, οἱ ἐλεύθερες ὧρες του ἔγιναν πιό σπανιες. Γιά νά κερδίζῃ τόν ἐπιούσιο, ἀναγκάσθηκε ν' ἀπαρατήσῃ τά βιβλία· μά δέν τά πούλησε, οὔτε τά πέταξε· τά φύλαξε σ' ἕνα ἀρμάρι, νά βρίσκουνται.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΑΛΩΣ ΗΛΘΑΤΕ ΠΑΙΔΙΑ

Ἀπό καιρό, τά παιδιά τῆς πολιτείας τ' ὀνειρευόντουσαν: Νά πάνε νά ζήσουν τίς ὁμορφιές τοῦ ὑπαίθρου, μακριά ἀπό τό λιοπύρι τῆς πολιτείας. Ν' ἀκούσουν τή δροσολαλιά τῆς θάλασσας, τό τραγοῦδι τοῦ ἀγέρα πού παίζει μέσ' στίς φυλλωσιές.

Κι' ὁ πόθος τους ἀλήθεψε.

Ἕνα σούρουπο, ἡ ἀμμουδιά τοῦ νησιοῦ μέ τόν καταπράσινο λοφίσκο γέμισε ἀπό τραγούδια καί φωνές. Στά ριζά καί στίς πλαγιές τοῦ λόφου χαμοπετοῦσαν—λές—γαλάζια πουλιά, φερμένα ἀπό ξωτικές χῶρες—οἱ Φαλαγγίτες. Ὅλοι παιδιά τῆς δουλειᾶς, πού ξέφυγαν τήν λυωμένη ἀσφαλτο τῆς μεγάλης πολιτείας.

Τό βράδυ εἶχαν στήσει κι' ὅλας τ' ἀντίσκηνά τους κοντά στό πλατανόρρεμα καί σκορπίστηκαν στήν ἀκρογιαλιά ν' ἀκούσουν τό τραγοῦδι τοῦ νεροῦ, τοῦ καθαροῦ ἀέρα τοῦ πελάγου.

Καί τό τραγοῦδι—τό ἴδιο πάντα κι' ὅμως κάθε φορά σάν καινούργια—ξανάρχισε. Μίλησε γιά τ' ἄλλα τ' ἀκρογιάλια τά ἑλληνικά, γιά τίς χαρές καί τούς κιμοῦς τοῦ φαρᾶ καί τοῦ ψαύτη, γιά τ' ἄλλα τά Ἑλληνόπουλα πού ἀφουγκραζόντουσαν σ' ἄλλες ἀκρογιαλιές τό ἴδιο τραγοῦδι.

Καί τό τραγοῦδι αὐτό ἔμπνευσε στίς ψυχές τῶν παιδιῶν τῆς πολιτείας χίλιες λαχτάρες:

Νάταν βολετό νά χυθοῦν σά δελφίνια στό γαλάζιο νερό, νά τιναχτοῦν σάν κορυβαλλοί στόν ἀέρα πού μοσκοβολοῦσε θυμάρι καί κουμαριά, νά πάνε νά βροῦν τ' ἄλλα παιδιά, τ' ἀδέρφια τους, νά τά γλυκοχαιρετήσουν.

Περνοῦσαν οἱ μέρες ὁλόχαρες καί γαλάζιες.

Μόνο ὁ Ντόρης ἦταν συλλογισμένος. Νοσταλγοῦσε τό χωριό του, τούς δικούς του.

Ἕνα δειλινό πού ὅλα γελοῦσαν τό τριανταφυλλί ἀνοιξιάτικο χαιμόγελο καί ψηλά στό διάσελο, πάνω ἀπό τ' ἀντίσκηνο ἡ σημαία ἄπλωνε τίς ἀσπρογάλαζες φτεροῦγες της, παίζοντας μέ τό μαιστράλι, ὁ Ντόρης, πού ἔμενε πάντα ξέμακρα ἀπό τούς ἄλλους συλλογισμένος, τιναχτηκε μέ μιᾶς.

Στό βάθος ἕνα ἀστρο καίκι φαινόταν νάχε βάλει πλώρη στό ἀκρογιάλι τους.

Ἡ δόσι πού ἄρχισε νά βάφῃ τή θάλασσα μέ ἕνα κρακάτο χρῶμα, μεγάλωνε τόν ἴσκιο τοῦ καΐκιοῦ.

Ὅλα τά παιδιά ἀκολουθήσαν τόν Ντόρη πού κατεβῆκε στή ριζοβραχιά.

Σέ λίγο τό καΐκι μάζεψε τά πανιά καί φούνταρε τήν ἄγκυρα.

Μέσα στό χρυσό φῶς τοῦ ἡλιοβασιλέματος ξεμπάρκαρε μιά συντροφιά παιδιά Φαλαγγίτες, πού κάναν κι' αὐτά μιά ἐκδρομή στά γαλάζια νησιά τοῦ Αἰγαίου. Ὁ Ντόρης ἔνοιωσε ἕνα σιδερένιο χέρι νά τοῦ σφίγγῃ τό λαιμό. Πῆγε νά φωνάξῃ τή χαρά του, νά τήν διαλαλήσῃ στά πέρατα τοῦ κόσμου· μά ἡ μιλιά τοῦ στάθηκε κόμπος στό λαρύγγι.

Μέ τήν συντροφιά τοῦ καΐκιοῦ βρισκόταν κι' ὁ μικρός ἀδερφός του. Κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι ἦταν παιδιά ἀπό τό χωριό του, συμμαθητές καί φίλοι τῶν πρώτων παιχνιδιῶν... Κι' ἐπί κεφαλῆς ὁ δάσκαλος, ὁ καλός, ὁ ἀγαπημένος δάσκαλός του, πού τοῦμαθε τά πρῶτα γράμματα.

Σέ λίγο, κάτω ἀπό τό ὁλόγιομο φεγγάρι πού σκόρπιζε τό ἀργυρόγλαυκο φῶς του πάνω στή χαρά τῶν παιδιῶν, ὀφώθηκε ἕνα χαρούμενο τραγοῦδι, ὅπου γόριζε καί ξαναγόριζε ἡ φράσι:

—«Καλῶς ἤρθατε παιδιά», παιδιά τῆς πατρίδας...

Παῦλος Βέργας

Το Σπίτι του Νέου

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗΝ 4η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

"Ποτέρα από τα σκοτάδια,
μιάς ευχτιάς, τόσα χρόνια,
πού ήρτανε οι καϋμοί μας τόσα
τ' μαύρα μας πανιά.

Ψηλάς, γαλανή τρομάρα,
της μιάς δόξας ξυπνάδα
κι' ανεφάνηκες, ω Αυγούστε,
της ελπίδας της Φυλής.

"Αστραψες απ' τής αβύσσου
τα σκοτάδια, γιορτινή
κι' ολοι σε καλωσωρίσαν
μι' τραγούδια και μ' ευχές.

"Αγια ήμερα, τιμημένη
φώς κι' ελπίδα και χαρά
εστ' τα κόκκαλα δυνάμενη
τών "Ελληνων τα ξεκρά.

ΙΩΑΝ. ΑΝΔΡΕΟΥ
Φιλολογίνα

★

ΣΤΟΝ ΕΘΝΙΚΟ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ

"Ενα πλοιάριο πόδωσαν αμέτρητοι οι χρόνοι
μέσα στόν κόσμο σπίκεσε γνιό και πλαμάσωνε.
"Οσοι κατέβηκαν στή σκάφη τούς σκεδόνανε οι πόνοι.
Μά ξάφνου κεί στή ρίζα του καυδόκλαδο φυτρώνει.
Ψηλάν γεμάδονες, ανοιξες, ο θάλασσος όπου νέφανε
ξαφνικά σπόρους σής τή γή κι' ακόμα κι' άλλους σπάρνει,
πού πέφτουν από πάνω του. Φυτρόνει θάμνους κι' άλλους
κι' αυτοί τούς κλάδους άπλωσαν ακόμα πιό μεγάλους,
κι' ξαφνάν ρίζες σοβαρές και τά νεά φυφούλνε.
Τώρα τού δένδρου δέν μπορούν οι ρίζες του νά πιούνε.
Σε ξένες ρίζες μπλέκηκαν κουφόνε τό πλατάνι
τά σύλλα του μασαίνονται κοντεύει νά πεθάνη.
Τό δένδρο τό θεόρατο τριζοβολά κι' πέφτει.
Μά δέν τ' σφήκεν ο Θεός ξεπούλιο σ' τή μέση
ένας γεναίος δυνατός και πιάνει τήν δέλιη,
κόβει τού θάμνου τήν καρδιά, τίποτε δέν σφήνει.
Τό δένδρο τής Ελλάδος μας πού τόστρωνε τό κόμπα
ο Μεταξάς τό ξόσας, δέν ξέρει στο χώμα,
ζωή καινούργια τάβδωσε και, από δώ κι' δπτός
γιά δλους μας τούς "Ελληνας άς εί- ναι δόντνός
τής 4ης Αυγούστου τό φώς.

ΚΑΛΛΙΠΟΠΗ ΔΑΛΓΕΡΗ
Δημ/σα Α' Σχολ. Κορυφής

ΣΤΟΝ ΜΕΓΑΛΟΝ ΜΑΣ ΑΡΧΗΓΟ

Χαίρε Μεγάλε "Αρχηγέ,
τό "Θνος μας σε καμαρώνει.
"Οπως κρατάς στό χέρι Σου
τού Κράτους τό τιμόνι.
Κεί τό κρατάς τόσο καλά
κι τόσο τιμημένα.
Πιά δλλες δέν εκράτησε
ποτέ πρίν από Σένα.
Χαίρε Εσύ πού δώρες
τήν δόξα τήν "Ελλάδα
μέσα σ' τά κατάβαθα
τού "Αδου τήν καιλάδα.
"Εσύ πού τήν ανέστησες,
στήν δόξα Εσύ τήν έστησες.
Χαίρε Μεγάλε "Αρχηγέ,
στίκητε Πρωθυπουργέ.

ΕΥΑΓΓ. Σ. ΒΑΛΛΙΑΝΟΣ

★

ΣΤΗΝ 4η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

"Λγνοι μα από δείλια και τρόμο
μέ χαρά και περηφάνεια, δλοι έμπρός
στής Τετάρτης Αυγούστου τό δοξα
πού τόν φέγγει ένας "Ηλιος λαμπρός.

Τού Νέου Κράτους πολίτες, δλοι ίσοι
γιά μιά δόξη ή γιά μιάν αγωνιά
δίχως ξέχασε και πάθη και μίση
δς ριχτούμε μ' δρμή στή δουλειά.

"Επεράσαν τά δίσεγτα χρόνια
ποτισμένα γαλά κι' αλοή.
τής Τετάρτης Αυγούστου τ' αηδόνια
κελαϊδούν μιά καινούργια ζωή.

Τού Νέου Κράτους ίδετε τόν "Ηλιο
σπόν γαλάζιο, πάνω λάμπει, ούρανό
θεμελιώνουμε ξμείς τό βασίλειο
της Τετάρτης Αυγούστου τό αγνό.

ΕΛΕΝΗ ΡΙΠΑ
Φιλολογίνα

★

ΠΑΤΡΙΔΑ

Πατρίδα σέν τόν ήλιο σου
ήλιος αλλού δε λάμπει.
Α. ΚΑΒΙΔΗΣ

Τί κ' ήν μού γνέφουν
πρόσχαρα τα κλώνια
τής νυφοστολισμένης μιγδαλιάς,
τί κ' ήν μ' δοθεί
τής κυρτιάς, τ' αηδόνια στά κλώνια
κελαιδάνε τής στελλιάς;

Τί κ' ήν σπαρόνδια
νιφνεται δλη ή πλάση
κι' οι πετακούδες, σιμάρι πλανερό,
στά δίνια πολύχρυ γύρω
μπουμπουκιάσει γιορτάσι
σπήνον και τρελλό χορό;

"Εγώ δέν έχω λόγο νά χαρώ

"Επειδή η χαρά μου,
ή μονιχή μου "Ελπίδα
είναι μακριά, κει — κάτω,
στήν Πατρίδα

ΦΡ. ΚΑΙΑΔΗΣ
Φιλολογίνας

ΙΟΥΛΙΟΣ

Τό δροσερό αερόκι πού φυσούσε τό πρωί πέφτει. Μιά ζέστη φοβερή, ανυπόφορη ξεφεγγίει σάν σε καμίνι θαρείς τό χώμα, πού ανάδινει μιά αλλοιώτικη μυρουδιά. Η φύσις λιόλουστη, γελαστή... Πράσινα τά δοντιά, κίτρινος ο κάμπος, ασημένια η θάλασσα, γαλάζιος ο ούρανός. Λαμπρά γαλανή τό ποταμάκι, πεφωνάνε σ' τό κάμπου τή μέση, σά φίδι τεράστια τόν σκίζει στά δυό. Μέσ' στά χωράφια βλέπεις άλλοΰ σπαρμένες σωρό τις θημωνιές, κι' άλλοΰ αλώνια μεγάλα, πλάτειά, δλοστρόγγυλα, πού φαντάζουν από μακριά δίσκοι αλόγρυσοι. Ο ήλιος πάίνει στά πλάτειά του τά σταυρά φέρ τή σκορπίζει παντού, τοΰ λιωμένου αλώνιστή τή μακρόσυστη φωνή, ανακατεμένη μέ τό μονότονο τοΰ τζιτζίκα τραγούδι και τό γλυκό τών πουλιών κελαϊδήματα. Βλέπει ο νεωργός νά σκορπά ο χρυσός σπόρος αλόγυρα κι' αναγαλλιάζει. Ακούγεται παρακάτω ο χαρακτηριστικός θόρυβος, εκείνα τά μονότονα χρόνια κρατε τοΰ δρεπανιοΰ, πού σπεσκαλωνόμενο φαίνεται σάν ν' αποκτά ζωή από γέρια τοΰ θερισταί. Αλλες κοπέλλες παραπίσω μαζεύουν τά σκόρπια στάχυα, και πότε - πότε ακούγεται κανένα μακρόσυρτο τραγούδι, πού κάθεται πού και πού μέσα στά λαφιασμένα σπήλεια τής ροδοφυμένης σ' τόν ήλιο κοπέλλας...

Ο ήλιος δυσίμιε πιά. Ο αλωνιστής ξεζεύει τά ζωντανά και ξαπλώνεται κατάκοπος κάτω από μιά νέπικα φυγοδαλιά. Οι κοπέλλες φέρνουν τήν απαραίτητη ντομπαλάντα, τήν καρφί τό ρακί και σπρώχνεται δλοι τριγύρω. Αργίζει τότε ο νέος-νεωργός μέ τό γλυκόλαλο τραγουδί του, νά παίζη τραγούδια πολιτε... Λησμονημένα..., Κι' ακούγονται σε λίγο μέσ' στής νύχτας τή σιγαλιά οι γλυκές φωνές τών δίφρεων καρτεσιών πού τις συνοδεύουν τά κολλήκοκα...

Σε λίγες μέρες, σάν θά τελειώσι πιά τ' αλώνισμα, θά γίνουν οι γνωστές τηγανίτες και δταν θά τρώνε τής καινούργιας σοδειάς, τό πρώτο φωμί, τσουγκλίζοντας τά ποτήρια, θά ευχηθούν «Και τοΰ χρόνου άλλα τόσα»...

Βλογημένη κι' δμορφη η αγροτική ζωή!...

ΠΛΗΟΣ Ι. ΚΟΝΤΕΛΛΙΣ
Φιλολογίνας

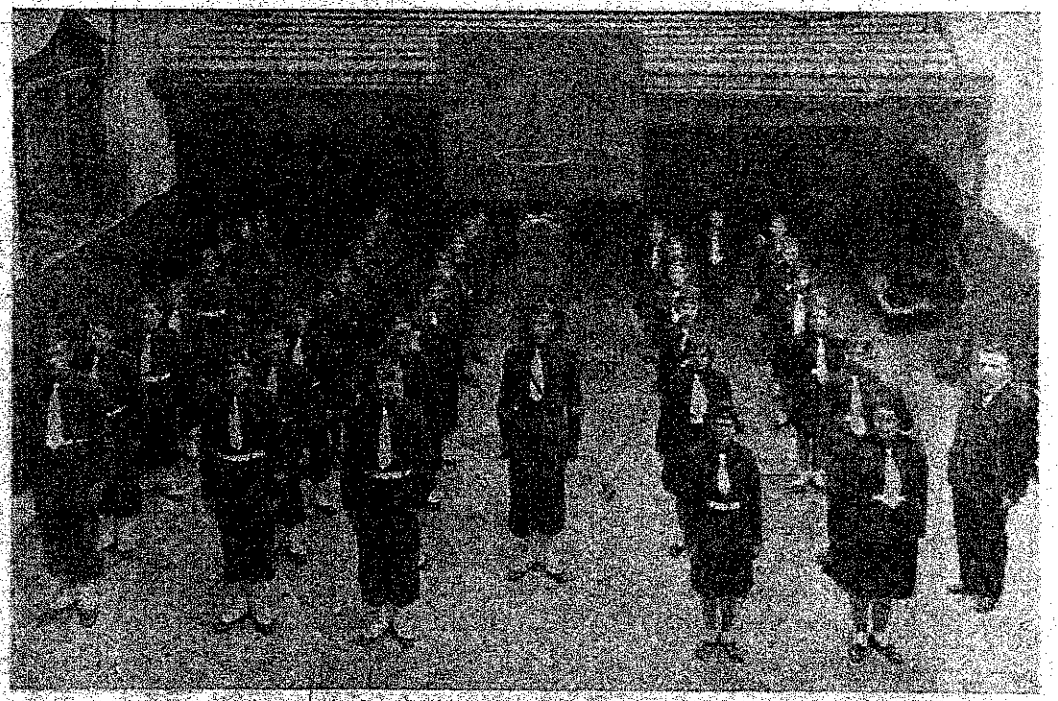

Τμήμα Ε.Ο.Ν. «Ν. Σχολής Γ. Σολάκου»

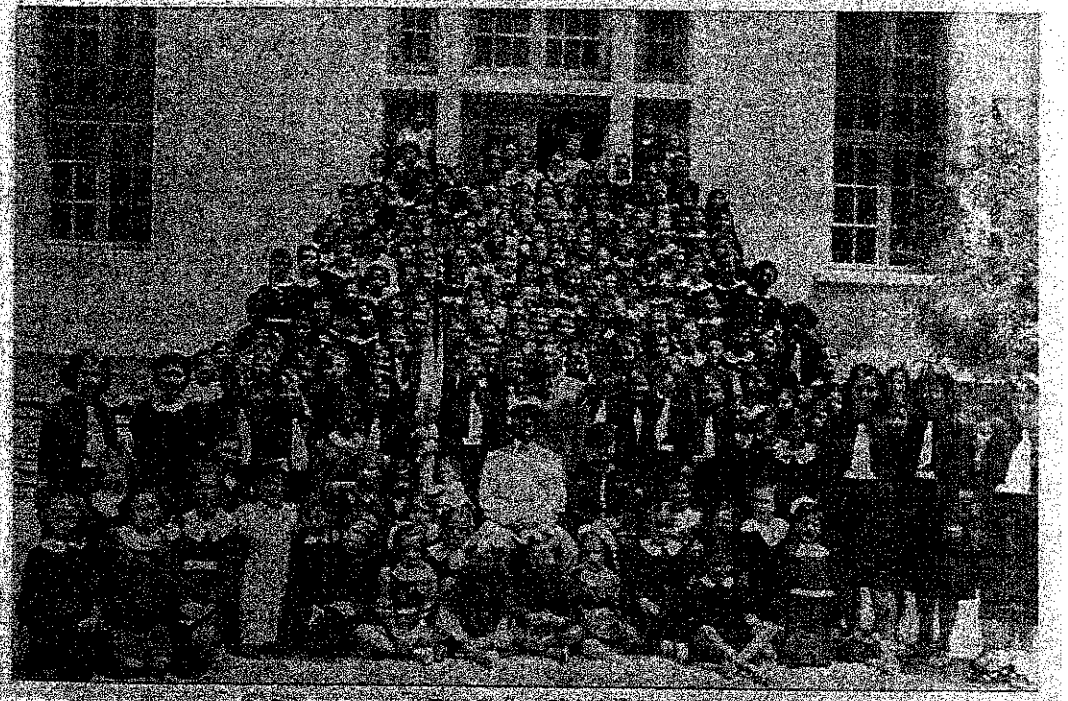

Φιλογυμνάσια και Σκαπανίσια της Σχολής Φιλογυμνασιάρχων

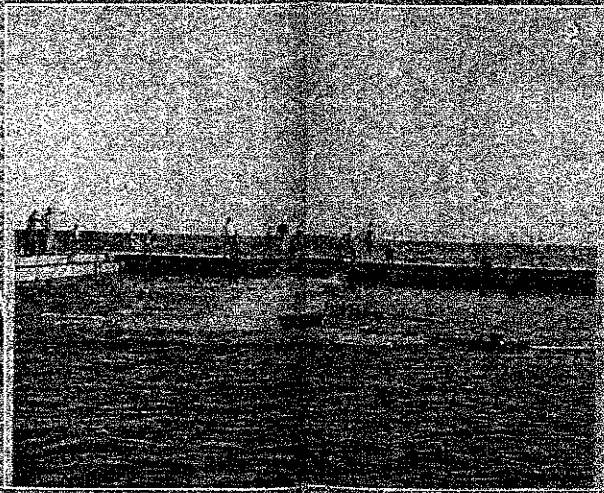

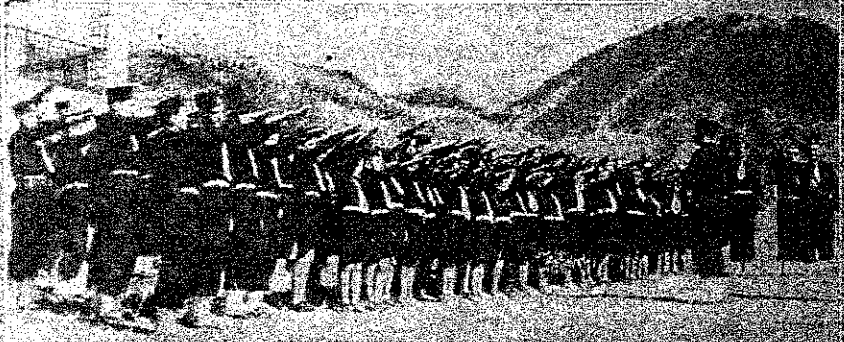

1) Φαλαγγίτ[illegible] της Διοικήσε[illegible] ζόμενοι εἰς τ[illegible] τευκτηρίου τ[illegible] μα δαπτέλαι [illegible] ρον θερινόν [illegible] λαγγιτῶν. 3) [illegible] σοι τῆς Ὑπο[illegible] 4) Ἀπὸ πάρ[illegible] γώνας τῆς Ἰρ[illegible] κτελεῖον τῆς [illegible] Ἡλιακὸς ἀνημ[illegible] εἰς τὸν Σταδ[illegible] Ὁμῶς Σκαπ[illegible] Σχολείου κα[illegible] γιαι καὶ Σκ[illegible] φίαι δασυφυ[illegible] λαγγιτοσαι [illegible] Ε. Ο. Ν. δεκ[illegible] καὶ Σκαπανεῖς λαγγιτοῦ Ἐργο[illegible] κήπου τοῦ Ἐν[illegible] 2) Τὰ κολυμβη[illegible] τῶν συγκρ[illegible] τῶν ἀκ[illegible] καὶ Σκαπανεῖς [illegible] Γυμνασίου [illegible] κρατικοῦ Α[illegible] 5) Τὸ Ε[illegible] Ο. Ν. Πάρκου [illegible] τοῦ Ἀρχαιο[illegible] ἀλφεῖος. 6) [illegible] Δημοτικοῦ [illegible] 7) Φαλαγ[illegible] Κηποτα[illegible] ρίας. 8) Φα[illegible] φαλαγγίτου τῆς [illegible]

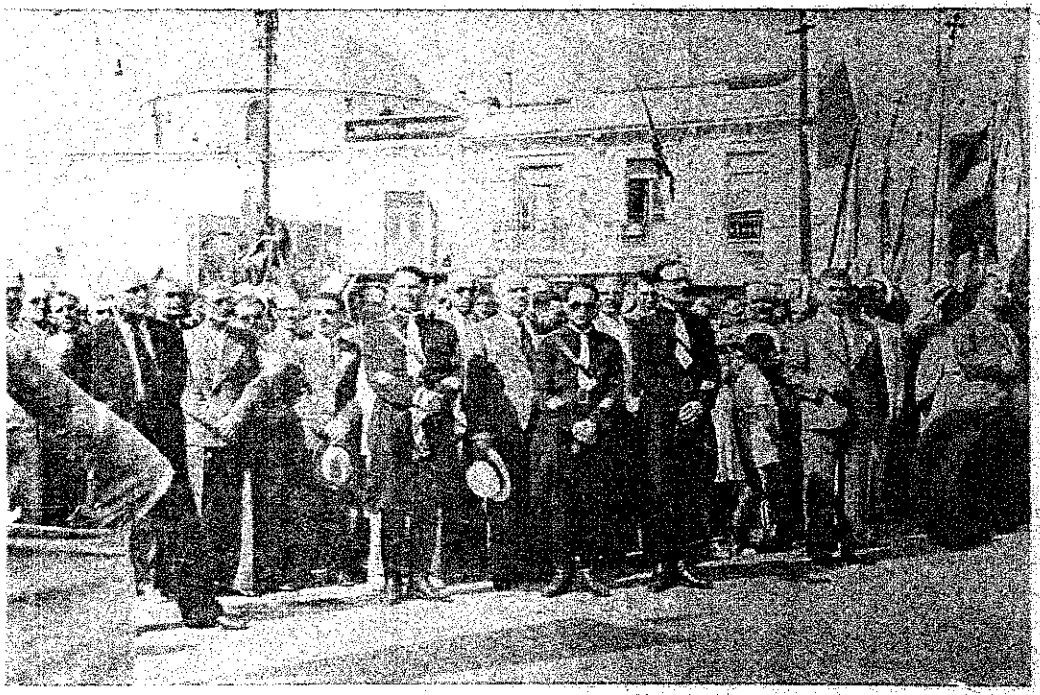

Ανώτεροι δάσκαλοι της Ε. Ο. Ν. Δράμας.

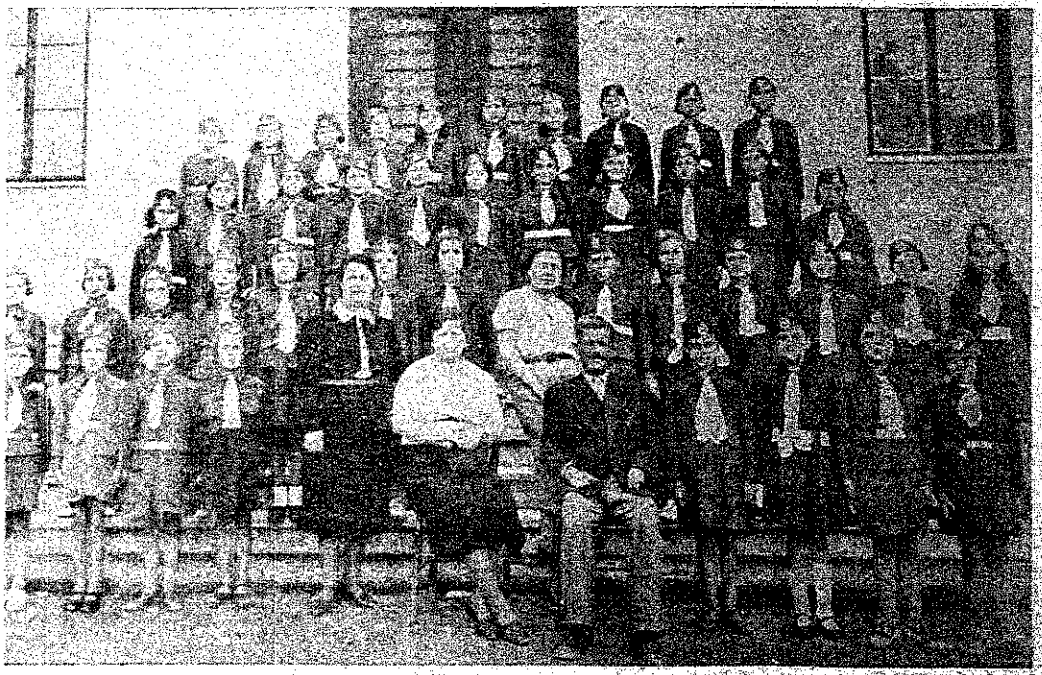

Φοιτητριοι καὶ Σκοπόνοσα Δημοτικοῦ Σχολείου Θηβῶν.

Η ΣΕΛΙΣ
Στον καρτοδέτη

ΗΘΙΚΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ

«... Ὅστε νὰ δεξιωθοῦμεν μίαν ἠθικὴν ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεὰν τοῦ ἔθνους μας, ὄχι μόνον διὰ τῆς γενικῆς μας ἀξιοπρεπείας, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ἐπομένης γενεᾶς, εἰς ἀξίαν τῶν ἀπογόνων».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Νιο κορίτσι,

Πάντα καὶ σὲ κάθε ἀνεξαρτησία χρειάζεται ἠθικὴ καὶ σύνεση. Οἱ ἀνεξαρτησίες τῶν λαῶν ἄρχισαν καὶ ἀκμάσαν, ἐκπολιτίσθησαν, ἐκφυλίσθησαν, ἀφανίσθησαν. Ἡ ἀνεξαρτησία τοῦ ἀτόμου ἀκολουθεῖ ἔνα ἀνάλογο τῶν λαῶν κύκλο, μὲ τὴ διαφορὰ ὅμως ὅτι ἡ ἀνεξαρτησία ἀλλοιώνεται ἀπὸ τὴν ἀλλοίωση τῆς ἠθικῆς τοῦ ἀτόμου καὶ τὴν ἀλλοίωση τῆς ἀξιοπρέπειας τοῦ ἀτόμου. Ἀλλὰ ἡ ἀνεξαρτησία ἀπὸ ἄλλα ἠθικὴ ἀνεξαρτησία εἶναι ἡ ἄλλη καὶ τὸ ἄλλο κάθε ἄλλης ἀνεξαρτησίας. Ἀπολύτως κατηγορηματικὰ δὲν μὲ ἐνδιαφέρει νὰ ἀσχολοῦμαι σὲ πρῶτο πλάνο. Τὰ ἄλλα ἀνεξαρτησίας ἀτομικὲς καὶ ἐθνικὲς.

Στὴν ἐπιφάνεια ἴσως νὰ κοιτάζει. Δὲν ἔχουν πολλὴ σημασία αὐτὴ τὴν ἐποχὴ αὐτὰ ἐκεῖνα ποὺ εἶναι ἡ ἀρετὴ τοῦ ἀνθρώπου. Ἔνας λόγος ἐπίσης ὑπάρχει. Ἡ ἔκφραση τοῦ σώματος ἀνθίσματος, ὑπερβολὴ νὰ τὴν γεμίζουμε μὲ τὸ κοπάνο καὶ τὸ Ἀλεξάνδρ. Οἱ κοιλιάδες τὰ ἀδιάφορα τὰ φυσιολογικὰ ἡ ἐκφάνεια τὰ μυστικὰ ἀφήνουν μὲ ἀδιαφορία. Βιαστικὰ, πολὺ κοντὰ καὶ ἀκόμα πολὺ ἐπιφανειακὰ ἀντιλαμβάνεσαι τὴν ἀξία τοῦ ἄλλου. Ἀν μὲ ἀπόλυτα κατηγορηματικὰ θὰ ἔλεγα ἀπὸ τὴν ἀπόλυτη ἀξία καὶ τὴν ἀνεξαρτησία καὶ τὴ γνώμη μὲ ἀνεξαρτησία θὰ ἔλεγα ὅτι ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἀξία τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὴν ἀξία τῶν ἀνθρώπων. Κατηγορηματικὰ ἀπὸ τὴν ἀξία τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλὰ ἡ ἀξία τῶν ἀνθρώπων ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἀξία τῶν ἀνθρώπων.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Δεύτερη πατρίδα

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Αἰσθανόταν πῶς ὁ κ. Ὀδόλστων εἶχε δίκηο καὶ τὸν ἀκολούθησε χωρὶς σχεδὸν νὰ ξέρῃ τί κάνει. Ὡς τὸ βράδυ, εἶχαν βγῆ ἀπὸ τὸ δάσος τῶν ἐλάτων.

Περπάτησαν ὅλη τὴ νύχτα κι' ὅλη τὴν ἀκόλουθη ἡμέρα. Ξεκουράσθηκαν τότε λίγες ὧρες, ξεκίνησαν πάλι καὶ τὸ πρωὶ ἔφθασαν στὸ Φραγμό.

«Παιδί μου!... παιδάκι μου!...» ἔλεγε κάθε τόσο ἡ κυρία Ζερμάττ.

Στὸ τέλος ἐπρόφερε πάλι αὐτὰ τὰ λόγια κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς κυρίας Ὀδόλστων καὶ τῆς κόρης της, ποὺ ἦταν γανατισμένες κοντά της.

Ὁ κ. Ζερμάττ κι' ὁ Ἐρνέστος, βυθισμένοι στὸν πόνο τους, δὲν μποροῦσαν πιὰ νὰ ποῦν λέξι.

Νὰ τί πρέπει νὰ κάνωμε χωρὶς νὰ χάσωμε στιγμή, εἶπε μὲ ἀποφασιστικὸ ὕφος ὁ κ. Ὀδόλστων.

Ὁ κ. Ζερμάττ τὸν ἐπλησίασε.

— Τί; ρώτησε.

— Θὰ γυρίσωμε τώρ' ἀμέσως στὸ Φελσενχάϊμ κι' ἀπὸ κεῖ, σήμερα κι' ὅλα, θὰ ξεκινήσωμε πάλι γιὰ νὰ βροῦμε τὸν Τζάκ... Τὰ σκέφθηκα καλὰ ὅλ' αὐτά, ἀγαπητέ μου Ζερμάττ, ἔτσι πρέπει νὰ γίνῃ, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ δεχθῆς τὴν πρότασί μου.

Ναί! Θὰ ἀφιόνταν στὸν κ. Ὀδόλστων. Αὐτὸς μόνος διατηροῦσε ἀρκετὴ ψυχραιμία, ὥστε νὰ δώσῃ μιὰ σωστὴ συμβουλὴ καὶ δὲν εἶχαν παρὰ νὰ τὴν ἀκολουθήσουν τυφλά.

— Στὸ μέρος τοῦ δάσους ποὺ γειτονεύει μὲ τ' ἀκρογιάλι χάθηκε ὁ Τζάκ, εἶπε ὁ κ. Ὀδόλστων. Ἐκεῖ λοιπὸν πρέπει νὰ διευθυνθοῦμε πρῶτα-πρῶτα καὶ τὸ γρηγορώτερο... "Αν παίρναμε τὸ δρόμο πέρ' ἀπ' τὸ Φραγμό, θάργοποροῦσαμε πολύ... Ἂς μποῦμε στὴν πινάσσα... Ὁ ἄνεμος εἶναι εὐνοϊκὸς γιὰ νὰ περάσωμε τὸ Ἀνατολικὸ Ἀκρωτήρι, κι' ἀπὸ κεῖ ἡ πελαγήσια αὔρα θὰ μᾶς σπρώξῃ κατὰ μῆκος τῆς ἀκτῆς... "Αν φύγουμε ἀποψε, θὰ φθάσουμε στὸ ὁτόμιο τοῦ Μόντρος πρὶν ξημερώσῃ, θὰ τὸ περάσουμε καὶ θὰ πᾶμε νὰρἀξωμε στὸ μέρος ὅπου καταλήγει ἡ βουνοσειρά... Ἀπὸ κεῖ θὰ πάρωμε τὸ δάσος τῶν ἐλάτων καὶ θὰ βγοῦμε στὸ μέρος ὅπου χάθηκε ὁ Τζάκ... Ἔτσι, μὲ τὴν πινάσσα, θὰ κερδίσουμε δυὸ μέρες.

Ἡ πρότασι ἔγινε δεκτὴ χωρὶς συζήτησι. Ἀφοῦ παρουσίαζε τὸ πλεονέκτημα οἰκονομίας χρόνου, δὲν ἔπρεπε νὰ διστάσουν, οὔτε νὰ χάσουν καιρό, ἂν ἤθελαν νὰ ὀφεληθοῦν ἀπὸ τὸν ἄνεμο ποὺ θὰ τοὺς πήγαινε γρήγορα στὸ Ἀνατολικὸ Ἀκρωτήρι.

Οἱ δυὸ λοιπὸν οἰκογένειες μπῆκαν στ' ἀμάξι, ποὺ ἔτρεξε μὲ τόση ταχύτητα, ὥστε σὲ μιᾶμισι ὧρα ἐφθασε στὸ Φελσενχάϊμ.

Ἡ πρώτη τους δουλειὰ ἦταν νὰ ἑτοιμάσουν τὴν «Ἐλισάβετ» γιὰ ταξίδι πολλῶν ἡμερῶν. Στὸ ταξίδι αὐτὸ θὰ λάβαιναν μέρος ἡ κυρία Ζερμάττ, ἡ κυρία Ὀδόλστων κι' ἡ Ἄννα, ποὺ μὲ κανένα τρόπο βέβαια δὲ θάθελαν νὰ μείνουν στὸ Φελσενχάϊμ. Ὁ κ. Ζερμάττ οὔτε σκέφθηκε κἂν νὰ τοὺς τὸ προτείνῃ.

Τἀπόγευμα, ἀφοῦ ἐξασφαλίσθηκε ἡ διατροφὴ τῶν κατοικιδίων γιὰ μιὰ ἑβδομάδα, ἡ πινάσσα θὰ ξεκινοῦσε, ὅταν, μιὰ ξαφνικὴ κακοκαιρία τὴν ἠμπόδισε.

Γιατὶ κατὰ τὶς τρεῖς ὁ ἄνεμος ποὺ εἶχε πέσει ἀφοῦ γύρισε ἀνατολικός, ξαναστηκώθηκε μὲ μεγάλη δύναμι. Ὡστόσο καὶ πάλι, μολονότι ἡ θάλασσα ἀπέξω θάταν πολὺ τρικυμισμένη, ἡ «Ἐλισάβετ» δὲν θὰ ἐδίσταζε νὰ ρισκινδυνεύσῃ πέρ' ἀπὸ τὸ Ἀνατολικὸ Ἀκρωτήρι. Ἀλλὰ πῶς νὰ φθάσῃ ὡς ἐκεῖ μὲ τὰ ὁρμητικὰ ἐκεῖνα κύματα ποὺ ἔρχονταν ἀπὸ τὸ πέλαγος; Καὶ μόνο γιὰ νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ ὁρμητήριό της καὶ νὰ πάῃ ὡς τὸ νησάκι τοῦ Καρχαρία, θὰ εἶχε ἀνυπέρβλητες δυσκολίες.

"Ηταν ἀπελπιστικό!... Νὰ περιμένουν, νὰ χασομεροῦν, ἐνῷ ἀπὸ τὴν ἐλαχίστη ἀργοπορία μποροῦσε ἴσως νὰ πάθουν οἱ ἐρευνές τους... Κι' ἂν ὁ ἐνάντιος ἄνεμος ἐξακολουθοῦσε, ἂν οὔτε τὸ βράδυ, οὔτε τὴ νύχτα δὲν ἔπαυε ἡ τρικυμία, ἂν χειροτέρευε μάλιστα ὁ καιρός;...

— Καλὰ λοιπόν! εἶπε ὁ κ. Ὀδόλστων, ἀπαντῶντας στὶς ἐρωτήσεις αὐτὲς ποὺ ἦταν στὸ νοῦ ὁλωνῶν· ἂν δὲν μπορέσουμε διὰ ἠρᾶς... Μὲ τ' ἀμάξι ἀντὶ μὲ τὴν πινάσσα!... Ἂς τδχωμε ἑτοιμο νὰ ξαναπάρωμε τὸ δρόμο τοῦ Ἐμπερφουρτ.

Ἔκαμαν τὶς προετοιμασίες γι' αὐτὸ τὸ ἐνδεχόμενο. "Αν τὸ ταξίδι γινόταν μὲ ἀμάξι, ἔπρεπε νὰ διευθυνθοῦν πρὸς τὰ νοτιοανατολικά, γιὰ νὰ τριγυρίσουν τὸ δάσος τῶν ἐλάτων· γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ περάσῃ ἀμάξι, ἀπὸ τὸ μέρος τοὐλάχιστον ποὺ ὁ κ. Ὀδόλστων κι' ὁ Ἐρνέστος εἶχαν ἐξερευνήσει πρὶν ν' ἀνεβοῦν στὸ βουνό. Ἀπὸ κεῖ θὰ προσπαθοῦσαν νὰ φθάσουν στὴν ἀνατολικὴ ἄκρη τῆς λόχμης, δηλαδὴ στὸ σημεῖο ὅπου θάρριζε ἡ «Ἐλισσάβετ», ἂν μιὰ ἀλλαγὴ τοῦ καιροῦ τῆς συγχωροῦσε νὰ ταξιδέψῃ... Μόνο ποὺ θὰ εἶχαν ἀργοπορία τριανταέξῃ ὡρῶν· ἀλλὰ πῶς μποροῦσαν νὰ τὴν ἀποφύγουν;...

Ἡ ἐλπίδα μιᾶς ἀλλαγῆς καιροῦ δὲν πραγματοποιήθηκε. Ὁ ἄνεμος δὲν ἔπαψε νὰ φυσᾷ βορειοανατολικός, δυναμώνοντας ὁλοένα. Τὸ βράδυ, μεγάλα κύματα κτυποῦσαν τὴν ἀκρογιαλιὰ τοῦ Φελσενχάϊμ. Τὴ νύχτα θάταν βέβαια χειρότερα· καὶ μὲ τέτοιες συνθῆκες, τὸ σχέδιο τοῦ θαλασσινοῦ ταξιδιοῦ ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλειφθῆ.

Ὁ κ. Ὀδόλστων εἶπε νὰ ξεφορτωθοῦν τὰ τρόφιμα ἀπὸ τὴν πινάσσα καὶ νὰ φορτωθοῦν στ' ἁμάξι. Συγχρόνως ἐφρόντισαν γιὰ τοὺς βοναρούς καὶ γιὰ τὸν ὀναγρο, ὥστε νὰ εἶναι ἑτοιμοι νὰ ξεκινήσουν τὸ πρωΐ.

Ἡ κυρία Ζερμάττ ἔκλαιε διαρκῶς καὶ δὲν ἄνοιγε τὸ στόμα της παρὰ γιὰ ν' ἀναστενάξῃ ἢ νὰ προφέρῃ:

— Παιδί μου!... παιδάκι μου!

"Αξαφνα, κατὰ τὶς ὀκτώ, ὁ Τοῦρκος κι' ὁ Μπράουν ἄρχισαν νὰ δεικνοῦν σημεῖα ἀνησυχίας. Ὁ κ. Ὀδόλστων, ποὺ τοὺς παρατηροῦσε, μὲ μεγάλη του ἔκπληξι τοὺς εἶδε νὰ τρέχουν μπροστὰ στὴ στοὰ μέσ' ἀπὸ τὸ φράκτη. Ὁ Μπράουν προπάντων ἦταν ἀκρατήτος.

Ὕστερ' ἀπὸ δυὸ λεπτά, ἕνα μακρινὸ γαύγισμα ἀκούσθηκε ἀρκετὰ καθαρά.

— Ὁ Φάλμπ εἶναι! φώναξε ὁ Ἐρνέστος.

Ὁ Φάλμπ... ὁ σκύλος τοῦ Τζάκ!... Κι' ὁ Μπράουν κι' ὁ Φάλμπ τὸν ἐγνώρισαν ἀμέσως, γιατὶ τοῦ ἀποκρίθηκαν δυνατά.

Ὁ κ. κι' ἡ κυρία Ζερμάττ, ἡ κυρία Ὀδόλστων, ἡ Ἄννα, ὅλοι ὡρμησαν ἔξω ἀπὸ τὴ στοά...

Σχεδὸν τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Τζάκ παρουσιαζόταν στὴν ἐξώπορτα κι' ἔπεφτε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας του.

— Ναί... γλώτωσα, φώναξε, ἀλλὰ ἴσως ἕνας μεγάλος κίνδυνος μᾶς ἀπειλεῖ.

— Κίνδυνος; Τί κίνδυνος; ρώτησε ὁ κ. Ζερμάττ, τραβῶντας τὸ γυιό του καὶ σφιγγοντάς τον στὸ στῆθος του.

— Ἄγριοι, ἀποκρίθηκε ὁ Τζάκ, ἄγριοι ποὺ βγῆκαν στὸ νησί μας!

Οἱ δυὸ οἰκογένειες γύρισαν στὴν τραπεζαρία, μὲ τὴ καρδιὰ ξεχειλισμένη ἀπὸ χαρά, μ' ὅλη τὴν ἀνησυχαστικὴ εἴδησι ποὺ ἔφερε ὁ Τζάκ. Δὲν συλλογιζόνταν παρ' αὐτό: Ὁ Τζάκ ἐγύρισε!

Καὶ ὅμως μποροῦσαν νὰ φαντασθοῦν σοβαρώτερο πρᾶγμα; Ἄγριοι!

Ὁ Τζάκ ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας του.

"Ὡστε ὁ καπνὸς ἐκεῖνος ποὺ εἶχε διακρίνει ὁ κ. Ὀδόλστων, ὅταν ἡ πινάσσα εἶχε φόγει ἀπὸ τὸ ὁτόμιο τοῦ ποταμοῦ Μόντρος, καθὼς κι' ὅταν βρισκόταν στὴν κορυφὴ τοῦ κώνου Ζὰν-Ζερμάττ, ἦταν καπνὸς ἀπὸ κατασκήνωσι ἀγρίων στὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ἀκτῆς;

Ὁ Τζάκ ἦταν φόβιος ἀπὸ τὴν πεῖνα. Ἔκάθησε ἀμέσως στὸ τραπέζι μαζὶ μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους, κι' ἀφοῦ ἔφαγε καὶ συνῆλθε, τοὺς ἔκανε τὴν ἀκόλουθη διήγησι:

«Ἀγαπητοί μου γονεῖς, σᾶς ζητῶ συγχώρηση γιὰ τὴ λύπη ποὺ σας προξένησα. Ναί, παρασύρθηκα ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ πιάσω ἕνα μικρὸ ἐλέφαντα... Δὲν ἄκουσα οὔτε τὸν κ. Ὀδόλστων οὔτε τὸν Ἐρνέστο, ποὺ μὲ φώναζαν, κι' εἶναι θαῦμα πῶς γύρισα ἀπόψε σῶος καὶ ἀκέραιος!... Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ τρέλλα μου εἶχε τοὐλάχιστο τοῦτο τὸ καλό, ὅτι θὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ διοργανώσωμε μιὰ σοβαρὴ ἀμυνα γιὰ τὴν περίπτωσι ποὺ οἱ ἄγριοι αὐτοί θὰ προχωροῦσαν ὡς τὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας καὶ θ' ἀνακαλύπταν τὸ Φελσενχάϊμ...

»Βρίθηκα λοιπὸν γωμένος στὸ πυκνὸ μέρος τοῦ δάσους τῶν ἐλάτων, ἀκολουθῶντας τοὺς τρεῖς ἐλέφαντες, χωρὶς νὰ ἔξρω καλά, τὸ ὁμολογῶ, πῶς θὰ κατάφερνα νὰ πιάσω τὸ μικρότερο. Ὁ πατέρας κι' ἡ μητέρα περπατοῦσαν ἥσυχα, ἀνοίγοντας δρόμο μέσα στοὺς θάμνους, καὶ δὲν ἔβλεπαν πῶς τοὺς ἀκολουθοῦσα. Ἀλήθεια, κρυβόμουνα ὅσο μποροῦσα γιὰ νὰ μὴ μὲ ἴδοῦν καὶ πήγαινα, χωρὶς νὰ ἐξετάζω πρὸς ποῖα διεύθυνσι μᾶς τραβοῦσαν· μὲ τὸ Φάλμπ, ὄχι λιγότερο τρελλὸ ἀπὸ μένα, οὔτε πῶς θὰ κατάφερνα νὰ γυρίσω. Μιὰ ἀκατανίκητη δύναμι μ' ἔσπρωχνε μπροστὰ κι' ἐξακολουθοῦσα ν' ἀπομακρύνομαι δυὸ ὧρες, τοῦ κάκου ζητῶντας τρόπο νὰ ξεμοναγιάσω τὸ χαριτωμένο ἐκεῖνο ἐλεφαντόπουλο...

»Πραγματικῶς, ἂν ἐπιχειροῦσα νὰ σκοτώσω τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα, πόσες σφαῖρες θὰ μοῦ χρειαζόταν ὡς ποὺ νὰ τὸ κατορθώσω; Καὶ τὸ μόνο ἀποτέλεσμα δὲν θὰ ἦταν ἴσως νὰ ἐξαγριώσω τὰ δυὸ ζῷα ἐναντίον μου;

»Ὡστόσο χωνόμουν ὁλοένα βαθύτερα στὸ δάσος, μὴ λογαριάζοντας οὔτε τὸ χρόνο ποὺ περνοῦσε, οὔτε τὴν ἀπόστασι ποὺ μὲ χώριζε ἀπὸ τοὺς συντρόφους μου, οὔτε τὶς δυσκολίες ποὺ θ' ἀπαντοῦσα γιὰ νὰ τοὺς ξαναβρῶ, οὔτε, — κι' ἂς μὴ μοῦ παραθυμώσουν, — τὴν ἀνησυχία ποὺ θὰ τοὺς προξενοῦσε ἡ ἐξαφάνισί μου.

»Λογαριάζω πῶς θὰ εἶχα κάνει ἔτσι δυὸ ὁλόκληρες λεύγες πρὸς τ' ἀνατολικά, χωρὶς νὰ κατορθώσω τίποτα. Ἀλλὰ μὲ τὴ συναίσθησι τῆς θέσεώς μου, ἡ φρόνησι μοῦ ἦρθε... λίγο ἀργά. Κι' ἐπειδὴ τὰ τρία ζῷα δὲν ἔδειχναν καμμιὰ πρόθεσι νὰ σταματήσουν, σκέφθηκα ὅτι τὸ καλύτερο ἦταν νὰ γυρίσω πίσω.

»"Ηταν τέσσερις, ἀπάνω-κάτω, ἡ ὧρα. Γύρω μου τὰ δένδρα, ἀραιότερα, ἄφιναν μεταξύ τους μεγάλα κενά.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΣΤΗΛΗ τοῦ Γιατροῦ

Ὁ στομαχικὸς πυρετὸς

Τὰ δύο προηγούμενα ἄρθρα μας γιὰ τὸν τύφο, μᾶς ἔδωσαν ἀφορμὴ νὰ ἀσχοληθοῦμε μὲ ἕνα θέμα ἀρκετὰ ἐνδιαφέρον, διότι γίνεται συχνὰ αἰτία πολλῶν παρεξηγήσεων μεταξὺ ἰατρῶν καὶ συγγενῶν τοῦ ἀσθενοῦς νέου ἢ παιδιοῦ, ὀχὶ δὲ σπανίως αἰτία μεγάλων κινδύνων γιὰ τὸν ἄρρωστο. Συχνότατα καὶ ἴδιως κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ θέρους ἀκοῦμε τὴ διάγνωσι, στομαχικὸς πυρετός, γαστρικὸς πυρετός, κοιλιακὰ καὶ πολλὲς ἄλλες ἀκόμη παρεμφερεῖς ὀνομασίες, οἱ ὁποῖες τὶς περισσότερες φορὲς λέγονται ἢ ἐξ ἀγνοίας τῶν πραγμάτων ἀπὸ ἀφορισμένους ἰατροὺς ἢ διὰ νὰ καλυφθῆ ἀκοπίμως μιὰ ἀρρώστεια, τὴν ὁποίαν δὲν θέλουν νὰ μάθῃ ὁ ἄρρωστος ἢ καὶ οἱ συγγενεῖς του. Ἐπειδὴ ὅμως συνηντέρα λέγονται ἀπὸ ἄγνοια, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἐξάντλησιν ἐκ τῆς μεγάλης διαίτης καὶ ἐκείθεν τὴν ἐμφάνισιν μιᾶς ἐπικινδύνου ἀσθενείας, ὅπως τῆς ἀδινοπαθείας ἢ τῆς φυματιώσεως, διὰ τοῦτο ἀναγκάζομαι μὲ κίνδυνο νὰ γίνω κακὸς μὲ πολλοὺς συναδέλφους, εἰς τὸ στόμα τῶν ὁποίων εἶναι πάντοτε ἑτοιμος ἡ λέξις «Γιατρικά» καὶ εἰς τοὺς ὁποίους ἀσκῶ μοῦ δίδεται ἡ εὐκαιρία ἀποδεικνύω τὴν πλάνην των.

Δυστυχῶς ἡ ἰατρικὴ βρίσκεται σὲ χέρια ἀνθρώπων, ἐνῷ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι σὲ χέρια θεῶν, ἐφ' ὅσον καὶ ὁ ἄνθρωπος εἶναι θεῖον δημιούργημα καὶ ὡς ἐκ τούτου δυσερεύνητος εἰς τὰς πλείστας ζωικὰς του ἐκφάνσεις. Εἰς αὐτὸ κατὰ τὸ πλεῖστον ὀφείλεται ἡ διαφορὰ ἀντιλήψεων καὶ διαγνώσεων τῶν ἰατρῶν διὰ μίαν ἀσθένειαν, εἰς δευτερεύουσαν δὲ μοῖραν ἔρχεται ἡ ἀντίληψις καὶ ἡ μόρφωσις τοῦ ἰατροῦ. Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος ἦτο ἀνθρώπινον κατασκεύασμα, ὅπως τὸ αὐτοκίνητον, δὲν θὰ ὑπῆρχαν διχογνωμίαι καὶ δὲν θὰ ἤξευρε κανεὶς περισσότερα ἀπὸ τὸν ἄλλον, ἐφ' ὅσον ὅλοι μαζὶ θὰ ἐμανθάνομεν τὸν ἴδιον τρόπον ἐπισκευῆς ἢ θεραπείας, ἐφ' ὅσον καὶ αἱ μηχαναὶ αὐταὶ δὲν θὰ διέφερον μεταξύ των, ὅπως δὲν διαφέρουν τὰ αὐτοκίνητα τῆς αὐτῆς μάρκας. Ἂς μὴ ἐκπληττώμεθα λοιπὸν διὰ τὰς διχογνωμίας ἢ διαφωνίας τῶν ἰατρῶν, διότι μανθάνομεν ὅλοι τὰ ἴδια προκειμένου περὶ διαγνώσεως ἢ θεραπείας μιᾶς ἀσθενείας, ἀλλὰ ἡ ἀντίληψις διαφέρει τελείως ἀπὸ τὸν ἕνα ἰατρὸν μὲ τὸν ἄλλον. Ἐξ ἄλλου, καὶ τὸ σπουδαιότερον, διαφέρουν οἱ ἀσθενεῖς καὶ οἱ ἀσθένειες, τόσον ὥστε νὰ λέγωμεν, αὐτὸ εἶναι γνωστὸν καὶ εἰς τοὺς μὴ ἰατροὺς, ὅτι δὲν ὑπάρχουν ἀρρώστειες ἀλλὰ ἄρρωστοι. Ἔχομεν π.χ. 10 ἀσθενεῖς ἀπὸ τύφο τῆς αὐτῆς ἡλικίας καὶ κανένας δὲν παρουσιάζει τὰ αὐτὰ μὲ τὸν ἄλλον συμπτώματα, οὔτε εἰς τὴν εἴσοδόν, οὔτε κατὰ τὴν πορείαν τῆς νόσου.

Ἔπειτα ἕνα παιδὶ παρουσιάζει ἐπὶ 3 ἡμέρες 40 πυρετὰ καὶ ὁ γιατρὸς ποὺ τὸ παρακολουθεῖ βλέπει μιὰ ἀμυγδαλίτιδα, ποὺ δικαιολογεῖ ἀξιόλογα τὸν πυρετὸ αὐτόν, ἀλλὰ ὁ πυρετὸς ἐπιμένει καὶ τὴν τετάρτην ἡμέραν οἱ γονεῖς ἀνησυχοῦντες καλοῦν ἄλλον ἰατρόν, συνήθως, αὐτὸ εἶναι καίριστον καὶ ἴδιως γιὰ τὸν ἄρρωστον, κρυφὰ ἀπὸ τὸν πρῶτον ἰατρόν.

Ὁ νέος, τυχερώτερος ἀπὸ τὸν πρῶτον, ἐκτὸς τῆς ἀμυγδαλίτιδος ἀκούει καὶ πνευμονίαν καὶ τοῦτο διότι σχεδὸν πάντοτε ἡ πνευμονία δὲν ἀκούγεται τὶς πρώτες ἡμέρες.

Τώρα καταλαβαίνετε ὅλοι τὰ παρεπόμενα, ὅλη ἡ μῆνις πίπτει ἐπὶ τοῦ πρώτου ἰατροῦ, ἐφ' ὅσον ὁ δεύτερος δὲν φέρθη τίμια καὶ δὲν δικαιολογήσῃ ἀπολύτως τὸν συνάδελφόν του. Παρόμοια συμβαίνουν μὲ τὰ πιὸ πολλὰ νοσήματα, ποὺ μᾶς κάνουν αὐγνότατα νὰ ὑποψιόμεθα περισσότερο ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς τοῦ ἀρρώστου, οἱ ὁποῖοι, ὄχι ὅλοι βέβαια, νομίζουν ὅτι δὲν μᾶς κατέγεται καφφί. Ἀπὸ τὶς διαφάνειες αὐτὲς καὶ ἀπὸ τὶς μεγάλες δυσκολίες ποὺ συναντᾶμε τακτικὰ στὴν ἐξάσκησι τοῦ ἀγάπου ἐπαγγέλματός μας, προέρχεται ἡ ἐντύπωσις τοῦ κόσμου ὅτι ἡ παθολογία εἶναι πολὺ πάσο, ἐνῷ ἡ χειρουργικὴ ἔχει προχωρήσει. Εἶναι κι' αὐτὸ μιὰ πλάνη, διότι ἡ παθολογία εἶναι ἡ ἰατρική, ἡ πρανματικὴ ἰατρική, ὅπως μᾶς τὴν ἐδίδαξεν ὁ θεῖος Ἱπποκράτης καὶ ὅπως ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διδαγμάτων ἐκείνου, ἡμεῖς μὲ τὰς πενιχρὰς μας δυνάμεις τὴν προσαγαγαμε σὲ σημεῖο ὥστε αἱ σημεριναὶ της πρόοδοι νὰ θαυμάζωνται ἀπὸ πάντας. Ἡ διάγνωσις τοῦ τόφου ἢ τῆς ἐλονοσίας ἢ τῆς φυματιώσεως ἢ ἡ ἀνακάλυψις τῆς ἰνσουλίνης διὰ τὸν διαβήτην καὶ τοῦ ὁροῦ διὰ τὴν διφθερίτιδα, δὲν παραδέλονται μὲ ὅλας τὰς μεγάλας προόδους τῆς χειρουργικῆς — ἐπιστήμης καθαρῶς πρακτικῆς — καὶ τῶν ἄλλων κλάδων τῆς ἰατρικῆς. Καὶ μόνον ἡ ἐμπνευσις ἢ ἡ προσπάθεια τοῦ ἐπιστήμονος, ὥστε νὰ προσπαθῇ τὰ κατανοήσῃ τὰς θείας βουλάς, δηλ. τὴν λειτουργίαν τῶν πολυπλόκων ὀργάνων τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι ἀσκετὸν νὰ θαυμάζεται ἴσως καὶ ἀπὸ τὸν Θεὸν ἀκόμα.

Ἀλλὰ παρεσύρθημεν καὶ ἐφλυαρήσαμεν πολὺ καὶ ἴσως ἄνευ λόγου, ὡς νὰ ἐθίγθημεν. Καὶ σὲ τοῦτο δὲν πταίει οὐδεὶς ἐκ τῶν νεαρῶν ἀναγνωστῶν μας, ἀλλ' ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἐπειδὴ δὲ ἡ στήλη μας εἶναι περιωρισμένη, θὰ μοῦ ἐπιτρέψουν, αὐτὰ ποὺ ἔπρεπε νὰ ποῦμε σήμερον, νὰ τὰ ποῦμε εἰς τὸ προσεχές μὲ τὴν ὑπόσχεσιν νὰ περιορισθῶμεν εἰς τὸ θέμα μας.

Γ. Μπαμπούρης
Παιδίατρος

Ἡ πυρίτις

Δὲν εἶναι γνωστὸς ὁ ἐφευρέτης τῆς πυρίτιδος. Ἐπρεπε νὰ ἐξαφανισθῆ ὅμως διὰ νὰ μὴ ἀπὸ τοὺς ἀπείρους ποὺ πεθαίνουν ἀπὸ αὐτήν, καὶ οἱ Ἄραβες τῆς Ἀφρικῆς ἀνακαλύψουν πολὺ πολλοὺς τῆς ὑπολοιπόν, ἀνεβάσεις. Οἱ Ἀνατολικοί, ποὺ ἔδοκιμαν τὴν ἐφεύρεσή των ἀπὸ ἀρχαιότατα, μὲ ἀνθίσματα ἀπὸ Ἀνατολικοὺς ἔτος, ἐν-γρὶ 1000. Τώρα πάλι τὸ ἀπὸ παρεμβάλλοντας νέφος. Ἡ πυρίτις ἔγινε πυρίτις, εἶναι ἀγνωστον. Ἐπάνω ἀπὸ ἀπόμα αὐτὸ κανένας ἱστορικός δὲν μπόρεσε νὰ μ�ς διαφωτίσῃ. Ἕνας ὅμως ποὺ ξέρουμε κάτι μὲ βεβαιότητα, ἀκόμα ἀκριβῶς τὴν ἐποχή, εἶναι ὅτι ὁ Σουλτάνος τοῦ Μαρόκου Ἀμπού Ἰουσούφ ἔκανε τὸ 1273 μεταγραφὴ ἀπὸ τὸν πρῶτον πυρίτιδος γιὰ νὰ διαφωτίσῃ μ' ἕνα πο-

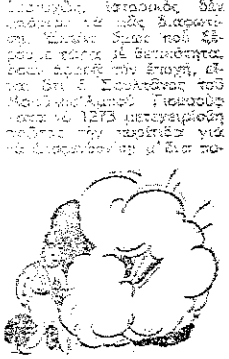

λεμικὸ βιβλίο ἀπὸ ἀρχαιότατα κατὰ τῶν κατοίκων τῆς πόλεως Σ' νιβίλιαρα ποὺ πολεμοῦσε.

Στὴν Εὐρώπη, ἡ συνταγὴ τῆς πυρίτιδος ἔφθασε πολὺ τὸ 1220 ὁ Μάρκος Πιράκους καὶ ταυτοχρόνως σχεδὸν ὁ Ρότζερ Μπάκον, ὁ πλούσιος ποὺ κάνει φεφάτων καὶ ὁ ἀπαρέτης αὐτῆς. Ἀλλὰ δὲν ἔκαμε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τὴν πάρῃ ἀπὸ τοὺς Ἄραβες. Τὴν ἐφεύρεσι τῆς πυρίτιδος τὴν ἀπέδωσαν κάποτε στὸ μοναχὸ Μπερθόλδ Σβάρτς. Κι' αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι ἀκριβές. Ὁ Σβάρτς ἀπόμησε τὸν τρόπο τῆς χυτείας πυροβόλου ἀπὸ ὀρείχαλκο τὸ 1337.

Κάποιες λοιπὸν δὲν εἶναι ἀποκλειστικὸς ἐφευρέτης τῆς πυρίτιδος καὶ, ἀκριβέστερον, ὅλοι εἶναι ἐφευρέτες της. Δηλαδὴ, ὅπως καὶ τὸ πλοῖο ἢ ἡ ἀμαξα, τῶν ὁποίων ἦτο ἀποθεμὴ ἡ ἀνάγκη, ἔτσι καὶ τὴν πυρίτιδα ἀνακαλύπτουν τὴν ἐπιφυλάσσουν οἱ πολεμικοὶ λαοὶ καὶ τὴν κατασκευάζουν καθένας μὲ τὸν τρόπο του.

Ἡ νοημοσύνη τῶν ζώων

ΕΝΣΤΙΚΤΟΝ Ἢ ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΟΣ;

Ἀφοῦ δὲν θὰ παρακολουθήσατε κανεμιὰ φορὰ σὲ κανένα θέατρο ποικιλιῶν μερικὰ ἐντυπωσιακὰ νούμερα, τὰ ὁποῖα ἐκτελοῦνται μὲ θαυμαστὴ ἀκριβείαν ἀπὸ ζῶα. Πολλὲς φορὲς θὰ ἐκπλήττεσθε καὶ σεῖς μὲ τὰς κλεκτογυμνάσεις ποὺ ἔκαμε τοῦ, τὰ ὁποῖα ἔχουν συγκεκριμένον νόημα καὶ δὲν ἐμπορεῖ — δὲν ἠμπορεῖ μὲ τὸ φαντασθοῦμε αὐτό, πῶς ἄλλο παρὰ διδαχθῆκαν ἀπὸ τὴν ψυχολογία τοῦ μόνον ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸ φυσικὸν βασίλειον ἔχει τὸ προνόμιον ἀπὸ ὅλα τὰ ζῶα νὰ διαφέρῃ κατὰ τοῦτο. Ὅτι εἶναι ἀδύνατον λογικῶς νὰ εἶναι πράγματα τὰ ὁποῖα τὰ ζῶα ἔχουν μάθει νὰ ἐκτελοῦν, χωρὶς ὅμως νὰ κατανοοῦν τὴν σημασίαν των.

Ἔχουν λ. χ. τὸ παράδειγμα τοῦ σκύλου, ὁ ὁποῖος θέλοντας νὰ ἔνῃ ἀπὸ τὸ σπίτι, ἀρχίζει νὰ γαυγίζῃ καὶ νὰ τρέχῃ ἀπὸ τὴν χαρά του, ὅταν βλέπῃ τὸν κύριό του νὰ παίρνῃ τὸ καπέλλο του καὶ νὰ κατευθύνεται στὴν ἔξοδο.

Ἐπίσης στὴς Ἰνδίας καὶ στὴν Ἀφρικὴ, ὅπου χρησιμοποιοῦνται ἀφρίτατα οἱ ἐλέφαντες σὲ διαφόρους ἐργασίας μαζὶ μὲ τοὺς ἐργάτας, ἔχει παρατηρηθῆ ὅτι τὰ ἄγαθὰ αὐτὰ παχύδερμα γνωρίζουν ἀπακριβῶς τὶς ὧρες τῆς διακοπῆς τῆς ἐργασίας καλλίτερα καὶ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους.

Εἰς τὰ διάφορα ἑταιρικὰ παρουσιάζονται ζῶα, τὰ ὁ-

ποῖα μὲ τὴν καθοδήγησι τῶν γυμνασιάρχων τους ἐκτελοῦν, μπροστὰ στὰ ἐκπληκτικὰ μάτια τῶν θεατῶν, προσθέσεις, ἀφαιρέσεις καὶ πολλαπλασιασμοὺς.

Ἀναφέρεται λ. χ. τὸ παράδειγμα ἑνὸς γυμνασμένου φλώρου, πρὸς τὸν ὁ ὁποῖον ὁ κύριός του ἔδιδεν εἰς ἑκάστην παράστασιν ἀπὸ τέσσαρα σκοινάκια. Ἐὰν ὁ κύριός του τοῦ ἔδιδε μόνον δύο ἢ τρία, ὁ φλώρος ἔδειχνε καταφανῆ ἀνησυχίαν καὶ παρακολουθοῦσε τὸν κύριόν του, μέχρις ὅτου θὰ τοῦ ἔδιδε καὶ τὸν τέταρτον σκοίνακα. Τότε φαίνεται ὅτι ἡσυχάζε.

Ἀλλὰ πράγματι, λοιπόν, ὁ φλώρος διέκρινε τοὺς ἀριθμοὺς 2 καὶ 3 ἀπὸ τὸ 4;

Στὰ ἐρωτήματα αὐτὰ ὁ Γερμανὸς Χέρμπερτ Πάπτς, ὁ ὁποῖος ἔγραφε εἰδικὴ μελέτη περὶ τῆς νοημοσύνης ἢ τῆς λογικῆς τῶν ζώων, δίνει ἀρνητικὴς ἀπαντήσεις.

Ἐπιπλέον βέβαια ἀξίζει κανένας νὰ ἀναφερῇ μίαν ἐξαιρετικὴν περίπτωσιν τέτοιας δρασεως ἑνὸς ἄλογου ποὺ εἶχεν ἀνατεθῆ κυριολεκτικῶς πρὸ ὀλίγων ἑκατὸν χρόνων ὁλόκληρον τὴν Εὐρώπην.

Ὁ κύριός του, ἕνας Ὀλγκαρέζος, τὸ ἐπεδείκνυε εἰς τὰ διάφορα θέατρα ποικιλιῶν, ὅπου ἐκτελοῦσε δυσκολώτατες ἀριθμητικὲς πράξεις, εἰδικὰ δηλ. εἰς τετραγωνικὲς ρίζες ἀριθμῶν, ἐκπολλαπλασιάζει ἀριθμοὺς εἰς τὸ τετράγωνον, εἰς τὸν κύβον καὶ εἰς ἀνωτέρας ἀκόμη δυνάμεις. Τὰς ἀπαντήσεις τὰς ἔδιδε τὸ θαυμαστὸν αὐτὸ ζῶον μὲ κτυπήματα τοῦ ποδιοῦ του.

Τὸ σύνημα τὸ ἔλυσε τότε ὁ περίφημος ἐκκλεσιαστικὸς Ἀφούγκστ. Τὴν λύσιν αὐτὴν ἀναφέρει ὁ κ. Πάπτς ὡς ἑξῆς: "Ὅταν τὸ ἄλογο ἔκτυπόδιε τὸν ἀριθμό, ὁ ὁποῖος ἀντιπαρεκρίνετο πρὸς τὴν λύσιν τοῦ μαθηματικοῦ προβλήματος, ὁ ἐκγυμνασιὴς τοῦ ἔκαμνε ἔνα ἀνεπαίσθητον ὁλοκαθόλου νόημα, τὸ ὁποῖον ἀντελαμβάνετο τὸ ἄλογον ἐκεῖνο ἀλογο.

Τὸ πλέον ὅμως περίεργον εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν εἶναι, κατὰ τὴν θεωρίαν ἀπόπατε τοῦ ψυχολόγου Προύγκστ, ὅτι ὁ ἐκγυμνασιὴς ἔδιδε τὸ κριτὸ αὐτὸ νόημα ...χωρὶς ὁ ἴδιος νὰ τὸ καταλάβῃ!! Ἀσυναισθήτως, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἀς θὰ ἀντιδράσεις καὶ αὐτὸς ἀνέργειαν, ἔκαμνε μίαν κίνησιν τῆς κεφαλῆς, μόλις τὸ ποδὶ τοῦ ἄλογου ἐκτυπόδιε τὸν σωστὸν ἀριθμόν, τὴν ὁποίαν ὅμως κίνησιν τὸ ἀκοιθάμματο αὐτὸ ζῶον «ἀντελαμβάνετο καὶ ἐσταματοῦσε τὸ κτύπημα. Ἐνῶ ὁ ἴδιος ὁ ἐκγυμνασιὴς τοῦ δὲν εἶχε συνείδησιν τῆς πράξεως, τῆς κινήσεως δηλαδὴ, τὴν ὁποίαν ἔκτελοῦσε.

Μ' ΕΝΑ ΣΚΙΤΣΟ ΚΑΙ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Οἱ κάτοικοι τοῦ Κάνσας κατασκεύασαν ἐκπληκτικὸν χιλιόγραμμο ἡτοι 750 ὀκάδες ψω μυῆ μέσα σὲ ἕνα λεπτὸ τῆς ὥρας.

Γιὰ νὰ ζῇ ἕνας ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκην, κατὰ μέσον ὅρον, δύο χιλιογράμμων νερὸ ἡμερησίως, τέλος δηλ. τὴς 1½ ὀκάς.

Ὅταν σκοτώθη-κε τοῦ θεῖτε γαρεπῶνα βγάζον-τας τὴ γλῶσσα τους ἔξω ἀπὸ τὸ στόμα.

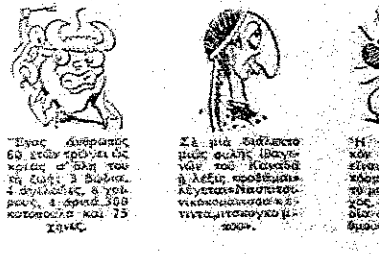

Ἕνας ἄνθρωπος 60 χρόνων τρώει ὀκ κρέας α' ὅλη του τὴ ζωή: 3 βόδια, 4 ἀγελάδες, 8 χοιρους, 4 ἀρνιά, 300 κοτόπουλα καὶ 75 χήνες.

Σὲ μιὰ διάλεκτο μιᾶς φυλῆς ἔβρισκαν ἕνα τὸ Κοινοβουλὴ ἢ λέξις ἀποθέματα λέγεται «Πάστοτε νικοκυρεμένος κ' ἐκτεταμένος».

Ἡ φύλις Ὀλέρ-κόν τῆς Σιβηρίας εἶναι τὸ μέρος ποὺ κλίμα καὶ κάνει τὸ μεγαλύτερο χρέος. Ἡ θερμοκρασία δὲν φθάνει τὰ βαθμοκρατοῦ μηδενὸς.

Τὸ μνημόσυνον τῶν δασῶν

ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΦΙΛΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 1

Πολὺ λίγοι ἄνθρωποι συμπαθοῦν τὸ γένος τῶν μυρμηκῶν. Κι' ὅμως νὰ μὴ ἔχουν ἄδικο. Ἂν ἐξαιρέσῃ κανεὶς μερικὰ ἀποτελέσματα ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρουν ἀπὸ ἀγαλὸ ὁ λα θοῦνταν μὲ τοὺς δικαίους τοῦ μόνους, δὲν βρίσκει κανεὶς ὁ αὐτὸ τίποτε φίλο παρὰ ἐξαιρέσεσι καὶ κακίες. Ἐκ πρώτης ὄψεως θὰ λάβετε δὲν ἔχουν τίποτε τὸ ἐλκυστικό: τὸ γουδοφρὶ τοῦ, τὸ δογματικό τοῦ, ἡ ἀπόλυτη τάξις καὶ ἡ συστηματικὴ ἀγάπη τοῦ πρὸς τὴν... ἀναρχία τῶν δὲν εἶναι βέβαια ἐφάμιλλα τοῦ μποροῦν νὰ ἐμπιστευθοῦν φιλικὲς γειτονικὲς σχέσεις μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ μυρμηκιοῦ. Κάτω ἀπὸ ἀπόψεις ἀφοῦ νὰ τὸ ἐλέγχουν μὲ κάκο μετ' τοῦ ἀνεκτὸ νὰ χαμε τὸ ἀπόθεμα τὸ ἔλεγχον μόνο τὸ ἀμφίβολο καὶ συπιαθητικὸ μέρος τῆς ἐνεργητικότητος τοῦ.

Ἀπὸ ἄμμος δὲν ἐμπορεῖ καθόλου νὰ μερικὰ ἀπὸ ψυμμηκῶν νὰ κρίνουν ἕνα πολὺ εὐφυεστερὸ ἀπὸ ἀπὸ ἀνωνυμία τῆς εἴδους.

"Ἕνα ἀπὸ αὐτὰ εἶναι καὶ τὸ χωρὶς ὑπόσεμβα μυρμηκι τοῦ δασοῦς, κάποιας δὲ τῶν ἐλατοδασῶν, ὅπου τὸ εἶδος αὐτὸ κάνει ἀδιαφορία φτωχὸς θάλος. Τὸ εἶδος ὅμως αὐτὸ μὴν μυρμηκῶν, ποὺ ὠνομάσθηκε ἀπὸ τὸν Λίνε «φορμίκα ρούφα», ἐχει ἐπιτυχεῖ ἀπὸ τοὺς δασοφύλακας νὰ ἀποκαλοῦν τοῦ δασοῦς.

Πρόκειται τὸ δὲ 4 ἑκατομμύρια τῶν ἀτόμων τῶν ἀποκαλεῖ τὴν τρόφιμοι κόπτεται.

Ὁ Ρόμπερ Σπρατέρ, γιατρὸς ἐθνολογὸς ἀνθρωπολόγος ποὺ ἐξ ἐπαγγελμάτος καὶ ἀπὸ ρωμαϊκοῦ ἀνθρώπου, ἀνάλυσε τὴν ἀφορμὴ τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἐκεῖνο τὸν βλέφαρο ἐνὸς μικρὸ ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν λίγο ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν μεγάλου ἔργου κόσμου ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν τοῦ

Κοσμᾶς Μπούφος τοῦ Ἀθανασίου

ΕΝΑΣ ΑΣΗΜΑΝΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΑΚΟΣ ΜΕ ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ

Ὅσο ἀντιπαθοῦσε τὴν ἀριθμητική ὁ Κοσμᾶς, τόσο λάτρευε τὴ Μυθολογία. Ἡ ψυχή του, ποὺ ἐπλανᾶτο κάπου ἀπὸ τὸ βάρος τῆς στήλης τῆς... προσδεσεώς, εἰσέρχεται ἀπέραντη ἀγαλλίαση ὅταν ὁ κ. Ἰάκωβος Περλιπὲς ἐξιστοροῦσε τὰ κατορθώματα τῶν διαφόρων μυθολογικῶν ἡρώων.

Στὴν ἀρχὴ τὰ πράγματα τὰ ἔβρισκε φοβερὰ ὑπερβολικὰ καὶ ἄξια ἰδιαίτερας ... ἀποδοκιμασίας. Συγκεκριμένως, ὅταν ὁ κ. Ἰάκωβος Περλιπὲς ἀπεκάλυψε στοὺς μικροσκοπικοὺς μαθητάς του ὅτι ὁ Ἡρακλῆς, ὅταν ἦταν βρέφος, κατόρθωσε νὰ πνίξῃ δυὸ μεγάλα φίδια, ὁ Κοσμᾶς ...ἔβαλε τὶς φωνές:

—Ἀ, κά, κά!

—Τί συμβαίνει; ρώτησε μὲ ἀφκερὴ δόση ταραχῆς ὁ κ. Περλιπὲς.

—Σωρὲ σαι ὅτι ...ἄλλοῦ αὐτά, κὺρ δάσκαλε!

—Πῶς; Τί;

—Ἄλλοῦ αὐτά, λέω! Γίνεται ποτὲ ἕνα μωρὸ νὰ πνίξῃ φίδια;

—Σιωπή!

—Ἐγὼ σωπαίνω, ἀλλὰ τὰ φίδια δὲν πνίγονται ...

Σιγὰ - σιγά, ὅμως, συνήθισε. Κ' ἔχει μόνο συνήθισε, ἀλλὰ ἐφτασε νὰ βρίσκῃ τὴ Μυθολογία τὸ πιὸ καλό, τὸ πιὸ εὐχάριστο, τὸ πιὸ ...ἀληθινὸ μάθημα. Ὁ Ἡρακλῆς ἔπαψε νὰ εἶναι γι' αὐτὸν ἀπρόσιτος καὶ μυστηριώδης κ' ἔγινε ... φίλος του! Ὁ Κοσμᾶς ἐβεβαίωνε ὅτι πολλὲς φορὲς ὁ περίφημος ἐκεῖνος ἥρως ἐπήγαινε

Ὁ γάιδαρος ἄρχισε νὰ κλωτσᾷ μὲ ἀπόγνωση.

τὴν ἄρα ποὺ κοιμόταν καὶ τὸν ἔπαιρνε γιὰ νὰ τὸν... βοηθῇ σὲ κάτι καταπόργια κατορθώματά του.

Μὲ ἰδιαιτέρα ὑπερηφάνεια, μάλιστα, ὁ Κοσμᾶς ἀνέφερε στοὺς φίλους του, ὅτι μιὰ φορὰ γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν Ἡρακλῆ νὰ περάσῃ ἀπὸ

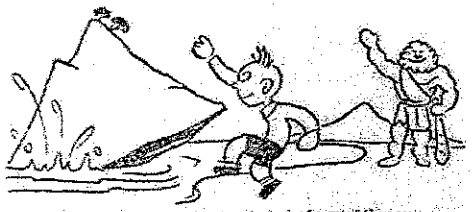

Σήκωσε ἕνα ὁλόκληρο βουνὸ καὶ τὸ πέταξε στὴ θάλασσα...

κάποιο ὑψηλό, σήκωσε ἕνα ὁλόκληρο βουνὸ καὶ τὸ πέταξε στὴ θάλασσα! Ὁ Ἡρακλῆς τὸν εὐχαρίστησε θερμὰ γι' αὐτὸ καὶ τοῦ ὑποσχέθηκε νὰ μὴν ξεφεύγῃ ἀπὸ κοντά του. Ὅταν, ὅμως, ὁ Κοσμᾶς ξύπνησε, ὁ ἥρως εἶχε καὶ καλὰ ἐξαφανισθῆ!

Ὡστόσο δὲν διαλύθηκε ἡ περιφέρεια αὐτὴ φιλία ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο. Χρειάστηκε νὰ πέσῃ ὁ Κοσμᾶς κάτι σοβαρώτερο. Τὸ ἑξῆς:

Μιὰ ἡμέρα, ὁ πατέρας του ἔκανε λόγο γιὰ τὸ καθάρισμα τοῦ σταύλου, ποὺ βρίσκεται στὸ ὑπόγειο τοῦ σπιτιοῦ.

—Πρέπει νὰ φωνάξουμε ἕναν ἐργάτη γιὰ τὸν καθαρισμό, εἶπε ὁ Ἀθανάσιος Μπούφος τοῦ Κοσμᾶ στὴν γυναῖκα του.

—Νὰ φωνάξουμε, εἶπεν ἐκείνη.

—Πότε;

—Τὴ Δευτέρα ποὺ μᾶς ἔρχεται.

Ἡ κουβέντα σταμάτησε ἐδῶ. Τὸ μυαλό, ὅμως, τοῦ Κοσμᾶ, ἄρχισε νὰ δουλεύῃ ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα. Εἶχε ὑπ' ὄψει του ὅτι ὁ φίλος του — γιὰ τὸν Ἡρακλῆ πρόκειται — δὲν φώναξε κανέναν ἐργάτη γιὰ νὰ καθαρίσῃ τοὺς ἀπεράντους σταύλους τοῦ Αὐγείου. Γύρισε, ἀπλῶς, τὰ νερὰ δυὸ ποταμῶν κ' οἱ σταῦλοι καθαρίστηκαν στὸ λεπτό.

Δὲν μποροῦσε τάχα νὰ πράξῃ, ὁ Κοσμᾶς, τόσο τὸ ἔβρισκε περισσότερο φυσικὸ καὶ βολικό. Δὲν εἶχε παρὰ νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ σχέδιο, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιτυχία φαντάζεται ἀπολύτως ἐξησφαλισμένη. Ἡ μόνη δυσκολία ἦταν πῶς δὲν ἔπρεπε κατὰ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ σχεδίου νὰ βρίσκωνται στὸ σπίτι ὁ πατέρας κ' ἡ μητέρα του. Αὐτοὶ ἔπρεπε νὰ δοῦν τὸ κατόρθωμα τοῦ γιοῦ τους τελειωμένο, γιὰ νὰ τοῦ δώσουν τὰ καταλληλα συγχαρητήρια καὶ τὸ σχετικὸ μπονταμά.

Εὐτυχῶς, κ' αὐτὴ ἡ δυσκολία βρέθηκε τρόπος νὰ ἐξασφαλισθῆ. Τὸ Σάββατο τὸ πρωὶ ὁ Ἀθανάσιος Μπούφος τοῦ Κοσμᾶ, συνοδευόμενος ἀπὸ τὴ γυναῖκα του, ἐπῆγε ἀπὸ Βόλο γ' ἀγορόσῃ μερικὰ πράγματα.

Ἔτσι ὁ μικρὸς μας ἥρως βρῆκε ἐντελῶς ἐλεύθερο πεδίον δράσεως ὁ,τι δηλαδὴ ζητοῦσε...

* * *

Μὲ τὸ πρῶτο νερὸ ποὺ ἔπεσε στὸν ὑπόγειο σταῦλο οἱ πέντε κατοίκες τὸ ὄγκω πρόβατα καὶ ὁ γάιδαρος, ποὺ βρίσκονταν ἐκεῖ μέσα, σηκώθηκαν ἀπὸ πάνω. Σιγὰ σιγὰ τὰ νερὰ ἀγκάλιασαν τὰ πρόβατα καὶ τέλος ὁ γάιδαρος, ἀφοῦ ἐξυπνότερος ἀπὸ τὰ ἄλλα ζῶα ποὺ ἦταν μαζί του, ρίχτηκε στὴν κλειστὴ πόρτα κ' ἄρχισε νὰ τὴν κλωτσῇ μὲ ἀπόγνωση. Λίγο ἀργότερα τὰ πρόβατα καὶ οἱ κατοικίες ἔδεσε νὰ ἀντιληφθοῦν τὸν ὄγκον κίνδυνον ποὺ ἀπειλοῦσε τὴ ζωή τους καὶ νὰ ἀρχίσουν νὰ βελάζουν κατὰ τρόπον ἀπεριγράπτως ἀπελπιστικόν.

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ Κοσμᾶς, ξαπλωμένος ἐπάνω σὲ κάτι χόρτα, περίμενε μὲ ὑπομονὴ τὸ τέλος τῆς προσπαθείας του. Εὐτυχῶς, τὸ τέλος αὐτὸ δὲν ἦρθε ποτέ. Ὁ Ἀθανάσιος Μπούφος τοῦ Κοσμᾶ γύρισε ἐγκαίρως καὶ κατόρθωσεν ἔπειτα ἀπὸ μεγάλες προσπάθειες νὰ γλυτώσῃ τὰ ζωντανά του, ἀπὸ βέβαιο πνιγμό. Ἐννοεῖται ὅτι χρειάστηκαν δεκαπλάσιοι ἔξοδοι γιὰ νὰ καθαριστῆ τώρα ὁ σταῦλος ἀπὸ τὰ νερὰ καὶ τὴν κοπριά...

* * *

Ὁ Κοσμᾶς πλήρωσε τὴν παρέχουν πρωτοφανῆ του μὲ ξύλο. Πολὺ ξύλο. Ἀντέκτυπο ξύλο. Καὶ τὸ ἔφαγε μὲ τὴν κεφαλίδησιν ὅτι εἶχε δίκιο. Πλήρες δίκιο. Ἀπόλυτο δίκιο.

Ὡς τώρα, ἀπὸ τὴν περιοδικὴν του αὐτὴν, ὁ φόβερος ξυλοδαρμὸς τὸν ἀπεξωρίσε ψυχικῶς ἀπὸ τὸ κεφάλι του τὸν Ἡρακλῆ, ὅπου κόμε μαζί του κάθε σχέση καὶ ὅταν ὁ κ. Περλιπὲς διηγόταν τώρα τοὺς ἄθλους του, ὁ Κοσμᾶς ἐφεβαιόνταν ἐλλῆξι. Τέλος, γιὰ νὰ ἀποκληρωθῆ ἡ ἐπιδεξιὰς αὐτῆς τῆς μεταστροφῆς, ὁ Κοσμᾶς δὲν ἔσκαιβε τὸν Ἡρακλῆ στὸν ὕπνο του. Καὶ γλύτωσε ἔτσι ἀπὸ πολλοὺς ἐνδεχομένους νέους ξυλοδαρμούς...

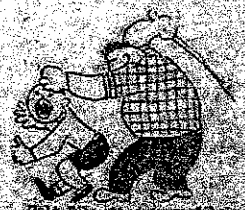

Πολὺ ξύλο. Ἀποτυπωτὸν ξύλο.

ΣΠΑΣΟΚΕΦΑΛΙΕΣ

Ἀκροστιχίς

Μὲ τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ὑποδεικνυομένων λέξεων συγκροτεῖται τὸ ὄνομα Βασιλέως τῆς ἀρχαίας Σπάρτης.

1) Χώρα τῆς Βαλκανικῆς Χερσονήσου, 2) Ποταμὸς τῆς Γερμανίας, 3) Νησιωτικὴ Ἑλληνικὴ πόλις, 4) Ἡ μητέρα τοῦ θρύλου καὶ τῆς Ἑλλάδος, 5) Βασιλεὺς τῆς ἀρχαίας Περσίας, 6) Ἀρχαῖος σατυρικὸς ποιητής, 7) Μέρος τοῦ λόγου, 8) Ὄρος τῆς Ἑλλάδος, 9) Ἀρχαῖος Ἕλλην τραγικὸς ποιητής.

Κ. Β. ΠΕΡΙΒΟΛΙΑΝΗΣ

Κρυπτογραφικὴ

123456789 10 11 12	— Ζῶον.
3456 12	— Ὀνομαστικὴ.
29232 12	— Ἄλφα.
1289 11 3	— Ἕβδομος ἀριθμός.
284 12	— Ἀρχαῖος ἥρως.
7283	— Πρόθεσις.
3456 12	— Ἄλφα.
93 12	— Φωνῆεν.

Ε. Ι. ΓΕΝΕΣΙΛΑΚΗΣ

Τριγωνο

	— Ἀρχαῖος ἥλιος.
	— Ἀλφάβητος.
	— Ἡμέρα ζῶου.
	— Ἐξοπτικὸν.
	— Ἐναρκτικὸς.
	— Σιωπῶνος.

Καὶ κάθετος τὸ ἴδιο.

Ἡ. ΜΠΑΣΔΕΚΗΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ Ο «ΕΛΕΦΑΣ»

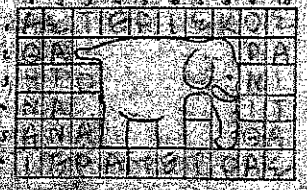

Ὀριζόντιος:

1. Ἀπέχει ἀπὸ τὸν οὐρανόν.
2. Μέρος τοῦ Ἀθλήματος. — Θεὸς τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων.
3. Παρεστατικὸν βοηθητικὸν ρήματος. Νέον βυζαντινὸν μουσικόν.
4. Τὸ πρῶτον μέρος τῆς Ἀλισσάδος πολλῶν κυκλάδων πόλεων. — Ι.Τ.
5. Πρόθεσις. — Τὸ ἴδιο μὲ τὸ 2. δος ζεύγος.
6. Πόλις τῆς Κρήτης (γενική).

Κάθετος:

1. Πρωτεύουσα Μεσογειακοῦ κράτους.
2. Ἀνδρόλος (Κρητική).
3. Τ. — Τὸ ἑξηκοστὸν. — Ἰωάνης.
5. Ρ. — Ἐπιφώνημα.
7. Ε. — Μόνος ἠλεκτρισμός.
9. Ἀφαιρεῖ ἀπὸ ἕνα ἀγγεῖον τὸ περιττὸν τῶν ἀφροῦ.
10. Ἀρχαῖος πολεμικὸν ὅπλον (γεν.)

ΠΟΙΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΛΑΘΟΣ;

[illegible]

Ποικίλη ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης λέξεως, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς ἀποτελοῦν ὀνόματα σύγχρονου πολιτικοῦ.

1) Πρωτεύουσα κράτους τῆς Ν.Δ. Εὐρώπης, 2) Ἀρχαῖος Ἀθηναῖος ρήτορας, 3) Πόλις τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος, 4) Ἔνδοξον κράτος, 5) Τραγῳδός, 6) Νηστήσιμον, 7) Ἱδρυτὴς τῆς Ρώμης.

Α. Β. ΧΟΥΣΙΑΔΗΣ

Τετράγωνον

	= Μία τῶν Ἠπείρων.
	= Κράτος τῆς Ἀσίας.
	= Κρασὶ γλυκὺ.
	= Εἶδος μακαρί.

Καὶ κάθετος τὸ ἴδιο.

ΠΑΣΧΙΒΑΛΟΣ

Λογόγριφα

Ἐὰν κόψετε τὸ ὄνομα τὸ δηλῶνον μοῦ πολὺ ὠφέλιμον τρόφιμον τὸ αὐξάνει μου

Πῆρος ἄκουε τὸ δηλῶνον μοῦ ἄνθος εὐῶδες τὸ αὐξάνει μου.

Ἀπάντησε μου σύνεργο ἐάν σκόπιμα χρησιμεύει τὸ δηλῶνον ἀνθάνεται κάθε τοῦ θαυμάσιον.

Ε. Α. ΠΑΠΑΓ — Α. ΠΕΤΡΟΠ.

Αἱ λέξεις τοῦ ἑξῆς φύλλου

Δικτυόλεξον Α-Β-Γ. Ὁ λόφος. Ὀρεσιάνος 1. Ὅλου τῆς 2. Ἑλλάς 3. Λεύρικα. 4. Βάρκα. 5. Ἐρμῆς. 6. Μόκκος. 7. Εὐρώπη.

Ἀκροστιχίς. Ἀλέξανδρος. Ἑλένη. Λαμία. Νέμεσις. Δάφνη. Ρώμη. Θέμις. Σαμος.

Μαγικὴ εἰκόνα χωρὶς τίτλο. Κόσε (ΠΛΙΣΙΚΑΦΕΡΕ).

Δίνγραμα τοῦ ... Κανάριον (Κανέ - Πίν). Ταλαιπωρία (Πα - Ξεύ). Ρόδαινα. (Ρόδα - Κάνα).

Κρυπτογράφημα. Ρ. κάρος. ἀγκάθι. γαλάβρα. δόσις. χαρὰ. Θάνος. Κύρος.

Γεωγραφικὴ ἀκροστιχίς: Θεσσαλία. Ἐλένη. Ἔβρος. Σεβάστη. Ἀλβανία. Λήμνος. Θεσσαλία. Νικόπολις. Τριπολιτσὰ. Κίνα. Ἡράκλεια.

Τέσσερες λέξεις. Λάρα — δόρυ — ἄστρο — ἄστρο.

Ἀναγραμματισμός: Σπάνιος — Σπάνιος.

Τριλόγιον: Ρόδος — δόσις — δόσις — Σ.

Μεταμορφώσεις: Βόλος (νὰ βγῇ ἐσθῆτα. Τοῦλος. Μωκός. πόδι. ἀστεῖος).

Λίγη εὐθυμία

ΛΟΓΙΚΗ ΕΞΗΓΗΣΙΣ...

—Δεν σοῦ ἄρεσε τὸ γλύκισμα ποὺ σοῦ ἔδωσα;... Τί λές παιδί μου...
Ἐγὼ φτιάχνω γλυκίσματα ἀπὸ σήμερα ἀκόμη γεννᾶς ἐσύ!
—Τότε, μοῦ δώσατε ἕνα ἀπὸ αὐτά!...

Ψευτιές

Μεταξὺ συναδέλφων:
—Προχθὲς ἔπιασα ἕνα τόσο μεγάλο ψάρι, ὥστε χρειάστηκαν ἑπτὰ ἄνθρωποι γιὰ νὰ τὸ μεταφέρουν σπίτι μου.
—Αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτα. Ἐγὼ πέρασι ἔπιασα ἕνα τόσο μεγάλο ψάρι, ποὺ ὅταν τὸ τράβηξα ἔξω ἀπὸ τὴ θάλασσα, κατέβηκε τὸ νερὸ της τρία μέτρα!

Λογικώτατο!

Ὁ ἐλεγκτὴς ἑνὸς Κινηματογράφου μαλώνει μ' ἕναν ἐπαρχιώτη πελάτη:
—Μὰ δὲν μπορεῖτε, κύριε, νὰ πάρετε μιὰ εἰσιτήριο γιὰ τὴν κυρία...
—Πῶς δὲν μπορῶ! Ἀφοῦ εἶναι τὸ ἥτερόν μου ἥμισυ!

Δὲν τὸν πείραξε!

—Πατέρα, μὲ κλώτσησε ἕνας γάϊδαρος. Δές τί μοῦ κανε!
—Τὸν πείραξες πάλι;
—Ὄχι, καλὲ πατέρα. Προσπαθοῦσα νὰ χαράξω μὲ τὸ σουγιὰ τὸ ὄνομά μου στὴ ράχη του!

Τὸν ξέχασαν

Σ' ἕνα γραφεῖο δύο συνάδελφοι μαλώνουν:
—Εἶσαι βλάκας, φίλε μου!
—Καὶ σὺ εἶσαι ἕνας γάϊδαρος!
Καὶ ὁ προϊστάμενος ἀπὸ τὴ γωνιά του:
—Ἐ, ἐ! ἐχεγάτε ὅτι εἶμαι καὶ ἐγὼ ἐδῶ;

ΕΝΑ ΕΞΥΠΝΟ ΑΣΤΕΙΟ

Ὁ Κώστας ἦταν σκασμένος στὰ γέλια.
—Τί γελᾶς, μωρέ; τὸν ρώτησε ἕνας φίλος του. Πές μου νὰ γελάσω κι' ἐγώ.
—Ἄς τα, φίλε μου, εἶναι κωμικώτατα! Ὁ Γιῶργος ἔσπασε τὸ πόδι του σήμερα τὸ πρωΐ, ἀπάντησε ὁ Κώστας ἀξακολουθῶντας νὰ γελᾶ.
—Δὲν εἴμαστε καλά, παρετήρησεν ὁ ἄλλος. Καὶ εἶναι νὰ γελᾶς ἐπειδὴ ὁ Γιῶργος ἔσπασε τὸ πόδι του; Τὸ φουκαρᾶ!...
—Ἄκου νὰ δῆς πῶς ἔγινε, κι' ὕστερα μοῦ λές. Τὸ σπίτι τοῦ Γιώργου εἶχε πιάσει φωτιὰ καὶ ὁ Γιῶργος βγῆκε στὸ παράθυρο τοῦ δευτέρου πατώματος καὶ φωνάζε «βοήθεια, βοήθεια». Τότε ἐγὼ σκέφθηκα νὰ τοῦ σκάσω ἕνα ἐξυπνο ἀστεῖο. Λοιπὸν τοῦ φωνάζω: «Πήδα στὸ δίχτυ, Γιῶργο!» Καὶ ὁ βλάκας πήδησε, ἐνῶ δὲν ὑπῆρχε δίχτυ γιὰ νὰ πέση μέσα. Θεέ μου, πῶς γέλασα, πῶς γέλασα!

ΖΗΣΕ ΓΑΪΔΑΡΕ!...

—Θὰ σὲ τσακίσω στὸ ξύλο παλιόπαιδο, νὰ μάθης ἀλλη φορὰ νὰ μὴ σπάνης τὰ τζάμια τοῦ κόμητος μὲ τὸ παιχνίδι σου!
—Ἔχει δίκηο παιδί μου ὁ κύριος. Ζήτησε του συγγνώμην καὶ νὰ τοῦ πῆς ἀμέσως ὅτι μεγαλώνοντας θὰ τοῦ πληρώσης τὸ τζάμι...

Ὡραία ἀπάντησις

—Οἱ σάλκες τῶν παπουτσιῶν ποὺ μοῦ δώσατε εἶναι ἀπὸ χαρτόνι.
—Καὶ μήπως τὰ λεφτὰ ποὺ μοῦ δώσατε δὲν εἶναι χάρτινα;

Καφέ!

Ὁ πατέρας τοῦ Πετράκη εἶχε ἀγοράσει δυὸ κατοίκες: μιὰν ἄσπρη καὶ μιὰ μαύρη. Τὴν πρώτη μέρα ποὺ τὶς ἔφεραν στὴν αὐλή τους, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Πετράκη ἀρμέξε τὴν ἄσπρη κατσίκα καὶ ἤπιε τὸ γάλα χωρὶς νὰ δώση στὸν ἀδελφό της.
Ὁ μικρὸς στενοχωρήθηκε. Καὶ γιὰ νὰ πείσω τὴν ἀδελφή τους:
—Τώρα, εἶπε, θ' ἀρμέξω κι' ἐγὼ καφὲ ἀπ' τὴ μαύρη τὴν κατσίκα!

Εὔκολα πράγματα

Ἡ γυναῖκα τοῦ δύτη στὸν ἄνδρα της:
—Γιατὶ ἔβαλες τὸ σκάφανδρό σου;
—Ἔπεσε τὸ κουμπὶ τοῦ κολλάρου μου στὸ μπάνιο καὶ πάω νὰ τὸ βρῶ!

Ἐλεύθερα!

Ἕνας περιηγητὴς ἤθελε νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν Ἀκρόπολι, ἀλλὰ δὲν ἐγνώριζε τοὺς δρόμους. Σταμάτησε λοιπὸν ἕναν μικρὸ καὶ τοῦ εἶπε:
—Θέλω νὰ πάω στὴν Ἀκρόπολι.
—Πηγαίνετε ὅπου θέλετε, ἀπήντησεν ὁ μικρός, ἐγὼ δὲν σᾶς ἐμποδίζω.

Παιδικὸν πνεῦμα

—Ξέρω ἕνα παιδί, ποὺ εἶναι ἐξυπνο μέχρι κουταμάρας.
—Κι' ἐγὼ ξέρω ἕνα ἄλλο, ποὺ εἶναι κουτὸ μέχρις ἐξυπνάδας!

* * *

Διάλογος μεταξὺ μικρῶν:
—Ἀλήθεια, Τοτό, πῶς δὲν ἐχεμλίζει ἡ θάλασσα μὲ τόσα ποτάμια ποὺ χύνονται σ' αὐτή;
—Μὰ ἐχεγᾶς πόσα σφουγγάρια ἔχει; Αὐτὰ πίνουν τὸ νερό!

* * *

—Τί ἤθελες νὰ ἤσουνα; ρώτησαν τὸν Κωστάκη.
—Ἀραπάκι, ἀπάντησε ἐκεῖνος ἀδιστάκτα.
—Καὶ γιατί;
—Γιὰ νὰ μὴν πλένουμαι ποτέ!

* * *

—Πῶς πῆγες φέτος στὶς ἐξετάσεις;
—Λαμπρά! Πῆρα ἕνα βαθμὸ παραπάνω ἀπὸ πέρυσι.
—Καὶ τί εἶχες πάρει πέρυσι;
—Μηδέν!

* * *

Ἡ Καίτη στὴν ἀδελφή της:
—Κύτταξε τί ὀπναρᾶς εἶναι αὐτὸς ὁ Νίκος! Μόλις ἔπεσε, κοιμήθηκε.
Καὶ ὁ Νίκος κάτω ἀπὸ τὰ σκεπάσματα:
—Ἥουχία, Καίτη! Θὰ μὲ ξυπνήσης!

ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΤΑΤΟΣ!

—Ἂν δὲν ἔχετε νὰ μὲ πληρώσετε, δέχομαι νὰ σᾶς προσλάβω στὴν ὑπηρεσία μου κὶ νὰ ἐργασθῆτε ἕως ὅτου κλείσουμε τὰ χρέος ποὺ ἔχετε γιὰ τὴν ἐπισκεψή.
—Σύμφωνοι γιατρέ μου. Τὸ ἐπάγγελμά μου εἶναι λατέρνατζής!

Φάνα ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Ναὶ ἢ ὄχι;

1. Ἡ «Ἰλιάς» καὶ ἡ «Ὀδύσσεια» ἐγράφησαν ἀπὸ τὸν Ὅμηρον περὶ τὸ 1200 πρὸ Χριστοῦ. Ναὶ ἢ ὄχι;
2. Τὸ βαθύτερον σημεῖον τῆς θαλάσσης εὑρίσκεται εἰς τὸν Ἀτλαντικόν. Ναὶ ἢ ὄχι;
3. Ἡ «Α.Ε.Κ.» ἐκέρδισε κατὰ τὴν λήξασαν περίοδον τὸ πρωτάθλημα τῆς Ἑλλάδος, τὸ Κύπελλον τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸ Κύπελλον τῆς «Βραδυνῆς». Ναὶ ἢ ὄχι;
4. Αἱ Ἀθῆναι κατελήφθησαν ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν ὀλίγα ἔτη μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τοῦ Μωάμεθ Β'. Ναὶ ἢ ὄχι;
5. Ὁ Καναδᾶς τῆς Β. Ἀμερικῆς ἀνήκει εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ ὄχι εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τῆς Β. Ἀμερικῆς. Ναὶ ἢ ὄχι;
6. Ὁ «Ὀλυμπιακός» τοῦ Πειραιῶς εἶναι ἡ ὁμὰς ποὺ ἐκέρδισε τὸ πρωτάθλημα τῆς Ἑλλάδος περισσοτέρας φορὰς ἀπὸ κάθε ἄλλην ὁμάδα τῆς χώρας μας. Ναὶ ἢ ὄχι;
7. Στέππα: Μεγάλη ἔκτασις ἐρήμου, χορός, δροσερὰ τῆς Ρωσσίας, πολεμικὸν πλοῖον τῶν Καρχηδονίων ἢ λίμνη τῆς Φινλανδίας;

Μαγικὴ εἰκών

Τὸ κοριτσάκι ποὺ φυλάγει τὶς πάπιες δὲν φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως στὴν εἰκόνα, ἀλλὰ εἶναι ὁπωσδήποτε σ' αὐτή.
Φορεῖ μιὰ φαρδειὰ φούστα καὶ κρατᾶ στὸ ἀριστερὸ της χέρι τὴ βέργα μὲ τὴν ὁποία κατευθύνει τὶς πάπιες.
Ποῦ εἶναι τὸ κοριτσάκι;

10 ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΜΑΣ

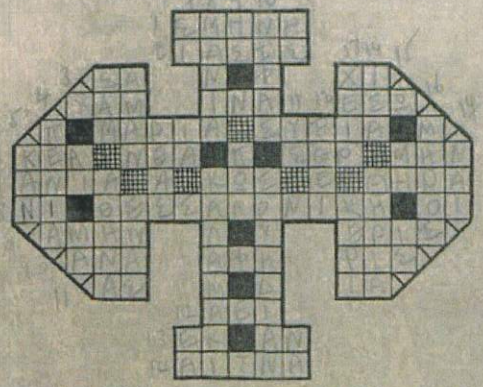

Ὁριζοντίως:
1. Οὔτω ἀποκαλοῦμεν τὰ ἀεροπλάνα ἢ τὰ πουλιά, ὅταν πετοῦν πολλὰ μαζί.
2. Εἶναι ὁ ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τῶν ἰατρῶν ποὺ ἐπισκέπτονται τοὺς ἀσθενεῖς.
3. Ἰδικά σου—Σύμφωνον τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου.
4. Υἱὸς τοῦ Νῶε—τελικὸς σύνδεσμος—τοπικὸν ἐπίρρημα.
5. Γυναικεῖον ὄνομα ἀπὸ τὰ πλέον συνηθισμένα—Χώρα τῆς Δυτικῆς Ἀσίας.
6. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου—Τὰ πληροφορούμεθα ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας—ἀγγλικὸς τίτλος—Χρονικὴ ὑποδιαίρεσις.
7. Πλῆξις—Νῆσος τοῦ Αἰγαίου—Ἑλληνικὴ νῆσος ἡ ὁποία ἔχει ἡφαίστειον.
8. Νότα ρυζαντινῆς μουσικῆς—Πόλις τῆς Ἑλλάδος—ἄρθρον (πληθ.).
9. Τὸ τέλος τῶν προσευχῶν μας—Φιλονικία.
10. Πρόθεσις—Μία τῶν αἰσθήσεων.—αἰσθητήριον ὄργανον.
11. Προτρεπτικὸν—ἄνθη.
12. Χρονικὸν ἐπίρρημα.
13. Πρόθεσις—Ὑποθετικόν.
14. Ἡφαίστειον τῆς Εὐρώπης.

Καθέτως:
1. Πόλις τῆς Γαλλίας.
2. Φτώχεια.
3. Ἄρθρον (πληθ.)—Προτάσσεται τοῦ ὅρκου.
4. Προσωποποίησις τοῦ Ἀμερικανοῦ—Πρωτεύουσα εὐρωπαϊκοῦ κράτους.
5. Ἐπιφώνημα πόνου (δημ.)—Εἰς (δημ.).
6. Ἀρχαία Θεά (γεν.).
7. Νότα—ἄνθη—Ε.Α.
8. Τρέλλα—Ἐξοχικὴ παραθαλάσσιος τοποθεσία τῆς Ἀττικῆς.
9. Τῆς ὁποίας — Παῦλος (ὅπως προφέρεται εἰς τὴν γαλλικήν).
10. Χαρακτηρισμὸς τοῦ χιονιοῦ, ὅταν πέφτη—Κράτος τῆς Βορείου Εὐρώπης (αἰτ.).
11. Ὁμοία μὲ τὴν πρώτην λέξιν τοῦ 9 ὁριζοντίως—Ζῶον—Δεικτικὸν (δημ.).
12. Τρέχει (ἐπὶ ὑγρῶν).
13. Μέλος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος—Τὸ ἀνάπτομεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν.
14. Ὅμοια εἰς ἔκτασιν—Ὑπάρχουν εἰς τὴν ζουγκλαν.
15. Ἀπαγορευτικὸν—Κλωστή.
16. Μέρος τοῦ ποδός.
17. Καταφατικόν.

Π. καὶ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Ἀπρόοπτα

—Τί κοινὸν ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ ἀλόγου καὶ τοῦ ἄνθους;
—Ποία λέξις εἶναι γραμμένη μὲ πολλὰ γράμματα, ἐνῶ εἶναι μόνο μὲ τρία;
—Κατὰ τί συμφωνοῦν οἱ ἥρωες μὲ τὰ μαρούλια;
—Πότε κόπτεις τὴν πρόθεσιν π ρ ὸ;

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 42ου ΦΥΛΛΟΥ.

Ἡ «Ἑλλάς»: Ὁριζοντίως: 1 Κωνσταντῖνος, 2 Μακεδονία, 3 Ἀπαρ, 4 ἀν-ἀδω-ἀτ, 5 [illegible] νάν, 6 Ἄργος μέ, 7 αἶα, 8 Ε. Ο.Ν.-λίαν, 9 σῆμα, 10 [illegible], 11 ὄρίου, 12 Σία-νά, 13 νύ, 14 Ἄγκυρα, 15 ἔα, 16 Τῆνος, 17 Μάρθα, 18 νά, 19 ρίμα, 20 ἄρα, 21 ἦν, 22 Μεταξᾶς, 23 ἴος, Κωστᾶς, 1 νάν, 2 Ε.Ρ., 3 Γεώργιος, 4 νῆσος, 5 μή-οἱ-Μαρία, 6 ὁ πόν-Λαμία, 7 κάθομαι-ΟΟ, 8 Χαιρόνεια-σόν, 9 ἀν-ἀνά, 10 ὁλα-ὄν, 11 νίν, 12 αἶ, 13 ἤστο, 15 ἴνα, 19 ἀν.

Τί εἶναι; 1 ἀποκία, 2 θῆος, 3 μακαλιάρος, 4 ἀόγης, 5 φωνάν, 6 ἴδρυτής, 7 κλωστικὸν ἐργαλεῖον, 8 ἐφευρέτης τοῦ τηλεφώνου.

Μαγικὴ εἰκών: Ὁ καθηγητὴς φαίνεται ἀν ἀναποδογυρίσετε τὴν εἰκόνα, μεταξὺ τῶν κλαδιῶν.

Μονοκονδυλιά

Τὰ μέρη τῆς εἰκόνος ποὺ βλέπετε πιὸ κάτω ἔχουν γίνει μὲ τέσσαρες μονοκονδυλιές. Μὲ μιὰ μονοκονδυλιὰ ὁ Παπαγάλος, μὲ ἄλλη ἡ πεταλούδα καὶ οὕτω καθεξῆς.

Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι εὔκολο καὶ θὰ πειστῆτε γι' αὐτὸ ἂν προσπαθήσετε νὰ γράψετε καὶ σεῖς τὴν ἴδια μονοκονδυλιά. Μ' ὅλο ποὺ θὰ ἔχετε μπροστά σας γιὰ ὁδηγὸ τὴν εἰκόνα, θὰ δυσκολευθῆτε πολὺ καὶ θὰ θαυμάσετε ἀσφαλῶς τὴν ἱκανότητα τοῦ καλλιτέχνου, ὁ ὁποῖος κατόρθωσε νὰ φτιάξη τὸ χαριτωμένο αὐτὸ σκίτσο μὲ μονοκονδυλιές.

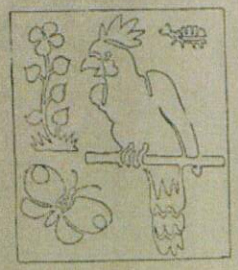

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

ΑΙ ΑΘΛΗΤΙΚΑΙ ΜΑΣ ΕΠΙΔΟΣΕΙΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΘΕΡΟΣ

ΟΙ ΚΟΛΥΜΒΗΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ (Κρήτης). — Τα ἀποτελέσματα τῶν προκηρυχθέντων ὑπό τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. καλυμβητικῶν ἀγώνων τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἡρακλείου ἔναντι ὡς ἀκολούθως:

Α΄) Κολυμβήσεις ἀφεταιρίων 50 μέτρων: 1) Ἀφαιμαντζόγλου Ε., 2) Κυριάκης, 3) Γιαννίκος — Κρητοπούλος 100 μέτρων Φαλαγγιτῶν: 1) Μανιάδης 1'21'', 2) Βενιέρης 1'32'', 3) Καργιολίδης 1'30'', Γ΄) Κολυμβήσεις ἐλευθέρα 50 μέτρων Φαλαγγιτῶν: 1) Μαβιδάκης Εὐάγ. 1'20'', 2) Μαβιδάκης Φιλήμων, 3) Μηλιτσάκης Κωνσταντῖνος, Β΄ σειρά, κολυμβήσεις ἐλευθέρα 50 μέτρων Φαλαγγιτῶν: 1) Πέτρος Στυλιανόπουλος, 2) Μαν. Χαυδάκης, 3) Βίλλης Κώστας. Κολυμβήσεις ἐλευθέρα 50 μέτρων Φαλαγγιτισσῶν: 1η) Ἴρις Σεργίου 1'2'', 2α) Κατίνα Φορκέτη, 3) Μαρία Γιαννίκου. Β΄ σειρά Φαλαγγιτισσῶν ἐλευθέρα 50 μέτρων: 1η) Γιαννίκου Δεσποινα 1'55, 2α) Κατίνα Κατσαμπῆ, 3η) Δέσποινα Λεκτσεδίου. Κολυμβήσεις ἐλευθέρα 1000 μέτρων: 1) Κοκκίνης Ἀλέξ. 15'15'', 2) Νίγλης 16', 3) Κατσίκας 16'5''. Κολυμβήσεις ἐλευθέρα 200 μέτρων Φαλαγγιτῶν: 1) Ἰωάν. Βερουδάκης 2'19'', 2) Κίων. Μασκονιστάκης, 3) Κυπριάδης. Κολυμβήσεις ἐλευθέρα 400 μέτρων: 1) Βερουδάκης 7'4'', 2) Ἀφαιμαντζόγλου 7'8'', 3) Καργιολίδης 7'10. Κολυμβήσεις ὀπίσω Φαλαγγιτῶν 50 μέτρων: 1) Δημ. Σηφάκης, 2) Φώτιος Εὐαγγελιάδης, 3) Ἀκύλας Ψυχαράκης. Κολυμβήσεις ὀπίσω Φαλαγγιτῶν 100 μέτρων: 1) Ἔμμ. Κοπτάκης, 2) Κ. Φουντάκης, 3) Καργιωλίδης.

ΚΑΛΑΜΑΙ. — Κολυμβητικοί ἀγῶνες μεγάλης σημασίας ἐτελέσθησαν τήν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα εἰς τήν Περιφερειακήν Διοίκησιν Μεσσηνίας. Τοῦς ἀγῶνας παρηκολούθησαν ὁ διοικητής τῆς ὅδης Φάλαγγος, πλεῖστοι βαθμοφόροι τῆς Διοικήσεως, ἅπαντες οἱ Φαλαγγῖται ἐν στολῇ καὶ πλῆθος κόσμου. Τά τεχνικά ἀποτελέσματα τῶν ἐν λόγῳ ἀγώνων ἔχουν ὡς ἑξῆς: Α΄ κατηγορία Φαλαγγιτῶν. Κολύμβησις 100 μέτρων ἐλευθέρως: 1) Δραγώνας Β. 1'26'', 2) Μαυλόπουλος Γεώρ. 1'29''. Κολύμβησις 400 μέτρων ἐλευθέρως: 1) Μαβιδόπουλος Δημ. 7'54'', 2) Δασάκας Ἰωάν. 7'56''. Κολύμβησις 100 μέτρων ὀπίσω: 1) Τζαντάκης Βασίλ. 1'52'', 2) Μαβιδόπουλος Δημ. 1'55''. Ἐπίδειξις σκυτοδρομίας 4×50 ὁμάδος 90ῆς Φαλάγγος 2'44''. Τήν ὁμάδα ταύτην ἀπετέλεσαν οἱ ἑξῆς: 1) Δραγώνας Βασ., 2) Νιαουάνης Μανόλας, 3) Μαβιδόπουλος Δημ., 4) Δασάμος Ἰωάννης. Μετά τό πέρας τῶν ἀγωνισμάτων ἐγένετο καὶ φιλική συνάντησις δθροσοπίας μεταξύ τῶν ὁμάδων 89ης καὶ 90ῆς Φάλαγγος, ἀναδειχθείσης νικητρίας τῆς δευτέρας μὲ τέρματα 4—2.

ΙΤΕΑ. — Ἡ Περιφερειακή Διοίκησις Φθιωτιδοσαλαμῖνος ἐτέλεσε μεγάλους κολυμβητικούς ἀγῶνας εἰς τήν Ἰτέαν, εἰς τοὺς ὁποίους μετέσχον τέσσαρες ἀθλητικαί ὁμάδες, ἤτοι ἡ ὁμάς τῆς Φάλαγγος Φθιώτιδος, ἡ τῆς Λοκρίδος, ἡ τῆς Παρνασσίδος καὶ ἡ τῆς Δωρίδος. Οἱ ἀγῶνες ἐτημείωσαν ἀπό πάσης ἀπόψεως ἐξαιρετικήν ἐπιτυχίαν, τά δέ τεχνικά ἀποτελέσματα ἔχουν οὕτω. Διά τήν Α΄ κατηγορίαν: 1) Κολύμβησις 100 μέτρων ἐλευθέρα: α΄) Τσούνας Φάλαγγος Παρνασσίδος, β΄) Ἰωαννόπουλος Φάλαγγος Φθιώτιδος, 2) Κολύμβησις 400 μέτρων ἐλευθέρα: α΄) Ἀλεξίου Φάλαγγος Φθιώτιδος, β΄) Κετσόκινης Φάλαγγος Παρνασσίδος, γ΄) Μανδρέκας Φάλαγγος Παρνασσίδος. 3) Κολύμβησις 1.000 μέτρων ἐλευθέρα: α΄) Ἀναγνωστάκος Φάλαγγος Παρνασσίδος, β΄) Παπαναγιωτου Φάλαγγος Λοκρίδος. 4) Κολύμβησις 100 μέτρων ὀπίσω: α΄) Μπράβος Φάλαγγος Φθιώτιδος, β΄) Παρασκευάς Φάλαγγος Δωρίδος, γ΄) Λεοντής Φάλαγγος Λοκρίδος. 5) Σκυταλοδρομία 4×100 μέτρα: α΄) Ἡ ὁμάς Παρνασσίδος, β΄) ἡ ὁμάς Φθιώτιδος. Διά τήν Β΄ κατηγορίαν: 1) Κολύμβησις 100 μέτρων ἐλευθέρως: α΄) Παναγόπουλος Φάλαγγος Δωρίδος, β΄) Ἀναστασίου Φάλαγγος Φθιώτιδος, γ΄) Καλλίας Φάλαγγος Παρνασσίδος. 2) Κολύμβησις 200 μέτρων ἐλευθέρως: α΄) Ἐλπίδος Φάλαγγος Φθιώτιδος, β΄) Σκούφος Φάλαγγος Παρνασσίδος, γ΄) Κορδαράτης Φάλαγγος Παρνασσίδος.

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΕΙΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΝ

Τήν πρωΐαν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἐγένοντο εἰς τόν προβλῆτα τοῦ Τελωνείου οἱ προαγγελθέντες κολυμβητικοί ἀγῶνες τῆς Ε.Ο.Ν. Κεφαλληνίας, συμμετάσχοντες μέ τό καταρτισθέν ὑπό τῆς Ἐπιτροπῆς πρόγραμμα.

Εἰς τοὺς ἀγῶνας παρέστη ὁ κ. Νομάρχης, Γενικός Ἐπόπτης τῆς Ε.Ο.Ν., ὁ Περιφερειακός Διοικητής κ. Π. Μαστάτος, ὁ Πρόεδρος τοῦ Δημ. Συμβουλίου, ἀντιπροσωπεύων τόν κ. Δήμαρχον, ἅπασαι αἱ Ἀρχαί τῆς πόλεως καὶ πλῆθος κόσμου.

Εἰς τήν εἴσοδον τοῦ ὑποστέγου τοῦ Τελωνείου εἶχον τοποθετηθῆ κατ' ἀντίζυγίαν οἱ Φαλαγγῖται καὶ Φαλαγγίτισσαι οἱ ἀθληταὶ εἶχον τοποθετηθῆ ἐπί τῶν εἰδικῶς τοποθετηθεισῶν φορτηγίδων.

Τοὺς ἀγῶνας συνώδευσεν ἡ φιλαρμονική Λεξιῶνος, κατά τήν διάρκειαν τῶν ὁποίων ἐπαιάνιζε διάφορα ἐμβατήρια.

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Α΄ κατηγορία Φαλαγγιτῶν

Κολύμβησις 100 μ. ἐλευθέρως: 1) Μαγκλιβέρας Σταῦρος 1'31'', 2) Κακουράτος Διον. 1'32'' (Ἀργοστόλιον).

Κολύμβησις 400 μ. ἐλευθέρως: 1) Φραγκόπουλος Ἰωάν. 6'58'', 2) Νεβρυτος Σπυρ. 7'11'' (Ἀργοστόλιον).

Κολύμβησις 100 μ. ὀπίσω: 1) Ματαῖος Ἄγγ. 1'59'' (Πρόνοι), 2) Μακρής Νικ. 2'9'' (Ἀργοστόλιον).

Κωπηλασία μονοκώπων 400 μ.: 1) Φραγκόπουλος Ἰ. 1'55'', 2) Μαγκλιβέρας Σταῦρ. 1'56'' (Ἀργοστόλιον).

Β΄ κατηγορία Φαλαγγιτῶν

Κολύμβησις 100 μ. ἐλευθέρως: 1) Λοβέρδος Εὐθ. 1'33'', 2) Κολλάτης Ἀλέξ. 1'41''.

Κολύμβησις 200 μ. ἐλευθέρως: 1) Λοβέρδος Εὐθ. 3'3'', 2) Κολλάτης Ἀλέξ. 3'8''.

Α΄ κατηγορία Φαλαγγιτισσῶν

Κολύμβησις 50 μ. ἐλευθέρως: 1) Λοβέρδου Τίτη 57'', 2) Κουνάδη Ἀθηνᾶ 1'7'' (Ἀργοστόλιον).

Κωπηλασία 150 μ.: 1) Καλοφάτη Αἰκ. 58'', 2) Γεράκη Μ. 1'3''.

Β΄ Κατηγορία Σταματισσῶν

Κολύμβησις 50 μ. ἐλευθέρως: 1) Φωκᾶ Ἔλλη 59'', 2) Γιαννάτου Παρασκ. 1'11''.

ΚΟΡΙΝΘΟΣ. — Κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως διεξήχθησαν τήν παρελθοῦσαν Κυριακήν ἐν Ναυπλίῳ καλυμβητικοί ἀγῶνες εἰς τοὺς ὁποίους μετέσχον καὶ 13 Φαλαγγῖται Κορίνθου.

Πρῶτος εἰς τό ἀγώνισμα ἐλευθέρου κολυμβήματος 1000 μέτρων ἀνεδείχθη ὁ Κορίνθιος Φαλαγγίτης Βασίλειος Μαυλόφας, λαβών τό ἐπάγγελμα κόπελλον τό ἀθλοθετηθέν ὑπό τῆς κοινότητος Σικυῶνος.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΑΓΩΝΙΣΜΑΤΑ

ΒΕΛΕΣΤΙΝΟΝ. — Τά Νέον Γραφεῖον κατήρτισεν ἤδη τό πρόγραμμα τῶν α΄ ἐπιμέρους ἀθλητικῶν ἀγώνων εἰς τοὺς ὁποίους θά λάβωσι μέρος πεντήκοντα καὶ πλέον ἀθληταί τῆς περιφερείας. Εἰς τοὺς νικητάς θά ἐπονομασθοῦν ὡραιότατα κύπελλα προσφερθέντα ὑπό τῆς Κοινότητος τῶν Ἀδελφῶν Πάντου καὶ Θ. Μηλίτα. Ἐπίσης ἡ Ὑποδιοίκησις θά προσφέρη 10 μετάλλια καὶ διπλώματα εἰς τούς β΄ καὶ γ΄ νικᾶς.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΙΣ. — Ἐτελέσθησαν εἰς τήν πόλιν μας οἱ ἀθλητικοί ἀγῶνες Ε.Ο.Ν. τά ἀποτελέσματα τῶν ὁποίων ἔχουν ὡς ἑξῆς:

Α΄ κατηγορία. Δρόμος 100 μέτρων: 1) Ὀρφανός Κωνσταντῖνος, 2) Ἀνδρόμυκος Χαρόλος, 3) Γερμανός Πρόδρομος. Δρόμος 400 μέτρων: 1) Περδίκος Ἄγγελος, 2) Μουτσάρης Παν. Β΄ κατηγορία. Δρόμος 100 μέτρων: 1) Παπαδάκης Ἄγγ., 2) Ἐφέδρος Ἀγγελος, 3) Μιχαλάτος Κωνκάς. Δρόμος 200 μέτρων: 1) Κατσίλας Ἀντώνιος 2) Καλαφατέας Εὐάγγελος, 3) Δεμερτζής Ἀλεξάνδρος. Σκυταλοδρομία 4×50 μέτρων Α΄ καὶ Β΄ κατηγορίας: 1) Ἡ ὁμάς Α΄ κατηγορίας, 2) ἡ ὁμάς Β΄ κατηγορίας. Κατηγορίας Φαλαγγισσῶν. Δρόμος 50 μέτρων: 1η) Σανδρίνου Μαρία, 2η) Μαστράκη Μαρία, 3η) Δεμόλιου Ἀλέξ.

ΣΠΑΡΤΗ. — Ἐτελέσθησαν τόν παρελθόντα μῆνα εἰς τήν Σπάρτην μεγάλοι ἀθλητικοί ἀγῶνες, οἱονεί ἐπιμείωσις ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας ἀπό πάσης ἀπόψεως.

Εἰς τοὺς ἀγῶνας αὐτοὺς ἔλαβον μέρος Φαλαγγῖται καὶ Φαλαγγίτισσαι τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Ἀργολιδοκορινθίας, Ἀρκαδίας, Μεσσηνίας καὶ Λακωνίας.

Εἰς τόπον κοσμητόρων ἐξ Σεβασμιότατος Μητροπολίτης Λακεδαιμονος ὁ Γενικός Ἐπόπτης τῆς Ε.Ο.Ν. ὁ κ. Δημόσιος, ὁ κ. Πρόεδρος τῶν Προπονήσεων, ὁ κ. Εὐαγγελός, ὁ κ. Διοικητής Χωροφυλακῆς, ὁ κ. Γεώμορφος, ὁ Διευθυντής τοῦ Ἐπαρχιακοῦ Γραφείου, ὁ κ. Διοικητής Ἀργολιδοκορινθίας, ὁ κ. Διοικητής Λακωνίας, ἡ κ. Διοικήτρια Λακωνίας καὶ ὁ κ. Πρόεδρος τοῦ Γυμναστικοῦ Συλλόγου Σπάρτης.

Τά ἀποτελέσματα τῶν ἀγώνων ἔχουσι οὕτω:

Δρόμος 100 μέτρων: 1) Πελλόπουλος Πολυκ. τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Λακωνίας, 2) Οἰκονομίδης Σπύρος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀρκαδίας, 3) Γεραντίνης Κωνσταντῖνος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Λακωνίας.

Δρόμος 200 μέτρων: 1) Σοφίας Σιμωνίδης τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀρκαδίας, 2) Λουζίνης Κωνσταντῖνος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀρκαδίας, 3) Ἀναγνωστόπουλος Δημ. τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Μεσσηνίας.

Δρόμος 800 μέτρων: 1) Κοθωνας Ἰωάνν. τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Λακωνίας, 2) Σφίκας Ἐμμ. τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀρκαδίας, 3) Μαυρόφαρος Ἰωάνν. τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀρκαδίας.

Δρόμος 3000 μέτρων: 1) Μαστρακόπουλος Νικόλ. τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Λακωνίας, 2) Κωνσταβρος Ἰωάννης τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀργολιδοκορινθίας, 3) Σπυρίδης Σταῦρος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀργολιδοκορινθίας.

Ἄλμα εἰς ὕψος: Κοντοζήσης Ἀναστάσιος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Λακωνίας, 2) Οἰκονομίδης Σπύρος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀρκαδίας, 3) Φραγκίας Ἀναστάσιος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Λακωνίας.

Ἄλμα εἰς μῆκος: Βασιλειάδης Ἀθανάσιος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Λακωνίας, 2) Κοντοζήσης Ἀναστάσιος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀργολιδοκορινθίας, 3) Δασκάλης Ἰωάννης τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Λακωνίας.

Ἄλμα τριπλοῦν: 1) Γκουγκουλάκης Παναγιώτης Περιφερειακῆς Διοικήσεως Λακωνίας, 2) Μασούρης Ἀναστ. τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀργολιδοκορινθίας, 3) Κατσάνης Δημήτριος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀρκαδίας.

Σφαιροβολία: Μαστρόγιαννος Ἀναστάσιος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀργολιδοκορινθίας, 2) Σταμάκος Κωνσταντῖνος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Λακωνίας, 3) Ψυχογιός Γεώργιος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀργολιδοκορινθίας.

Ἀκοντισμός: 1) Γιαννόπουλος Γεώργ. τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Μεσσηνίας, 2) Σταμάκος Κωνσταντῖνος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Λακωνίας, 3) Πολυζογιάννης Πολύβιος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Λακωνίας.

Ἔλευθερη Διπλωσιάνα: 1) Σταμάκος Κωνσταντῖνος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Λακωνίας, 2) Γιαννόπουλος Κώστας τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Μεσσηνίας, 3) Ρέστης Θεοδωρος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀργολιδοκορινθίας.

Σκυταλοδρομία 5×140: 1) Κοντοζήσης Ἀποστόλιος, 2) Περγαντής Κωνσταντῖνος, 3) Πολυζογιάννης Πολύβιος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Λακωνίας, 1) Οἰκονομίδης Σπύρος, 2) Μπρεσόλης Πανάγ., 3) Δαούρης Κωνσταντῖνος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀρκαδίας. 1) Μασούρης Ἀναστάσιος, 2) Κολοκοτώνης τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ἀργολιδοκορινθίας, 3) Μασούρης Πάντου τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀργολιδοκορινθίας.

Δόρυ: 1) Πολυζογιάννης Πολύβιος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Λακωνίας, 2) Μοσχάκης Χρήστος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Μεσσηνίας, 3) Ἡλιάκης Βασίλειος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Μεσσηνίας.

Φαλαγγισσῶν

Δρόμος 50 μέτρων: 1η) Μπαλτρόπουλου Νίκη τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Λακωνίας, 2α) Πολυζογιάννου Μαίρη τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Λακωνίας, 2α) Κατσόνα Φρόσω τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Λακωνίας, 3η) Μαρτόπουλου Νίκη τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Λακωνίας.

Ἡ γενική βαθμολογία τῶν ἀγώνων εἶναι ὡς κάτωθι:

1) Περιφερειακή Διοίκησις Λακωνίας βαθμοί 139, πρώτη. 2) Περιφερειακή Διοίκησις Ἀργολιδοκορινθίας βαθμοί 62, δευτέρα. 3) Περιφερειακή Διοίκησις Ἀρκαδίας βαθμοί 50, τρίτη. 4) Περιφερειακή Διοίκησις Μεσσηνίας βαθμοί 32, τετάρτη.

ΙΩΑΝΝΙΝΑ. — Τά ἀποτελέσματα τῶν τελεσθέντων ἀγώνων μεταξύ τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Ε. Ο. Ν. Κερκύρας, Ἰωαννίνων, Πρεβέζης καὶ Θεσπρωτίας ἔχουν ὡς ἀκολούθως:

1) Δρόμος 100 μέτρ.: 1) Λάβας Γ. (XVIII) 12'', 2) Λασπόδης Α. (XVIII) 12'3, 3) Πατήγκας (XVIII) 12'3.

2) Δρόμος 800 μέτρ.: 1) Δέδες Κ. (XIX) 2'10'', 2) Τσαντάκλος Κ. (XX).

3) Δρόμος 400 μέτρ.: 1) Πατήγκας Β. (XVII) 61'', 2) Χειμαρής Κ. (XVIII) 61'', 3) Πελέης Κ. (XVIII) 61''.

4) Δρόμος 3000 μέτρ.: 1) Νικολάδης Χ. (XVIII) 10'58'', 2) Μπαρμπαγιάνης (XVIII) 10'59'', 3) Ραγκάδης Σ. (XVIII) 11''.

5) Ἄλμα τριπλοῦν εἰς μῆκος: 1) Ὁμάς (XVII) Περιφερειακῆς Διοικήσεως Κερκύρας, 2) Ὁμάς XX Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἄρτης, 3) Ὁμάς XIX Περιφερειακῆς Διοικήσεως Πρεβέζης.

6) Ἄλμα τριπλοῦν εἰς μῆκος: 1) Λάβας Γ. (XVIII) 5.8, 2) Ἀγαπιτός Γ. (XVII) 5.61, 3) Παπαδόπουλος Α. (XX) 5.58.

7) Ἄλμα τριπλοῦν: 1) Πελέης Ι. (XIX) 12.30, 2) Κάτσος Ζέζος Β. (XVIII) 12.04, 3) Σπερέλης Δ. (XX) 11.93.

8) Ἄλμα εἰς ὕψος: 1) Βέης Γ. (XVIII) 1.65, 2) Λάβας Γ. (XVIII) 1.58, 3) Ζαγγλάνης Κ. (XX) 1.58.

9) Σφαιροβολία: 1) Ὀλκκας Γ. (XVIII) 10.955, 2) Πάνος Φ. (XVIII) 10.715, 3) Λέκκας Α. (XVIII) 10.265.

10) Ἀκοντισμός: Πάνος Φ. (XVIII) 46.35, 2) Ἠβαιός Ν. (XIX) 43.28, 3) Ζαγκάρης Ε. (XX) 41.76.

11) Ἐλευθέρα διπλωσιάνα: 1) Ὀκκας Γ. (XVIII) 32.58, 2) Πάνος Φ. (XVIII) 31.40, 3) Λέκκας Α. (XVIII) 30 μέτρα.

(12) Δρόμος 60 μέτρων θνήσκων: 1) Λάβας Α. (XVIII) 8''3, 2) Κολλιάρου Σ. (XVIII) 8''5, 3) Δαγκλή 8''8.

13) Ἄλμα εἰς ὕψος: 1) Τσόγκα Σ. (XVIII) 1.28, 2) Τσιμπ Ε. (XX) 1.23, 3) Οὐκαμάδος Ο. (XVIII) 1.23.

(14) Ἔκλη βαθμολογία: 1) Ὁμάς Ἰωαννίνων βαθμοί 110, 2) Κερκύρας 50, 3) Ἄρτης 43, 4) Πρεβέζης 34, 5) Θεσπρωτίας 8.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Σχηματισμῶν Πρωτευούσης

Ἀπὸ σήμερον ἡ Ἐπιτροπὴ κρίσεως τοῦ ὑπὸ τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν διενεργουμένου διαγωνισμοῦ, καθιερώνει τὴν στήλην αὐτὴν πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν διαγωνισθησομένων.

Εἰς τὴν στήλην τοῦ διαγωνισμοῦ τῆς Δ. Α. Σ. θὰ ἀναγράφεται κάθε λεπτομέρεια, ἐπίσης θὰ ἀναφέρωνται καὶ αἱ ἐργασίαι αἱ ὁποῖαι ἐλήφθησαν, βεβαίως ὄχι διὰ τοῦ ἐπωνύμου τοῦ ἀποστολέως, ἀλλὰ διὰ τοῦ χαρακτηριστικοῦ ρητοῦ ὡς ὁρίζει ἡ προκήρυξις τοῦ διαγωνισμοῦ.

Ὑπενθυμίζομεν εἰς τοὺς Φαλαγγίτας μας ὅτι ἡ προθεσμία ἀποστολῆς τῶν ἐργασιῶν των λήγει τὴν 1ην Νοεμβρίου ἐ. ἔ.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ Δ. Α. Σ.

Ὑπενθυμίζομεν ὅτι αἱ ἐργασίαι τῶν διαγωνισθησομένων δὲν πρέπει νὰ περιλαμβάνουν κατὰ ἀνώτατον ὅριον πλέον τῶν 3.500 λέξεων.

Βραβεῖα διὰ τὰς 3 καλλιτέρας ἐργασίας ἐξ ἑκάστης τῶν 4 σειρῶν ὁ κ. Ἐπίτροπος ὥρισε τὰ ἑξῆς:

Λον Βραβεῖον	2.000 δραχμὰς
Βον »	1.000 »
Γον »	500 »

Αἱ 12 βραβευθεῖσαι ἐργασίαι καὶ αἱ καλλίτεραι ἐκ τῶν ἄλλων θὰ περιληφθοῦν εἰς τὴν σειρὰν τῶν διαλέξεων καὶ τὴν ἐπετηρίδα τοῦ ἔτους 1939Δ' 1940Ε' τῆς Δ. Α. Σ.

Ἐλάβομεν τὴν ἀποσταλεῖσαν ἐργασίαν «Κλασσικὴ Ἑλλὰς — Βυζαντινὴ Ἑλλὰς — Ἑλλὰς τῆς 4ης Αὐγούστου», χαρακτηριζομένην ἀπὸ τὸ ρητὸν «Εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης».

Δὲν νομίζομεν ὅτι οἱ Φαλαγγῖται μας πρέπει νὰ βιάζωνται διὰ τὴν ἀποστολὴν τῶν ἐργασιῶν των, δεδομένου ὅτι ἔχουν 3 μῆνες σχεδὸν καιρό.

Κατὰ τὴν γνώμην μας, πρέπει νὰ ἐκμεταλλευθοῦν κατὰ τὸν προσφορώτερο τρόπο τὴν προθεσμίαν ποὺ ὥρισεν ἡ Ἐπιτροπή.

Ἰ ω ά ν ν η ν Π α π α δ ό π ο υ λ ο ν, Ἀγίαν Παρασκευήν.—Συμφωνοῦμεν ἀπολύτως. Ἡ τελευταία ἡμέρα ὑποβολῆς τῶν ἐργασιῶν εἶναι ἡ πρώτη Νοεμβρίου 1939Δ'.

Γ ε ώ ρ γ ι ο ν Κ ο υ ν τ ο ύ ρ η ν, Σίφνον.—Ἡ βιβλιογραφία εἶναι τὸ παράπαν ἐλευθέρα, ἀρκεῖ νὰ προτάσσηται τῆς ἐργασίας σας.

(Ἐκ τοῦ ΙΙΙ Γραφείου Δ.Α.Σ.)

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ληξάσης τῆς προθεσμίας πρὸς ὑποβολὴν θεατρικῶν ἔργων εἰς τὸν προκηρυχθέντα ὑπὸ τῆς Ε. Ο. Ν. δραματικὸν διαγωνισμόν, ἡ κριτικὴ ἐπιτροπὴ συνεκροτήθη ὡς ἀκολούθως:

Πρόεδρος Κ. Μπαστιᾶς, Διευθυντὴς Κρατικῶν Σκηνῶν. Μέλη: Παντελῆς Χόρν, θεατρικὸς συγγραφεύς, Σωτ. Σκίπης, ποιητής, Στ. Κανονίδης, δημοσιογράφος, Τάκης Μουζενίδης, σκηνοθέτης Βασιλικοῦ Θεάτρου, εἰσηγητὴς Μελῆς Νικολαΐδης καὶ γραμματεὺς Ἰωάννης Καψάλης.

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς κριτικῆς ἐπιτροπῆς θὰ ἀναγγελθοῦν τὴν 7ην Νοεμβρίου, δευτέραν ἐπέτειον τῆς ἱδρύσεως τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας.

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Ἡ Διοίκησις Ἀνωτάτων Σχολῶν ὀργανώνει σειρὰν ἐκδρομῶν ἀπὸ τῆς 15ης Αὐγούστου μέχρι τῆς 15ης Σεπτεμβρίου.

Ἡ πρώτη τοῦ προγράμματος θὰ γίνῃ τὴν προσεχῆ Κυριακὴν εἰς τὸν Μαραθῶνα τῆς Ἀττικῆς.

Ἔχει ληφθῆ πρόνοια ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων, ὥστε ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐκδρομῆς νὰ εἶναι ἐξησφαλισμένη.

Τὸ πρόγραμμα τῆς ἐκδρομῆς περιλαμβάνει ἐκτὸς τῆς ψυχαγωγίας τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ τόσων ἄλλων, ὁμιλίαν προὸ τοῦ Ἱστορικοῦ Τύμβου, διδακτικωτάτην, μὲ θέμα: «Τὸ μαραθώνιον κλέος καὶ ἡ ἱστορικὴ αὐτοῦ σημασία».

—Ὁ Ἀρχηγός, ἐκτιμῶν τὴν προθυμίαν ἣν ἐπέδειξε τὸ Ὑγειονομικὸν τῆς Δ.Α.Σ., ἀνέκαθεν καὶ τὰς ὑπηρεσίας τάς ὁποίας προσέφερεν εἰς τὰς διαφόρους συγκεντρώσεις, παρελάσεις καὶ παντὸς εἴδους ἐξορμήσεις τῆς Ε.Ο.Ν. διὰ τῶν ἀρτίως κατηρτισμένων συνεργείων του καὶ τῶν ἰατρῶν τοὺς ὁποίους διαθέτει, εὐηρεστήθη νὰ ἀπονείμῃ πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ βαθμοφόρους ποὺ τὸ ἀποτελοῦν, τὴν εὐαρέσκειάν Του.

—Τὴν περασμένη ἑβδομάδα συνῆλθον εἰς κοινὴν σύσκεψιν μετὰ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ΙΙΙ Γραφείου οἱ διευθυνταὶ τῶν ΙΙΙ Γραφείων τῶν Ὑποδιοικήσεων τῆς Δ.Α.Σ.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων συνεζητήθη καὶ τὸ ζήτημα τοῦ ὑπὸ τῆς Διοικήσεως προκηρυχθέντος διαγωνισμοῦ, ὅλοι δὲ ἀνέφερον ὅτι οἱ φοιτηταὶ ὑπεδέχθησαν τὴν προκήρυξιν μὲ ἐξαιρετικὴν ἱκανοποίησιν.

—Εἰς τὰς Ὑποδιοικήσεις ἐξακολουθοῦν τακτικώτατα αἱ ἑβδομαδιαῖαι συγκεντρώσεις τῶν Φαλαγγιτῶν.

Τὴν περασμένη ἑβδομάδα ἐγένετο συγκέντρωσις εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Καλῶν Τεχνῶν, καθὼς καὶ εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν HENRY.

Εἰς τὴν τελευταίαν ὡμίλησεν ὁ διευθυντὴς τοῦ ΙΙΙ Γραφείου, ἀναπτύξας τὸ περὶ πειθαρχίας θέμα εἰς τοὺς συναγωνιστάς του, κατὰ τρόπον ποὺ ἐνεθουσίασε τὸ πυκνὸν ἀκροατήριόν του.

Κατὰ τὴν περασμένην ἑβδομάδα παρετηρήθη ζωηροτάτη κίνησις εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Παντείου Σχολῆς. Συγκεκριμένως καταβάλλεται μεγίστη προσπάθεια ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων διὰ τὴν ἀρτιωτέραν ἐμφάνισιν καὶ λειτουργίαν τῆς Ὑποδιοικήσεως κατὰ τὸ προσεχὲς ἀκαδημαϊκὸν ἔτος.

Τελευταῖως τὸ ἐντευκτήριον τῆς ἰδίας Ὑποδιοικήσεως ἐπλουτίσθη ἀπὸ μίαν βιβλιοθήκην, ἐπαρκοῦσαν κατὰ τρόπον ἱκανοποιητικὸν πρὸς τὰς ἀνάγκας τῆς Παντείου.

Οἱ καθηγηταὶ τῆς Σχολῆς προθύμως προσέφερον συγγράμματά των, καθὼς καὶ οἱ Φαλαγγῖται προσωπικῶς διαφόρους τόμους, ὥστε νὰ καταρτισθῇ ὅσον τὸ δυνατὸν ἀρτίως ἡ βιβλιοθήκη τους.

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Μετὰ τὸ πέρας τῶν ἑορτῶν τῆς 4ης Αὐγούστου ἤρχισαν ἡ Διοίκησις καὶ ἡ Ὑποδιοίκησις νὰ ἑτοιμάζωνται διὰ τὰς θερινὰς διακοπάς. Εἰς τὴν Περιφ. Διοίκησιν Θηλέων Πρωτευούσης ὡρκίσθησαν παρουσίᾳ τῆς Διοικητρίας αἱ Ὑποτομέαρχαι καὶ Ὑποδιοικήτριαι πλὴν 2 Ὑποδιοικήσεων, αἱ ὁποῖαι θὰ ὡρκισθοῦν τὸν Ὀκτώβριον. Μετὰ τὴν ὁρκωμοσίαν ἀνεγνώσθη ἡμερησία διαταγὴ τῆς Διοικητρίας, ἥτις ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ἐλπίζω νὰ ἔχετε καταλάβει ὅλες τὴν σημασίαν τοῦ ὅρκου τὸν ὁποῖον δίδετε σήμερον. Αὐτὸς ὁ ὅρκος δὲν σᾶς ζητεῖται ἐπειδὴ ὑπάρχει ἀμφιβολία διὰ τὴν πίστιν σας, διὰ τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον τόσον προθύμως καὶ μὲ τόσον ἐνθουσιασμὸν ἀνελάβατε, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐπισημοποιηθῇ διὰ τῆς παρούσης τελετῆς ἡ θέσις, τὴν ὁποίαν ἀναλαμβάνετε. Μείνατε πιστὲς εἰς τὸν ὅρκον σας, ὄχι μόνον εἰς τὸ στενὸν περιβάλλον τῶν συναδέλφων σας, ἀλλ' εἰς ὅλην σας τὴν ζωήν. Θὰ εἶσθε ἀπόστολοι τῆς μεγάλης ἰδέας: τὴν ὁποίαν ἀντιπροσωπεύουν ἡ Ε.Ο.Ν. καὶ οἱ κοιμώμενοι ἐκπρόσωποι τοῦ Γ' Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, τὸν ὁποῖον ἐδημιούργησεν ἡ 4η Αὐγούστου. Ὑπηρετήσατε μὲ πίστιν καὶ ἐνθουσιασμόν. Ἔχετε ὅπ' ὄψιν σας πάντοτε ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ εὐγενέστερον ἀπὸ τοῦ νὰ ὑπηρετῇ κανεὶς τὴν πατρίδα του καὶ ἐστὲ βεβαίως ὅτι ἡ Ἐθνικὴ Κυβέρνησις σᾶς ἐμπιστεύεται σήμερον τὴν διαπαιδαγώγησιν τῆς Νεολαίας της».

Λόγῳ τῆς μεγάλης ἐπιτυχίας τὴν ὁποίαν ἐσημείωσεν ἡ παράστασις τῆς «Πενθεσιλείας», ἐπανελήφθη αὐτὴ τὴν Πέμπτην θὴν τρέχοντος. Κατόπιν τούτου, ὁ Κυβερνητικὸς

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Σχηματισμῶν Πρωτευούσης

Ἐπίτροπος παρέθεσε τὴν Δευτέραν 14ην τρέχοντος εἰς τὸ «Ἀκροπόλ» γεῦμα εἰς ὅλα τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν., τὰ ὁποῖα ἔλαβον μέρος εἰς τὸ ἔργον καὶ κατέβαλαν ὅλας των τὰς δυνάμεις διὰ τὴν μεγαλυτέραν ἐπιτυχίαν. Ἐπίσης ἀπένειμεν εὐαρεσκείας εἰς ὅλους τοὺς ὁπωσδήποτε βοηθήσαντας εἰς τὴν παράστασιν.

Εἰς τὴν Δ.Α.Σ. Θηλέων, ἐπὶ τῇ ληξει τῶν ἑορτῶν τῆς 4ης Αὐγούστου ἔπαυσαν αἱ συγκεντρώσεις καὶ αἱ ὁμιλίαι διὰ νὰ ἀρχίσουν πάλιν τὸν Ὀκτώβριον. Κατὰ τὸν ὑπόλοιπον καιρὸν αἱ Φαλαγγίτισσαι θ' ἀσχοληθοῦν μὲ τὴν ψυχαγωγίαν. Μερικαὶ τῶν ἀξιωματικῶν ἀπὸ Λοχίτου καὶ ἄνω θὰ μεταβοῦν ἐπὶ 20ήμερον εἰς τὸ Ζούμπερ.

Τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην μετεδόθη ἐκ τοῦ Ῥαδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ ὁμιλία τῆς Ὑποδιοικητρίας τῆς Δ.Α.Σ. Θηλέων μὲ θέμα: «Πρὸς νέας ἐξορμήσεις».

Πολλὲς Φαλαγγίτισσες προσεφέρθησαν νὰ κάμουν ὁμιλίας διὰ τοῦ Ῥαδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ε.Ο.Ν.

Κατὰ τὴν θερινὴν περίοδον ἐσημειώθησαν εἰς τὴν Δ. Α.Σ. ἐγγραφαὶ ἰδίως διπλωματούχων τοῦ Πανεπιστημίου.

Εἰς τὴν Υ.Θ.Α. παρετηρήθη μεγάλη κίνησις κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς λόγῳ τῶν ἑορτῶν τῆς 4ης Αὐγούστου.

Δύναμις τῆς Υ.Θ.Α. ἀπὸ ὅλους τοὺς Ὑποτομεῖς παρηκολούθησε τὴν μεγάλην ἑορτὴν τοῦ Σταδίου καὶ Σκαπανίσσαι ἔλαβον μέρος εἰς τοὺς σχηματισμούς.

Τὴν Κυριακὴν ἡ Ὑποδιοικήτρια μετὰ τοῦ ἐπιτελείου της καὶ δυνάμις διαφόρων Ὑποτομέων παρηκολούθησαν τὴν παράστασιν τῆς Π.Δ.Θ.Π. «Πενθεσίλεια».

Κατὰ τὰς προπαρασκευαστικὰς συγκεντρώσεις τῆς Υ. Θ. Β. τὰς ἀφορώσας τὴν 4ην Αὐγούστου ἐγένοντο ὁμιλίαι ὑπὸ τῶν Ὑποτομαρχῶν περὶ τῆς Μεταβολῆς τῆς 4ης Αὐγούστου.

Τὴν μεσημβρίαν τῆς προπαρελθούσης Κυριακῆς ἐδόθη εἰς τὸ ἑστιατόριον «Ἀβέρωφ» γεῦμα πρὸς τὰς ἀντιπροσώπους τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Θηλέων, αἱ ὁποῖαι εἶχον ἔλθει εἰς τὴν πρωτεύουσαν διὰ τὰς ἑορτὰς τῆς 4ης Αὐγούστου.

Ἐκ μέρους τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Πρωτευούσης ἐχαιρέτησε τὰς ἀντιπροσωπείας ἡ συνεργάτις τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἄννα Δεϊμέζη, ἐκφωνήσασα τὸν ἀκολουθον λόγον:

Συναγωνίστριες,

Εἶναι ἀρκετὰ δύσκολο πρᾶγμα σὲ μέ, ἡ ὁποία αἰσθάνομαι περισσοτέραν δύναμιν στὴν ψυχή μου καὶ τὰ πόδια μου, στὸ νὰ εὑρίσκομαι ἐκεῖ ὅπου ἡ ἀνάγκη τὸ καλέσει παρὰ εἰς τὰς ἐκφράσεις διὰ νὰ λέγω ὡραίους λόγους, εἶναι λέγω ἀρκετὰ δύσκολο νὰ ἐκφράσω τὰ αἰσθήματα τῶν ἀνωτέρων μου καὶ τὰ ἰδικά μου πρὸς σᾶς καὶ τὶς εὐγενεῖς συναγωνίστριες ποὺ ἤλθατε ἀπ' ὅλες τὶς γωνιὲς τῆς πατρίδος μας διὰ νὰ φέρετε ἀπ' ἐκεῖ μακρυὰ ὅπως οἱ προσκυνηταὶ λίβανον καὶ σμύρνα ἐδῶ εἰς τὴν Πρωτεύουσα εἰς τὴν ὁποίαν μιὰ ὁλόφωτη νύκτα τοῦ Αὐγούστου ἐγεννήθη ἡ ἰδέα.

Σεῖς, κορίτσια τῆς Ἑλλάδος, τὰ ὁποῖα ἔχετε τὴν εὐγενέστερη καὶ ἡρωϊκώτερη ψυχὴ ἀπ' ὅλα τὰ ἄλλα κορίτσια τοῦ κόσμου, ἐδείξατε σὰν νεώτερες Σπαρτιάτισσες καὶ Σουλιωτοπούλες ὅτι ἡ Ἑλληνίδα δὲν ἐλησμόνησε ποτὲ τὴν θέσιν της στοὺς ἀγῶνας ὑπὲρ τῆς Πατρίδος.

Δὲν πρόκειται νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω ἐγὼ τὰ βαρειὰ σας καθήκοντα, διότι ἡ παραμονή σας ἐδῶ τὶς λίγες αὐτὲς μέρες, ἔδειξε τὴν βαθειὰ κατανόησι ποὺ ἔχετε πρὸς τὴν ἀποστολὴ σας καὶ τὴν πειθαρχία ποὺ ἔχετε στὸ γοργὸ βῆμα σας, γιὰ τὴν ὁλοκλήρωσι τοῦ ἀκοποῦ τοῦ ὁμηλοῦ καὶ ὡραίου ποὺ ἐπιδιώκεται καὶ ἐπιδιώκομεν ὅλοι ἀπὸ τοῦ Βασιλέως, τοῦ Διαδόχου καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ μας μέχρι τοῦ τελευταίου ἐργάτου τῆς Ἑλλάδος.

Τὴν ἀποστολὴν τὴν ἰδικήν σας, κορίτσια τῆς Ἑλλάδος, μπορεῖτε νὰ τὴν θεωρήσετε ἐξεπληρώθη ὅταν θὰ εἶσθε μητέρες καὶ θὰ βλέπετε τὰ παιδιά σας νὰ ἑορτάζουν τὴν ἐπέτειον αὐτὴν καὶ ὅταν τὰ παιδιά σας θὰ συνεορτάζουν μὲ τὰ παιδιά των τὴν ἴδια αὐτὴ ἑορτή. Αὐτὸ τὸ βαρὺ ἔργο ἔχετε.

Τώρα ποὺ θὰ ἐπανέλθετε εἰς τοὺς τόπους σας φωνάξτε μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς σας, ποὺ συγκινεῖ καὶ ἐνθουσιάζει, ποὺ πείθει καὶ συνεπαίρνει, ὅτι ἐδῶ κάτω εἰς τὴν Πρωτεύουσα ἕνας Μεγάλος Βασιλιᾶς καὶ ἕνας ἀκόραστος Ἀρχηγὸς ἐργάζονται, ἐργάζονται, ἐργάζονται γιὰ μιὰ Ἑλλάδα νέα.

Φέρτε ἀκόμη εἰς τὰ κορίτσια τῆς πατρίδος σας τὸν χαιρετισμὸν τοῦ Ἀρχηγοῦ, τὸν χαιρετισμὸν τῆς Περιφερειακῆς Διοικητρίας Θηλέων Πρωτευούσης κυρίας Λουκίας Γ. Μαντζούφα καὶ τὸν χαιρετισμὸν ὅλων τῶν κορτσιῶν τῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης.

Εὐχόμενες ὅλες μαζὶ ὑπὲρ τῆς ὁλοκληρώσεως τοῦ ἀκοποῦ μας σᾶς παρακαλῶ νὰ ἀναφωνήσετε μαζί μου:

Ζήτω τὸ Ἔθνος, ζήτω ὁ Βασιλεύς, ζήτω ὁ Διάδοχος, ζήτω ὁ Ἀρχηγός μας, ζήτω ἡ 4η Αὐγούστου.

Ζήτω αἱ Περιφερειακαὶ Διοικήσεις Θηλέων τῆς Ἑλλάδος, ζήτω ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Θηλέων Πρωτευούσης.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΑΦΩΤΙΣΕΩΣ

Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ὁ Διευθυντὴς τῆς Πολιτικῆς Διαφωτίσεως τῆς Ε. Ο. Ν. ἐπεσκέφθη εἰς τὸ στρατόπεδον «Ἰωάν. Μεταξᾶς», ὅπου ἀπὸ ἡμερῶν φιλοξενοῦνται τοὺς ἀντιπροσώπους Φαλαγγίτας τῆς Ε. Ο. Ν. Αἰγύπτου.

Εἰς τοὺς Αἰγυπτίους Φαλαγγίτας ὁ κ. Διευθυντὴς ἀνέπτυξε τὸ πρῶτον μάθημα ἐν μέσῳ ἀτμοσφαίρας ἐνθουσιασμοῦ. Τὸ τέλος τοῦ λόγου ἐκάλυψαν παταγώδη χειροκροτήματα καὶ ζητωκραυγαὶ ὑπὲρ τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου.

ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΝ «ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ»

Τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην οἱ Φαλαγγῖται τῆς Αἰγύπτου ἀνεχώρησαν δι' αὐτοκινήτων ἐξ Ἀθηνῶν καὶ μετέβησαν εἰς τὸ στρατόπεδον «Ἰωάν. Μεταξᾶς» εἰς Ζούμπερι, ὅπου θὰ φιλοξενηθοῦν ἐπὶ δεκαπενθήμερον.

ΑΝΕΜΟΠΟΡΟΙ ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ ΕΙΣ ΣΚΥΡΟΝ

Ἀνεχώρησεν ἤδη διὰ Σκύρον, ὅπου καὶ θὰ ἀσκηθῇ κατάλληλως, ὁμὰς ἀποτελουμένη ἐκ δώδεκα ἀνεμοπόρων τῆς Ε. Ο. Ν.

Οἱ ἀναχωρήσαντες Φαλαγγῖται θὰ παραμείνουν ἐπὶ ἕνα μῆνα εἰς τὴν θέσιν «Τραχύ», ὅπου ὑπάρχει εἰδικὴ κατασκήνωσις καὶ χῶρος ἐκπαιδεύσεως κατάλληλος.

ΔΩΡΕΑΙ

Ἡ Διεύθυνσις 5ης ὑπερατικῆς γραμμῆς λεωφορείων διέθεσε δωρεὰν 20 λεωφορεῖα αὐτοκίνητα διὰ τὴν μεταφορὰν Φαλαγγιτῶν κατὰ τὴν 4ην Αὐγούστου.

— Τὸ Τμῆμα Νέας Φιλαδελφείας τῆς Ὀργανώσεως Ἐθνικῆς Ἀναγεννήσεως προσέφερεν ὑπὲρ τῆς στολῆς τοῦ Φαλαγγίτου δραχ. (2000) δύο χιλιάδας.

— Ὁ κ. Δ. Παπαζόγλου προσέφερεν ὑπὲρ τῆς Φιλαρμονικῆς Ε. Ο. Ν. τοῦ 23ου Ὑποτομέως Σκαπανέων δραχ. (1000) χιλιας.

— Οἱ κ.κ. Ἀδελφοὶ Βασάλου, ζωέμποροι, προσέφερον ὑπὲρ τῆς στολῆς τοῦ Φαλαγγίτου δραχ. (2000) δύο χιλιάδας.

— Διὰ τὴν στολὴν ἐπίσης τοῦ Φαλαγγίτου ἡ κυρία Ε. Δράκου προσέφερε δραχ. (1000) χιλίας.

— Ὁ κ. Μ. Γκόζης προσέφερε δραχ. (1000) χιλίας διὰ τὴν στολὴν τοῦ Φαλαγγίτου.

ΧΑΛΚΙΣ.— Μὲ πᾶσαν ἐπισημότητα ἐτελέσθησαν ἐν τῷ χωρίῳ Μύτικα, τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀνεγερθέντος ὑπὸ τῆς Κοινότητος μεγαλοπρεποῦς Ἡρώου τῶν ἐν πολέμοις πεσόντων, εἰς τὰ ὁποῖα παρίστησαν ὁ Γεν. Ἐπόπτης Ε.Ο.Ν. Νομάρχης κ. Τοράκης, ὁ Φρούραρχος κ. Κώτσαλος, ὁ Διοικητὴς τοῦ 3ου

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

Παρόντες Συντάγματος κ. Λεβαρᾶς, ὁ Δήμαρχος Χαλκίδος κ. Σουφφανός κλπ. Εἰς τὴν ἐν λόγῳ τελετὴν προσῆλθε παρατὴ καὶ ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς τῆς Ε.Ο.Ν. Ἐθνάρχης κ. Κων. Ρηγόπουλος μετὰ τοῦ Περιφερειακοῦ Ἀποκλειστοῦ κ. Βασιλείου Δούρου.

Μετὰ τὴν φανέλεσιν ἐπαινηθέντων δέηση ὑπὸ τοῦ Πρωτοσυγκέλλου τῆς Μητροπόλεως Χαλκίδος, ὁ κ. Περιφερειακὸς Διοικητὴς ἐξεφώνησε συγκινητικώτατον λόγον, ἀφοῦ πρῶτα δὲ ὁ κ. Νομάρχης Εὐβοίας καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος Μύτικα κ. Καλόγερος. Ἀπάντα τὰ τμήματα τῶν Φαλαγγιτῶν Ε.Ο.Ν. τῆς Τετραρχίας Περιχώρων, τῶν χωρίων Φύλλα, Λαιψάκου, Ἀφρατίου, Μύτικα καὶ Δικαίου εἶχον μετάσχει τῆς ἐπιβλητικῆς τελετῆς, παραταχθέντα πρὸ τοῦ Ἥρωος καὶ ἀποδίδοντα τιμάς. Ἀκολούθως ἔγινεν παρέλασις ἁπάντων τῶν τμημάτων, πρὸ τῶν ἐπισήμων, ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Διοικητοῦ τῆς Τετραρχίας Ἀρχιφύλων, κ. Κοντούλου Βασ., ὅστις εἶχε καὶ τὸ γενικὸν προστάγμα τῆς παρατάξεως καὶ ἔλαβεν ἢ κατ' ἐλάχιστον ἐπιστὴ ἄκρατ ἀλλὰ τῆς προσφορᾶς ἀναφικτικῶν ὑπὸ τῆς Κοινότητος πρὸς τοὺς Ἐπισήμους καὶ Φαλαγγίτας.

Εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ «Οἴκου Φαλαγγίτου» ἐγένετο χθὲς δεύτερα συγκέντρωσις τῶν ἀγραφίμων, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀνεπτύχθησαν ὑπὸ διαφόρων ὁμιλητῶν οἱ σκοποὶ τῆς Ὀργανώσεως καὶ ἐγένετο θερμὴ ἀπόπειρα πρὸς τοὺς παρεπιδήμους, ὅπως ἐγγραφοῦν εἰς τὰς τάξεις τῆς Ε.Ο.Ν.

Ἡ κατὰ τὴν τελευταίαν μετάβασιν τοῦ κ. Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ εἰς Καρύστου καταστεθεῖσα ἐξ ἐπιλέκτων προσόντων Ἐπιτροπὴ Συντονισμοῦ Ε. Ο. Ν. Καρύστου, ἤτις τελεῖ ὑπὸ τὴν πνευματικὴν τοῦ δημοσιογράφου κ. Ἰω. Σέρλη, ἀρχιζάτα νέαν καρποφόρον ὑπὲρ τῶν σκοπῶν τῆς Ὀργανώσεως. Δι' ὁμιλιῶν καὶ διαφωτιστικῶν διαλέξεων πρὸς τοὺς κατοίκους τῆς Καρύστου ἀνεπτύχθησαν οἱ σκοποὶ τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ ἐγένετο πρωτοβουλία τῆς Ἐπιτροπῆς, ἔφαλος ὑπὲρ τῆς στολῆς τοῦ Φαλαγγίτου.

ΣΟΥΔΑΙ.— Μετὰ πλείας ἐπισημότητος, παριστάμενου τοῦ Δημάρχου καὶ τῶν λοιπῶν Ἀρχῶν τῆς πόλεως, ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ κέντρου τοῦ σχηματισμοῦ Θηλέων Σουδᾶς.

Μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ ἁγιασμοῦ ὡμίλησαν καταλλήλως ἡ Φαλαγγάρχης κ. Ἔρμ. Σαϊτανίδου καὶ ὁ κ. Δήμαρχος, ἐπηκολούθησαν δὲ ἀπαγγελίαι καὶ ἄσματα ὑπὸ τῆς χορῳδίας Θηλέων.

Οἱ πολιτικοὶ πρόσκλημένοι καὶ οἱ ἐπίσημοι, ἀπεγράφησαν μὲ τὰς ἀρετὰς τῶν ἐπιτυχόντων.

ΡΕΘΥΜΝΟΝ.— Τὴν πρωΐαν τῆς 4ης Αὐγούστου, κατόπιν διαταγῆς τοῦ κ. Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ Ἀρρένων οἱ σαλπιγκτὰ καὶ τυμπανισταὶ τῆς 255ης Φαλαγγος ἐπαιάνισαν μετὰ τῆς Φιλαρμονικῆς τοῦ Δήμου καὶ τῆς μουσικῆς τῆς στρατιωτικῆς φρουρᾶς τὸ ζωθιὸν τῆς ἡμέρας.

Κατὰ τὴν δοξολογίαν τὰ τμήματα Ἀρρένων καὶ Θηλέων ἐν παρατάξει εἰς τὰς πρὸ τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῆς πόλεως ὁδοὺς ἀπέδωσαν τιμὰς πρὸς τοὺς ἐπισήμους, ἐνῷ τὰ Ἐπιτελεῖα τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Ἀρρένων καὶ Θηλέων μετὰ τῶν κ. κ. Διοικητῶν των, καταφθασάντων ἐνωπίον πρὸ τῆς κυρίας εἰσόδου τοῦ Ναοῦ, ὑπεδέχθησαν καὶ ἐπλαισίωσαν τὸν κ. Γενικὸν Ἐπόπτην κατὰ τὴν δοξολογίαν.

Μετὰ ταῦτα οἱ σχηματισμοὶ Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων καὶ Θηλέων παρήλασαν κατὰ τοῦ Δημαρχείου ἐπὶ τῆς προκυμαίας πρὸ τοῦ κ. Γενικοῦ Ἐπόπτου, τῶν κ. κ. Περιφερειακῶν Διοικητῶν καὶ τῶν ἐπισήμων.

Τὴν παρέλασιν τὸν κόσμον ὑπεδέχθη μὲ ἐνθουσιασμὸν πρωτοφανῆ καὶ χειροκροτήματα. Ἐκεῖνο ὅμως, τὸ ὁποῖον ἐθαυμάσθη ἰδιαιτέρως κατὰ τὴν παρέλασιν, ἦτο τὸ παράστημα καὶ ἡ τάξις τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν, Σκαπανέων καὶ Σκαπανισσῶν.

ΛΑΡΙΣΑ.— Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ὁ ὑποδιοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως Βόλου ἐπεσκέφθη τὸν Ἀρχηγὸν τοῦ εἰς Βόλον ὁρμοδίτος στόλου ναύαρχον κ. Οἰκονόμου.

Ὁ κ. Οἰκονόμου ἔθεσεν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν τὰς ἀεμκάτους, ὅπως καθ' ἑσπέραν καὶ ὄρον 6.30' μ. μ. μεταφέρουν τμηματικῶς τὸ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τὰ σκάφη πρὸς ἐπίσκεψιν.

ΣΕΡΡΑΙ.— Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα τὸ Α' τάγμα Θηλέων Ε.Ο.Ν. ἐξέδραμε δ' αὐτοκινήτων εἰς τὴν ὀρεινὴν τοποθεσίαν Ντουλί, ὅπου οἱ Φαλαγγίτισσαι διήλθον ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν των.

ΑΝΔΡΟΣ.— Κατὰ τὴν ἐπέτειον τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς 4ης Αὐγούστου ἡ ὑποδιοίκησις Θηλέων Ἀνδρου παρηκολούθησε συντεταγμένη τὴν τελεσθεῖσαν δοξολογίαν, μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁποίας ἡ Φαλαγγίτισσα Ἄννα Δ. Μπόνη ἀπήγγειλε τὸ ποίημα «Ὕμνος πρὸς τὴν Νεολαίαν».

Τὸ ἑσπέρας, ἐν μέσῳ ἀπεριγράπτου ἐνθουσιασμοῦ καὶ χαρᾶς, αἱ Φαλαγγίτισσαι ἐτραγούδησαν διάφορα ἐθνικὰ ἄσματα καὶ ἐχόρευσαν Ἑλληνικοὺς χορούς.

ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΗ (Χαλκιδικῆς).— Ἡ Οἰκοκυρικὴ Σχολὴ τῆς Ε.Ο.Ν. Στρατονίκης ἔδωσε παρουσίᾳ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἱερισσοῦ καὶ Ἁγίου Ὄρους κ. Σωκράτους, τῶν κοινοτικῶν καὶ ἀστυνομικῶν Ἀρχῶν θαυμασίαν ἑορτὴν, καθ' ἣν ἐξετέθησαν διάφορα χειροτεχνήματα τῶν Φαλαγγιτισσῶν. Κατὰ τὴν ἑορτὴν ἔκαμε τὴν ἐμφάνισίν της καὶ ἡ Μανδολινάτα Θηλέων, ἐψάλησαν διάφορα ἄσματα καὶ ἐχορεύθησαν ἐθνικοὶ χοροὶ ἐν μέσῳ ἐνθουσιασμοῦ καὶ γενικῆς χαρᾶς.

Τὴν ἑσπέραν ὁ ἀντάξιος πρόεδρος τῆς Κοινότητος παρέθεσε γεῦμα εἰς τὸν περιφερειακὸν Διοικητὴν τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τοὺς βαθμοφόρους τοῦ σχηματισμοῦ.

Ὁ κ. πρόεδρος κατὰ τὴν πρόποσίν του ἐβεβαίωσε τὸν κ. Περιφ. Διοικητὴν ὅτι θὰ ἐνισχύῃ μὲ ὅλας τοῦ τὰς δυνάμεις τὸ ἔργον τῆς Ε.Ο.Ν.

ΣΑΜΟΣ.— Πρωτοφανὴς, ἐσθαστος καὶ μεγαλειώδης ἦτο ὁ πανηγυρικὸς ἑορτασμὸς τῆς Μεγάλης Ἱστορικῆς Ἐπετείου μας.

Λίαν ἐνωρίς, ἀπὸ τῶν πρωΐνων ὡρῶν, ἀσυνήθης κίνησις καὶ πραγματικὸς συναγερμὸς παρετηρεῖτο εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως, τῶν Φαλαγγιτῶν παρεπιδήμων ἀσχολουμένων μὲ τὴν διευθέτησιν καὶ τὸν τελευταῖον λεπτομερειῶν τοῦ ἑορταστοῦ, διὰ τοποθετήσεως μηγάλων πινακίδων καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς προκυμαίας ἐπὶ τῶν ἠλεκτρικῶν στύλων.

Τὴν 5.45' πρωΐνὴν, σύμφωνα μὲ τὴν ἐκδοθεῖσαν ὑπὸ τῆς Π. Δ. ἡμερησίαν διαταγὴν, ἡ Μουσικὴ τῆς Ε.Ο.Ν. ὀργανοθεῖσα ἐπ' ἐσχάτων καὶ ἀπαριθμοῦσα ἀπὸ 22 ὄργανα, ἐμφανίζεται διὰ πρώτην φορὰν καὶ περιέρχομένη μετὰ τμήματος ἐξ 22 τυμπανιστῶν καὶ σαλπιγκτῶν ἀλλὰ τὴν ἔκτασιν τῆς πόλεως, ἀναγγέλλει τὴν ἀπαρχὴν τῆς ἑορτινῆς ἐπετείου.

Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως, πραγματικοὶ λάτρεις τῆς Ε.Ο.Ν., σπεύδουν ἀπὸ ἐνωρὶς νὰ κατοπτεύσουν ἐγκαίρως τὰς θέσεις, παρὰ τὴν προκυμαίαν, ὁπόθεν μέλλουσι νὰ διέλθουσι τὰ τμήματα τῆς Ὀργανώσεως.

Τὴν 10.30 ὥραν, ἐν μέσῳ γενικῆς τῶν Ναῶν κωδωνοκρουσίας, δίδεται τὸ σύνθημα τῆς δοξολογίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκ τῶν πρώτων καταφθάνει ὁ Περιφ. Διοικητὴς μετὰ τοῦ ἐπιτελείου του, ὁ Δήμαρχος μετὰ τῶν μελῶν τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τοῦ Δήμου καὶ τῆς Λαϊκῆς τοιαύτης τοῦ ἑορταστοῦ, ὅποιαι φέροντες ἐπὶ τοῦ στήθους των ὀρογγύλον σῆμα (κοινόβιο) τοῦ Ἀρχηγοῦ, τὸ Σῶμα τῶν Ἀξιωματικῶν, οἱ προεξάρχοντες τῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν, οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἑνόνων Κρατῶν, οἱ ἀποστρατοὶ Ἀξιωματικοὶ, τὸ Σωματεῖο καὶ οἱ διάφοροι Ὀργανώσεις μετὰ τῶν Διοικητῶν αὐτῶν Συμβουλίων καὶ τῶν λαβάρων των, ἀσφαλιστικῶς πληρωθέντος τοῦ Ναοῦ, τέλος δὲ ὁ κ. Γενικὸς Ἐπόπτης μετὰ τὴν ἀφεσιν τοῦ ὁποίου ἤρξατο ἡ δοξολογία.

Πρὸ τοῦ Ναοῦ εἶχε παραταχθῆ ἄπασα ἡ δύναμις τῆς 262ας Φάλαγγος δι' ἀπόδοσιν τιμῶν, ἐν δὲ τῷ Ναῷ, συνεπείᾳ Δημάρχου καὶ Περιφ. Διοικήσεως, ἀρίσθησαν

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

ὡς τελεταρχαὶ δύο ἐπιτελικοὶ ἀξιωματικοὶ τάκτης.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς δοξολογίας, εἰς ἣν ἄπερ ἐπιτελικὸς ἀξιωματικὸς ἐξεφώνησε ρητορικὸν λόγον, καὶ τὴν ἀνάπτυσιν τοῦ Ἐθνικοῦ Ὕμνου, ἀπεχώρησεν ἡ παραταχθεῖσα δύναμις τῆς Ε.Ο.Ν. Κατ' μετεῖδη εἰς τὴν πρὸ τοῦ Δημαρχείου πλατεῖαν, ἔχουσα ἐπὶ κεφαλῆς τὴν μουσικὴν ταύτης, εἰς τὸ μέρος δὲ τρόπο προσῆλθον ἐνώπιον ὀλίγου ἀπαντες οἱ ἐπίσημοι καὶ τὸ πλῆθος, κατακλύσαν τὴν ἐν λόγῳ πλατεῖαν.

ΣΚΟΠΕΛΟΣ.— Μὲ πρωΐαν ἐνθουσιασμὸν ἑορτάσθη ἡ ἐπέτειος τῆς Ἐθνικῆς ἀναγεννήσεως. Τὸ χαμόδοξον τῆς ἡμέρας κατηγέθη κατὰ τὰ καταστιθέν τρόπαιμα ὑπὸ τῆς Λαϊκῆς Ἐπιτροπῆς ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Διοικητοῦ τῆς Ε.Ο.Ν. διὰ κωδωνοκρουσιῶν τῶν ἐκκλησιῶν ἀπὸ τῆς ὀκτῆς πρωΐνης μέχρι τῆς δέκ. ἐνὸς συγχρόνως καὶ ἡ Φιλαρμονικὴ (μπάντα) τοῦ Λόγου τῆς Ε.Ο.Ν. περιεφρόνεν τὰς ὁδοὺς, ἀνάκρους τὸ ἐθνικόν.

Τὴν 9½ π. μ. ἔλαβε χώραν παράτασις τοῦ Λόγου Ε.Ο.Ν. συνολικοῦ ἀριθμοῦ 100 ἐσωσχολικῶν καὶ ἐξωσχολικῶν Φαλαγγιτῶν καὶ 50 Σκαπανέων—Σκαπανισσῶν εἰς τὴν πλατεῖαν καὶ ἐμπροσθεν τοῦ θόλου τῆς σπηλιᾶς ἐξέδρας, ἤτις τῇ συμμετοχῇ Φαλαγγιτῶν καὶ ἀπὸ τὰς ὁδηγίας τῆς Λαϊκῆς Ἐπιτροπῆς διεκοσμήθη μὲ ἐθνικὰς σημαίας καὶ εἰκόνας τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Α. Α. Β. Β. Υ. Μ. τοῦ Διαδόχου καὶ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἐθνικοῦ μας Κυβερνήτου.

Τμῆμα τοῦ Λόγου ἀπέδωκε τὰς τιμὰς εἰς τοὺς ἐπισήμους τόσον κατὰ τὴν προσέλευσιν των εἰς τὴν δοξολογίαν ὅσον καὶ κατὰ τὴν ἀποχώρησιν των.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς δοξολογίας τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησεν ὁ ἐν ἀποστρατείᾳ Συνταγματάρχης Βασιλειάδης, πρόεδρος τῆς Λαϊκῆς Ἐπιτροπῆς ἑορτασμοῦ καὶ μέσῳ ζητωκραυγῶν ὑπὲρ τοῦ Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, τοῦ Διαδόχου λόγου καὶ τῆς Α. Ε. τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως, ἐνῷ ἡ Φιλαρμονικὴ ἀνέκρουε τὸν Ὕμνον Ἐθνικὸν, 4ης Αὐγούστου καὶ Ε.Ο.Ν.

Αἱ «ΥΠΟΘΗΚαι» ΤΟΥ ΤΥΡΤΑΙΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 1454)

μερινὴν των ζωήν, διὰ νὰ κοιμῶν τὴ ἀποθήκη τῆς ἀσφαλείας τοῦ φόβου μας καὶ ὀργασμοῦς καὶ τὸν θερμὸν κόμον ποὺ προκαλεῖ ἡ ἀκρωτηριαστικὴ ἀγχνίαν.

Εἶναι πολλὰ τὰ τραγούδια ποὺ διαχρόνουν τὴν Ἑλληνικὴν ἀγωνιῶν καὶ ἀναβρασμὸν καὶ ὀγκοῦν εἰς τὰ μέγιστα, ἄλλα καὶ μὲ τὰ μικρὰ ποὺ ἀνήθικα ἀποκλείουν τὴν μεγάλην λεπτομέρειαν.

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν, ἐνῷ τὸ αὐτοκίνητο ἀνέβαινεν τὴν κατοικία τῆς πόλεως Δεσποινίας ὁδὸν νὰ παραλάβωμεν τοὺς ἐπιβάτας, ποὺ θὰ μετέφεραν εἰς τὸ θέατρον τοῦ Λυκόβρυσι τοῦ διὰ τὴν παράστασιν τῆς «Ἀνθρωπολαγνείας», ὅπου ἀνεκρούετο ἀπὸ τὴν πλατεῖαν εἰς τὴν κιθάρα, ἀπὸ τὴν ἀπαρτίαν τῆς «Ἀνθρωπολαγνείας» ἀπὸ ἀρκετοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ ἀρκετοὺς ἀνθρώπους ὅστε νὰ κτυπήσῃ καὶ εἰς μίαν στιγμὴν νὰ ἀκουσθῇ ἀμφιφωνία, ἐνῷ πρὶν ἔπαιξε πλήρες χορός.

Τὸ λυπηρὸν κόστος ἐπεισόδιον, ὅμως τὸ ὁποῖον κανεὶς ἄλλος δὲν σπάνιε παρὰ ἡ τύχη τοῦ μικροῦ ἔδωκε τὴν εὐκαιρίαν νὰ φανῇ ἀπὸ κάποιος ἄλλης ἀπόψεως, ἡ συντελουμένη μεταβολὴ εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Εἰς μίαν ἄλλην ἐποχὴν, ἐνῷ παρόμοιον ἐπεισόδιον θὰ προεκάλει συγκεχυμένους κόρους, σύγλυκα σαδιστικοὺς ἀρρόβους ἀνοιχτοῦς ἀθῶνας, διάσπαρτα τῆς ἀνωμοῦς εἰς τὴν ὀργάνωσιν τῆς παρατάσεως, ἡ ὁποία εἶχε τὴν πανηγυρικωτέραν μορφὴν. Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν, μόλις τὸ σαδιστικὸ ἔπεσε Φαλαγγίτου καὶ Φαλαγγίτισσαι ἀμφοῖν νὰ κάνουν μίαν στιγμὴν χορὸς καὶ τὸ ἐλάχιστον νὰ δημιουργήσουν ἀπόψεις εἰς τὴν ὀργάνωσιν, ἤκουσεν τὸ πλῆθος καὶ τὸ μετέκοψαν εἰς τὸ φαρμακεῖον, ἢ εἰς τὸ σταθμὸν Ποιοτῶν θαυμάζον, μὲ ἀκραίαν καὶ ταχύτητα τοῦ ἔκαιον ὅστε ἔνθρωπο ποὺ ἐστέκοντο εἰς κάποιο μέτρον ἀπόστασιν νὰ μὴ ἀντιληφθῇ τὴ σύνθεσιν.

Ἐπιπλέον ἀξίζει νὰ ἴδωμε ἕνα ἀκόμα χαρακτηριστικὸ τῆς τὰ γεγονότα τῆς ἐποχῆς τοῦ χωρὶς ἀντίληψιν ἢ ἀντίστοιχα μετάβολὴ ἢ ἀν ὑπάρχει μία ἀκόμα μετάβολὴ, ἢ ἀν ὑπάρχει μία ἀκόμα μετάβολὴ

ΚΑΘΕΝΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟΝ ἢ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ, ἅπερ ἐπιθυμοῦσιν ἵνα ἐξ αὐτῶν δοθῶσιν ἀπάντησις.

ΠΑΣΧΑΛΗΣ ΠΑΒΛΙΝΑ. Πάτρα. Ἐγράφετε καὶ εἰς ἐπιστολήν μὲ κάποιας ἐλαφρὰς παρατηρήσεις τοῦ τοῦ ἔρωτος τοῦ Σπυρίδωνος. Ὁ πολὺς λόγος ἐπὶ τοῦ θέματος μᾶς ἀποκαλύπτει ἀμέσως ὅ,τι ἐκείνος ἐπιζητεῖ. Ἀλλὰ ἐκεῖνος ἐπιζητεῖ τὴν ἀγάπη τῆς Ἑλένης ἀπαραβάστατη κατὰ ἀρχὴ τὰ μὴ ἀπαραβάστατα ἐπιτρέπει. Ἐπιμένει ἐκεῖνος τὸ πολὺ μὲ μιὰ ἢ δύο πολὺ χαριτωμένα μεταφορικὰ ὅσα μόνον στίχοι:

Κάθε ἀγκάλη ἐρωτευμένη
μὲ τὴ σκέψη σου ἀνοίγει,
κι ἀπὸ τὴν ἀκτῆνα τοῦ ἥλιου
ἡ ἀγκάλη τοῦ ἥλιου
τὴν ἀγκαλιάζει τὴν ἄνοιξη
τὴν ἀγκαλιάζει τὴν ἀγάπη.
Κι ἀπὸ τὴν ἀγκάλη σου ἀνοίγει
κι ἀπὸ τὴν ἀγκάλη σου ἀνοίγει
ἡ ἀγάπη σου κι ἡ ἀγάπη
τὴν ἀγκαλιάζει τὴν ἄνοιξη
τὴν ἀγκαλιάζει τὴν ἀγάπη.

Ἀλλὰ τὸν μόνον ἐρωτευμένον